

FAŞİZMİN BEKÇİLERİ TERÖR ESTİRİYOR!

Bekçilere "durdurma", "kimlik sorma" "silah kullanma" ve "gösteri, yürüyüş ve karışıklıkları önleme amacıyla önleyici tedbirler alma" yetkisi veren Çarşı ve Mahalle Bekçileri Kanunu teklifinin TBMM İçişleri Komisyonu'ndan geçmesinden sonra, daha teklif yasalaşmadan bekçilerin kendilerini polislerin yerine ikame etme gayretkeşlikleri dikkat çekiyor.

İstanbul Kocamustafapaşa'da bir grup bekçinin üstünü aramasına itiraz eden bir kişi, bekçiler tarafından zorla yere yatırılmak suretiyle darp ediliyor; bu kişi "bileğimi kırdınız" dediği halde, elinden parkın demirlerine kelepçeleniyor ve gözaltına alınıyor.

İşsizliğin her geçen gün çığ gibi büyüdüğü bir ortamda iş bulamayan milyonlarca insanın bekçilik vb gibi işlere alınmasıyla devlet, "beka sorunu"nu halletmeye çalışıyor! Yüzbinlerce asker, polis, paramiliter güçler yetmemiş olacak ki, bunlara bir de eğitim seviyeleri düşük bekçileri dahil ediyor. Böylece silahlandığı güçleri işçilerin, emekçilerin, emekten yana olan herkesin üzerine salmakta bir beis görmüyor. Anlaşılan o ki, devletin tepesindekiler, yaşanan ekonomik ve siyasi krizin yaratacağı depremleri, bu tür silahlı güçlerle engellemeye, olmadı bastırmaya çalışıyor.

Açık ki, bütün dünyada kopmuş gelmekte olan devrim dalgasını bu şekilde engellemeleri mümkün olmayacaktır. Sömürülen, ezilen milyonlarca insanın isyanı, zor yoluyla bastırılmayacaktır.

Karın tokluğuna sermayeye hizmet edenler ise tarihin sayfaları arasında hakettikleri yafta ile yerlerini alacaklardır.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

5 - 19 Şubat 2020 / S 93 / 2 TL

BENTLERİ YIKMA VAKTİ

Bir akşam vakti Elazığ'dan geldi deprem haberi. Bir deprem, devlet-i alinin tüm yıldızlarını dökmeye yetti.

"Korkulacak bir durum yok, sadece bir kaç binada çatlak var" dedi önce vali. Toplumun gözünün içine baka baka yalan söyledi... Ölen ve yaralanan yok. Sadece bir kaç küçük çatlak!

Derken Kızılay başkanının "bağış kampanyası" paylaşımını gördük sosyal medyada. "Sadece birkaç binada çatlak" olan depremi fırsat bilmiş, 10 TL bağış istiyordu Kızılay! Bir devlet geleneği değil miydi felaketlerden nemalanmak! Hassasiyet nasıl olsa had safhada. Valinin deyimiyi "kamuoyundaki algı çok iyi" halihazırda!

Ama umdukları gibi olmadı bu defa gelişmeler. Peş peşe saçıldı ortalığa belgeler.

Bir baktık, halktan 10 TL bağış isteyen Kızılay, tecavüzcü Ensar'a 8 milyon dolar bağış yapmış. Tepki yükselip üstüne gidilince, Kızılay başkanı kendini kurtarmak için Başkent Gaz'ı ele verdi. RTE'nin has dostu, "bakkal" Torunlar idi şirketin sahibi! O da kendini savunayım derken paranın "Türken vakfının Amerika'daki yurt inşaatında kullanılmak kaydıyla" verildiğini söyledi. Türken, Bilaloğlu'nun vakfı TÜRGEV'le ilintili. Para yine döndü dolaştı buldu RTE'yi!

Kamu imkanlarıyla vergi kaçırımlar, rüşvetler, para aktarmalar, iç etmeler... Gözümüzün önünde al takke ver külah tastamam bir yolsuzluk çemberi.

Boğazına kadar batmış cürufun içine, çürümüş, lime lime dökülüyor her şey.

1999'dan sonra getirilen "deprem vergisi" düştü hafızalara. Öfkeyle sordu insanlar: Nerde topladığınız deprem vergileri?

"Gerekli yere harcadık, size hesap mı vereceğiz" buyurdu devletin başı.

Bırakın iç ettikleri vergilerin hesabını vermeyi, yeni vergiler saldırılar hemen: Dijital Hizmet Vergisi, Konaklama Vergisi, Değerli Konut Vergisi, Yol ve Trafik Payı. Sürekli artan vergi oranları da (çevre, alkol ve tütün vs) cabası.

Öyle ya, "vergi, mülkiyetin, ailenin, düzenin ve dinin yanı başında beşinci tanrıdır" demişti Marx, "vergi hükümeti emziren memedir!"

Hükümet dediğiniz, ordu, polis, yargı, üniversite, türlü çeşit resmi görevli... Vergi ise, tüm bunların geçim kapısı, sağmal ineği!

Böylesine çürümüş, yozlaşmış bir yapı kopkoyu bir gericilikle, ce-haletle, yobazlıkla sürdürülebilir ancak. Aydınlanmış bir halk, gerici ser-maye egemenliğinin en büyük korkusudur. Bilinçli bir gericileştirme, alıklaştırma ise sermaye iktidarının temel ilkesi.

Bu yüzdendir ki "bizde de şimdi okuma oranı arttıkça beni afa-kanlar basıyor. Ben daha çok cahil ve okumamış, tahsilsiz kesimin fe-rasetine güveniyorum bu ülkede" diyen Prof. Bülent Arı gibiler YÖK Denetleme Kurulu'na atanır. "Çocuk yaşta evlenmelerin yasaklanması" ile Elazığ'daki deprem arasında nedensellik kuran Bedri Gencer gibi sapık zihniyetliler üniversitelerde profesör olur. Kadın düşmanlığı en tepedekinden başlamak üzere devletin ve iktidarın ana eksenine haline gelir. Madımak'ta aydınları yakan canı özel afla serbest bırakılır... Te-sadüf değil hiçbirisi.

Değişime direnen çürür. Gelişmeye engel olan yozlaşır. Ne birey-seldir, ne kısmi, ne arzı.

Sorunu ne salt RTE'dir, ne salt AKP. Yüz yılı aşkındır çürüyor ve çürütüyor bu sistem, insanlığı, doğayı, toplumları. Her gün yeni bir örneğiyle karşılaşıyoruz bu cerahatin. Soluk alamaz oluyor toplum. Artık su çürüyor.

Bentleri yıkma vaktidir.

ZİNDANLARDA YASAKLAR

Son aylarda zindanlarda baskı ve yasaklara her geçen gün yenileri ekleniyor.

Kandıra 1 Nolu ve Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Cezaevleri'nde, devrimci tutsaklara posta ile gönderilen yahut ailelerinin getirdiği her tür gazete, dergi ve kitaplar verilmiyor.

Kitapları ancak yayınevleri ya da gazete bayilerinden "hesaplarından kesilecek para ile alabileceklerini" söyleyen cezaevi idareleri, her geçen gün yeni kurallar ve yasaklar getiriyor.

Şakran 2 Nolu T Tipi Cezaevi'nde de Musa Karataş'a 19 Aralık katliamının çizgi romanı DAİMA, "sakıncalı" olduğu gerekçesi ile teslim edilmedi.

Baskılar, yasaklar bizleri yıldıramayacak.

KURGULU BİR DÜNYAYA YOLCULUK

İsminin neden böyle olduğunu merak edenler için en baştan söyleyelim. FH 451, kitapların yanma derecesidir. Kitapların görüldüğü yerde yakıldığı ve teknolojinin kapitalist sistemin çarklarını daha iyi döndürebilmek için kullanıldığı bir dünya düşünün. Bu çok mu uzak geliyor size?

O zaman gelin, bilim kurgunun nerden beslendiğini inceleyelim.

"Bilim kurgu, uzak ve olasılık dışı dünyaların değil, tam da içinde yaşadığımız dünyanın adeta bir büyüteç merceğinden yansıtılmış halini sunar bizlere. Gözümüzün fazlacı önünde olduğu için görmediklerimizi alıp, bizlerden uzaklaştırır; büyütür ve görürükalar." (Güney Dergisi-2007)

"GEL KOMİTEMİZİ OLUŞTURALIM"

İstanbul İTK olarak 2 Şubat günü Kadıköy'de yapmış olduğumuz toplantı, İTK'nın bugüne kadar gerçekleştirdiği faaliyetleri anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı.

İTK adına konuşmacılardan Ali Ekber arkadaşımız, komite konsey örgütlenmelerine değinerek "İTK çalışmalarına karar verirken, 'Ya Bir Yol Bulacağız Ya Bir Yol Açacağız' demiştik, söylediklerimizin arkasında durmamız gerekiyor. Elimizden gelenin fazlasına zaman ayırmamız gerekiyor. İşçi eylem ve mitinglerine katılarak daha çok alanda çalışma yapmaya başladık. Sendikamız mücadeleden uzat tutumu sonucu hem sendikamız hem de yıllardır çalışan bir işçiyim."

>>Editör...

ERDOĞAN'IN BLÖFÜ VE İDLİB'TE YOLUN SONU

RTE, doğal olarak Türkiye adına, temsil ettiği devlet ve tek-elci semaye sınıfı adına, Suriye iç savaşında vekalet ettiği emperyalistler adına elindeki son kartları açtı. Görüldü ki, ortada ne Astana ne de Soçi "mutabakatı" vardı. Ortada tarafların zaman kazanmak ve birbirinin kuyusunu kazmak için birbirlerine karşı bilerek lades dedikleri bir oyun vardı.

Oysa dar kafalılar, bu iki anlaşmaya ne kadar anlam yüklemişlerdi! Rusya'nın Halep, Şam, S-400 vb.ne karşı İdlib'i satmasından tutalım da, "Kürtlere karşı" Türkiye ile anlaşmasına kadar bin bir senaryo üretilmişti.

Tarihin En Devrimci Hareketi

C.Dağlı

2

Tarihsel Hareketin Hedefi
Sosyalizm

Özgür Güven

4

Raydan Çıktılar

Umut Çakır

5

Her Şeyi Devletten
Beklemeyelim

Sibel Deniz

5

Salgınlar Afetler Karşısında
Ne Yapabiliriz?

Temade Çınar

8

Sosyal Reformizmin
İtirafı - 2

İ.Cevat Çetiner

11

TARİHİN EN DEVRİMCİ HAREKETİ

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Yüksek işsizlik oranı, sürekli düşen ücretler, artan sömürü ve borç köleliği, durmadan büyüyen zengin-yoksul uçurumu, her gün isyan ettiren insanlık-dışı koşullar. İşte kapitalist toplumda emekçi kitlelerin içinde bulunduğu genel durum.

Daha çok insanın bu toplumdan umudunu yitirmesi, genel durumun kaçınılmaz bir sonucudur. Umutsuzluk, dünyanın her yerinde büyük güçleri harekete geçiriyor. Sınıf savaşı bu mücadeleye katılanları değiştiriyor; onları bilinçli bir güç haline getiriyor. Bu, teorik, politik ve devrimci pratiğin eğiticiğidir. Bu güç, tarihin en devrimci görüşü olan marksizm-leninizmle silahlanarak, tarihin en büyük devrimini gerçekleştirmek için her yerde başkaldırıyor.

Ücretli emekçilerin toplumda durumu, daha bir güvensiz oldu. Hiçbir çalışan yarınından emin değil. Onları bekleyen yarınısızlıktır. Ezilen ve sömürülenlerin toplumsal sistemden kopuşu için her şey bir araya gelmiştir. Kopuş derinleşiyor. Sadece bununla kalmıyor toplumsal sistemin karşısına geçiyorlar. Yönetenlerle her yerde çetin bir mücadele içindeler.

Burjuvaziye karşı dövüşenler arasında gelişen ve dayanışmaya, mücadeleye paylaşıma, insanca olana dayanan yeni ilişkiler, toplumun daha geniş kitlelerini kendine çekiyor. Ortak düşmana karşı ortak amaçlar için, ortak mücadele dünyada çılgın büyüyor.

Türkiye ve Kürdistan'da, marksizmin, bütün tarihsel dönemlerin bu en devrimci düşüncesinin kitlelerin üstünde etki yapmasını sürekli destekleyen reformist ve oportünist hareketlere rağmen ve onların dışında, devrimci dünya görüşü emekçiler arasında maddi bir güç durumuna gelmiştir. İnsanlar marksizmi, küçük burjuva siyasetlerin çarpıtılmış ve kaba yorumlarıyla değil bilimsel sosyalizmin kurucularının kendi eserlerinde okuyarak öğreniyor. Dolayısıyla, marksizmle donanan kitleler, marksizmin her

çeşit kösteklenme çabalarını net olarak görüyor. Bu, devrim yolunda, önemli bir ilerlemedir.

Dünyayı devrim yoluyla dönüştürmeye hep kuşkuyla yaklaşan ve emekçi sınıfın devrimci gücüne güvensizlik duyan küçük burjuva siyasetler, uzlaşmacılıkta tutarlı bir çizgi izlediler. Öncesi bir yana, doksandan beri tam tamına otuz yıldır bu çizgide tutarlılık gösteriyorlar. Devrimci komünist proletarya, toplumun en ileri, en tutarlı ve en mücadeleye kesimiyle, sosyalizm uğruna tutarlı devrimci bir çizgi izliyor. Tutarlı devrimci mücadele yani iktidar mücadelesi için geniş kitleler tarafından benimseniyor. Kitleleri, devrim hedefiyle harekete geçirenler, onlara önderlik edenler, tutarlı devrimci bir çizgi izleyenlerdir.

Kapitalist sınıfa karşı verilen büyük mücadelenin zaferle sonuçlanacağı yönünde kitlelerde genel ve güçlü bir duygu oluştu. Bu yöndeki genel duygu, bireylerin duygularından daha güçlüdür. Tıpkı halk kitlelerinin yaygın cesaretinin, tek tek bireylerin cesaretinden daha güçlü ve etkin olması gibi. Geleceğe duyulan genel ve büyük umut, bu yönde oluşan genel duygu, yeni grupları, yeni yarımlar uğruna kavgaya çekiyor. Her geçen gün insanlar kitleler halinde mücadeleye atılıyor. Ve mücadele dalgası durmadan büyüyor. Böyle bir süreçte, hareketin menzile varması, proletaryanın devrimci sınıf partisinin yol göstericiliğini ve önderliğini gerektiriyor.

Marksizmin kılavuzluğunda, kapitalizmden kaynaklanan insanlığın karşı karşıya olduğu büyük sorunların üstesinden gelinebilir. Çevre sorunları, iklim krizi insanlığı felakete sürüklemekten çözülebilir. Çözüm kapitalizmde değil komünist toplumdadır. Bazı çözümler için burjuvazi üzerinde baskılar artırılrsa da, tam ve gerçek çözüm üretim araçlarının kolektif mülkiyetindedir. Devrimci çözüm, canlı, somut ifadesini anti-kapitalist ayaklanmalarda ve toplumsal devrimlerde buluyor.

Problemin devrimci çözümünü sağlayacak olan eylemleri, isyan ve ayaklanmaları güçlendirmek, devrimin yükselişini daha ileriye taşımak bizim görevimizdir. Devrimin yükselişi bizim gücümüz ve üstünlüğümüzdür. Lehimize olan durumdan yararlanmak, burjuvaziye devirmek için çabalarımızı en üst düzeye çıkarmak yerine, edilgen bir konumda kalmak, egemen olanın yararına bir duruştur. Bu emekçi halkları olumlu, bir sonuçtan yoksun bırakmaktır. Olumlu sonuç mücadeleye bir anlayış ve devrimci pratikle elde edilir.

Devrimci pratik, proletaryanın ve diğer emekçilerin toplumsal pratiğidir, kadınların ve gençliğin pratiğidir. Ezilen ve sömürülenler bir güçtür, devrimin savaşa gücü. Tarih sahnesinde olan ve kurtuluş yolunu kendi eylemleriyle açan bir konumdur. Yani kendi tarihinin eylemcisi ve yapıcısıdır.

Halkların bir güç olduğu, savaştığı güncel durumda, tekeli sermaye sürece hakim değildir. Güçler dengesi değişmiştir. Bu yüzden, eylemler, isyanlar ve ayaklanmalar genişliyor. Toplum üst üste binen birden çok çelişki, politik ve toplumsal çalkantı sonucu alt üst oluş içinde. Bu şartlar ve ortamda, tepedekilerin lehine bir durumdan söz edilemez. Devrimci durum, kitlelerin lehine, durumun değişmesidir.

Dünya genelinde, sınıflar arasındaki güç dengesi burjuvaziden yana değil; çünkü kapitalizme karşı küresel başkaldırı, isyan ve ayaklanma var. Küresel iç savaş var. Dünya proletaryası ve halk kitleleri bu savaşı sürdürecektir denli etkin bir güçtür.

Problemin çözümü kapitalist sistemin genelinde oluşmuştur. Proletaryanın yeni bir toplumsal devrimler çağını başlatması, problemin devrimci çözümüdür.

Karşıtların birliği ve mücadelesi olan kapitalist toplumun çelişkili gelişmesi, toplumu bir devrim noktasına getirdi. O halde devrim hakkında tam ve berrak bir fikir sahibi olmak için, olayla-

rın temelini, ekonomik ve toplumsal olgulara ve süreçlere kadar inmek gerekiyor. Karşıtlık ve uzlaşmaz toplumsal çelişkiler bu yolla doğru-dürüst kavranabilir. Ama olgular ve süreçleri dış, yüzeyle görüşlerini sınırlayanlar o lafını çok ettikleri gerçeğe ulaşamazlar. Dolayısıyla olayları aydınlatamazlar. Bu yüzden üzerinden aylar geçtiği halde dünyadaki güncel ayaklanmalar hakkında elle tutulur bir değerlendirme yapamadılar. Dünya devrimi her yerde güçlü bir şekilde parıldar fakat uzlaşmacıların görüşlerinde hiçbir parlantı gözlemesiniz. Gerçekleri yansıtan, olayları aydınlatan devrimci komünizmdir.

Reformistler üzerinden atılıyor, fakat burjuva devleti yıkılmadan, problemin çözümü nasıl gerçekleşecek? Bu devletin baskıcı yapısı emekçi kitlelerin başkaldırısı arttıkça daha da güçlendiriliyor. Burjuva devlet, halk kitlelerinin eylemleriyle ayaklanmalarıyla, devrimci zoruyla yıkılır.

Ayaklanmanın olduğu her yerde, kitleler devlet güçleriyle çatışıyor, devlet iktidarıyla hesaplaşıyor. Burjuva devlet, emekçilere, sermayeye boyun eğdirmenin bir aracı olduğundan emekçi halkın mücadelesi, bu güce karşı gelişiyor. Bu topraklarda emekçi ittifakı ve toplumsal hareket faşizme ve sermayeye karşı mücadelede gelişiyor. Aynı şekilde başka yerlerde de, kitlelerin toplumsal mücadelesi sermayeye ve bu gerici zor aygıtına karşı gelişiyor. Biz, halk kitlelerinin toplumsal hareketinden, mücadelesinden söz ederken, toplumsal mücadelenin sınıf karakterini ortaya koyuyoruz. Reformistlerse burjuva çevrelerle birlikte hareket etmek anlamında kullandıkları bu kavramın, sınıfsal karakterinin üstünü örtüyorlar. Uzlaşmacılıkları bütün görüşlerine yansıyor.

Proletaryanın sınıf mücadelesi, işçi sınıfını her yerde iktidara getirmese de, sınıf bu mücadelede yetkin savaştığı bir konuma gelmiştir. Bugün proletaryanın eylem gücünün etkisini artırdığını her

yerde görebiliriz. Başka bir anlatımla buna proletaryanın vuruş gücü diyebiliriz. Devrimci sınıfın vuruş gücünün etki derecesi, farklı durumlarda farklı olur. Emekçi sınıfın vuruş gücü, kendi bilinç, örgütlülük ve savaşıklık düzeyine bağlı olarak arttığı gibi, karşı tarafın genel olarak teşhir olması zayıf düşmesi ve çöküşte olmasıyla da artar; çünkü bu durumda, düşman üzerinde daha büyük bir etki yapar ve daha kısa zamanda sonuç alır. Devrimci sınıfın eyleminin vurucu gücünün etkisi yalnızca pratiğinden gelmez; asıl olarak büyük amacından gelir. Halkın ve devrimin öncüsü olan proletarya kapitalizmin ezdiği tüm güçleri, birlikte harekete geçirerek, eylemin etki gücünü ya da vuruş gücünü artırmış olur. Güncel eylemler ve ayaklanmalar bu bakışla değerlendirilsin. Devrimci sınıf partisinin yönlendiriciliğinin, emekçi sınıfın eylem gücünü ve etkisini güçlendirdiğini söylemeye bile gerek yoktur.

Proletaryanın ve emekçi halkın içinde bulunduğu ağır baskı koşulları, yaşam koşullarının iyice kötüleşmesi, devrimci etkisini daha geniş alanlara ulaştırır. Devrimci durum, patlayıcı toplumsal koşullarda devrimci kitle eyleminin etkisi çok ileri düzeylere çıkar. Küçük bir kıvılcımın koca bir bozkırı tutuşturması, patlayıcı sosyal koşullarda proletaryanın eylem gücünün ya da vuruş gücünün etkisinin nerelere varabileceğini anlatır.

Proletaryanın eyleminin etki gücü ne denli artarsa artsın, bu günkü toplum çerçevesinde bugünkü koşullardan daha iyi koşullar vermez. Emekçilerin toplumsal durumu, daha kötü olacaktır. İşçi sınıfı eyleminin hedefi yeni bir toplum kurmak olmalıdır. Daha iyi koşulları, ancak daha iyi bir toplum verebilir.

Bir Kişi Daha Eksilmeye Tahammülümüz Yok

İzmir Çiğli'de açık cezaevinden izinli çıkararak boşandığı eşi Habibe Çevik'i ve onun kardeşi Fatma Akta'yı öldüren Göksel Sağlam'ın yargılandığı davanın ikinci duruşması 16 Ocak Perşembe günü saat 14.00'da İzmir Karşıyaka Adliyesi'nde görüldü.

Duruşma öncesi İzmir Kadın Hareketleri basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Habibe Çevik'in 2013 yılından Göksel Sağlam'da boşandığı, Sağlam'ın tehdit ve tacizlerinden dolayı Bornova Sığınma Evi'nde kalmaya başladığı, burada kaldığı süreç içerisinde de Sağlam tarafından fiziksel şiddet gördüğü, bu nedenle Denizli'de Sığınma Evi'nde kalmaya başladığı, defalarca kez başvuru yapmış olmasına rağmen devlet tarafından koruma altına alınmadığı belirtildi.

Yine Habibe Çevik'in kızkardeşi Fatma Akta'nın da 2018 Ekim ayında beri eşi Adem Akta'dan boşanmak için uğraştığı, Fatma'nın eşinin şiddetinden korunmak için annesi Hatice Akta'nın yanına yerleştiği, Fatma'nın başvuruları sonucu, hakkında koruma kararı çıkarıldığı söylendi. Cinayetden 2 hafta önce Adem Akta'nın Göksel Sağlam'ı cezaevinde ziyarete gittiği belirtilerek "Fatma'nın eşi Adem Akta, Göksel'i cinayetten 2 hafta

önce ziyaret etmiş, Göksel'e silah temin etmek ve cinayete yardım suçundan şikayetçi olmuştuk. Ancak savcılık Adem Akta hakkında 'kovuşturmaya yer olmadığına' karar vermişti. İlk duruşmada avukatların talebi üzerine Göksel'in cezaevindeki ziyaretlerinin, Adem Akta'ın ise telefon kayıtlarının incelenmesi kabul edildi" dendi.

Açıklama "Sorumlulara soru-

maya sabrımız kalmadı. Çünkü biz siz ağızınızı her açtığınızda daha çok öldürüyoruz bir kadın daha eksilmeye kadar mücadele edeceğiz. Artık yeter bir kişi daha eksilmeye tahammülümüz yok! Biz kadınlar 'Yaşamak İstiyoruz!'

Habibe, Fatma, Şule, Nadirova, Ceren, Emine ve daha binlerce katledilen kadının isyanı ile haykırıyoruz. Şiddetsiz, eşit, özgür bir hayat hep birlikte inşa edeceğiz" sözleriyle sona erdi.

Basın açıklamasının ardından duruşmaya katıldı. İzmir Barosu ve Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun duruşmaya müdafî olarak katılma talebi reddedilirken, sanık Göksel Sağlam, eski ifadesini tekrarladığını beyan etti. Sağlam eve gidip silah aldığını ancak silahı öldürmek amacıyla almadığını, çok alkollü olduğunu ve bilincinin yerinde olmadığını, "pişman olduğunu" beyan etti. Mahkeme Sağlam'ın tutukluluk halinin devamına karar vererek duruşmayı 27 Şubat'a erteledi.

Duruşmanın ardından gerçekleştirilen açıklamada İzmir Barosu ve Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun müdafîlik talebinin kabul edilmemesine tepki gösterildi. Açıklama "Yaşasın Kadın Dayanışması" sloganlarıyla sona erdi.

EKA İZMİR

Sinan Ateş'i Anıyoruz

Geçtiğimiz haftalarda Afrin işgalinin başlamasının 2. yıldönümü idi. Rojava'nın pek çok yerinde Kürt halkı işgale karşı sokaklara çıkarken, diğer tarafta Suriye ve Rojava'dan IŞİD ve diğer dinci çetelerden arındırılıyordu. Rojava, devrimin toprakları çetelerden temizlendikçe içimiz rahatlıyor, Sinan'ı, Taylan'ı ve tüm ölümsüzleşenlerimizi anımsıyoruz bir kez daha...

Sinan... Ölümsüzleşeli 2 yıl oldu Afrin topraklarında. Enternasyonal dayanışma için gittiği Rojava'da kardeş ve yoldaş Kürt halkının özgürlüğü, devrimin kazanımlarının korunması için toprağa düştü.

9 Şubat günü Afrin Cindere'de ön saflarda savaşırken ölümsüzleşen Emre Bora (Sinan Ateş) İstanbul'un emekçi mahallelerinde devrimci bir işçi olarak başladığı devrim yolculuğunu, Leninist Gerilla Birlikleri (LGB)'nde ölümsüz bir gerilla olarak tamamladı.

Bugün Sinan'ın yoldaşları, Türkiye ve Kürdistan'da onun izinden gidiyor. Ve Sinanların, Taylanların ve onlardan önce güneşe uğurladıkları yoldaşlarının bayrağını yere düşürmeyecekler.

Sinan Ateş parti isimli Emre Bora, 1990'da Tokat'ta dünyaya geldi ve İstanbul'da genç bir işçi olarak devrimci mücadeleye atıldı, 2014'te Parti saflarına katıldı. Gazi Mahallesi'nde sürdürdüğü devrim mücadelesi onu bir süre sonra enternasyonal dayanışma için Rojava topraklarına getirdi. Sinan Ateş, 9 Şubat 2018 tarihinde Cindere, Afrin'de ölümsüzleşirken, yoldaşlarına bıraktığı mektubunda "Yoldaşlar; bu devrimci savaşımızda sizleri devrimci duygularıyla selamlıyorum. Savaşımızı zaferle taçlandırmak için, halklarımızın gelecekteki ümidini, partimiz TKEP/L'yi güçlendirmeli ve devrimi başarmalıyız.

Şimdi partimizin hedeflerini gerçekleştirmemiz gereken bir pratik faaliyet var önümüzde. Yoldaşlarımızın devrim ve sosyalizm mücadelesine olan inancı ve umuduyla; 'Ya Devrim Ya Ölüm' diyen cesaret dolu çağrılarıyla, sizlere en devrimci duygularıyla, saygıyla 'Zafere Kadar Daima' diyorum" diyordu.

yoruz;

1)Fatma ve Habibe kızkardeşleri katleden Göksel Sağlam'ın cezaevinden Habibe'nin adresini vererek izinli çıkmasını sağlayan cezaevi yönetimi hakkında neden herhangi bir işlem yapılmıyor?

2)Sağlam, cinayeti kasten ve planlayarak yapmış olmasına rağmen daha az ceza-i yitkililik gerektiren kasten öldürmekten neden iddianame hazırlanmıştır?

Biz kadınlar olarak sesleniyoruz!

Kadına yönelik şiddetle ilgili hiçbir suçun 'uzlaşmaya tabii suçlar' kapsamına alınmasını kabul etmiyoruz.

Mahkeme salonlarında 'iyi hal' ve 'tahrik indirimi' laflarını duy-

Editör

ERDOĞAN'IN BLÖFÜ VE İDLİB'TE YOLUN SONU

Baş tarafı 1. sayfada

Sonunda RTE, sinirlerine hakim olamayarak, baklayı ağzından çıkardı: “Şu anda Astana süreci diye bir şey de kalmadı.” Bunu ne zaman söylüyor? Suriye ordusu, Rusya'nın her türlü desteği ile Türkiye'nin son dayanağı İdlib kapılarına dayanınca. Suriye ordusu İdlib kapılarına dayanınca ne “dostum Putin” kaldı; ne Astana süreci, ne de Soçi Muhabakatı.

Savaş bir satranç oyunu gibi götürmek istiyordu, ama bunu yapacak ne zeka ne de öngörü vardı. Poker gibi oynamak istedi, ama ne duyularına ne de sinirlerine hakim olabiliyordu. Sonunda yani Han Şeyhun, Maraas El Numan ve yüzlerce kasaba kısa sürede dinci-faşist çetelerden temizlenip Suriye ordusu İdlib kapılarına dayanınca elindeki tüm kartları açtı:

“Şu an itibarıyla maalesef Rusya Astana'ya da Soçi'ye de sadık değil. Arkadaşlarımız muhataplarıyla görüşmeler yapıyorlar. Bu görüşmelerde de kendilerine artık 'İdlib'de bu bombalamaları vesaire durdurduunuz durdurduunuz, durdurmadığımız takdirde bizim artık sabrımız tükeniyor. Bundan sonra ne gerekiyorsa biz de bunu yapacağız' diye ifade ediliyor. En son Halep'ten bizim tarafa atışları var. Bunlara biz bir yere kadar sabrederiz, sabrettik ama ondan sonra da biz göbeğimizi keseriz. Bu konuda Rusya da eğer biz birbirimize sadık ortaklar isek, tavrını belli edecek. Ya Suriye ile olan süreci farklı yürütecek ya da Türkiye ile olan süreci farklı yürütecek, bunun başka yolu yok.”

Dikkatle bakıldığında, itiraf ve çaresizlik ifadeleri olduğu görülecek. İtiraf çünkü, Halep'ten ötesini “bizim taraf” yani kendi toprağı olarak gördüğünü itiraf etmiş oluyor. Çaresizlik çünkü, Rusya'yı Suriye-Türkiye arasında bir tercih yapmaya zorlamanın başka bir adı olamaz. Politikanın, uluslararası ilişki ve çıkarların abecesini bilenler bile bilirler ki, 1) Rusya, NATO ülkesi Türkiye'yi

Suriye'ye tercih etmez; ve 2) en önemlisi Rusya Suriye'nin “dinci-faşist çete üretim ve ihracat merkezi” olmasına izin vermez. Suriye'deki savaşa doğrudan dahil olmasının tek değil, ama en önemli nedeni budur. Çünkü, Türkiye, gerici Arap devletleri, ABD ve diğer tüm emperyalistler Suriye'de dinci-faşist savaşı başlatırlarken ilk amaçlarından biri, burada üretilen dinci-faşist çeteleri Rusya'ya ihraç etmektir. Rusya, Suriye'den sonra asıl hedefini kendisi olduğunun gayet bilincindeydi; bunu defalarca açıkladı. Rusya olmadı, ilk resmi ihracat Libya'ya yapıldı.

Türkiye, son sığınakları olan İdlib'teki dinci-faşist çeteleri her bakımdan destekliyordu. Astana ve Soçi süreçlerini dağıtmaya yüz tutan, uğradıkları bozgunlar sonucu moralieri bozulan, birbirlerine düşen, teçhizat ve eğitim düzeyleri düşen dinci-faşist çeteleri her yönden desteklemek ve tekrar ayağa kaldırmak için kullandı. Rusya-Suriye bunu biliyor, ama ihtiyaç duydukları soluklanma için, bile bile lades diyorlardı. Erdoğan, sinirlerine hakim olamayıp elini kılıcının kabzasına atınca, blöfü gördüklerini şu açıklamayla örtbas ettiler: “İdlib'deki durumun istikrar kazanması için sınır ötesi mekanizma da kullanılarak silahlı gruplara yönelik desteğin ve korumanın tamamen son bulması gerektiğini düşünüyoruz”

Adı anılmasa da açıklamanın hedefi Türkiye idi. Bu “diplomantik” sözlerin Türkçe'si, “sen önce verdiğin sözlerde dur, çeteleri desteklemekten ve korumaktan vazgeç”tir.

Diplomasideki bu cevaba askeri eylemler eşlik etti. Ne Rusya çetelerin başından bombaları eksik etti, ne de Suriye ordusu, RTE'nin tehdit dolu açıklamalarına kulak astı; İdlib üzerine başlatılan yürüyüş halen sürüyor. RTE'nin yani Türkiye'nin elinde, hepsi de zayıf bir kaç koz kaldı. Bunlardan ikisini, Halep ve El Bab çevresinde hazır bekleyen çetelerin iplerini salarak; bizzat kendi askeri gü-

cüyle yeni kontrol ve “gözlem noktaları” kurarak masaya sürdü.

Rusya, El Bab'taki çetelerin başı üstünde savaş uçaklarına şöyle birkaç tur attırarak ve birkaç bomba bırakarak bunları ciddiye almadığını gösterdi. Ama daha önemlisi, YPG-Suriye ordusu bu hat üzerinde çetelere karşı birlikte savaşarak Türkiye'nin Afrin-Cereblus hattından ve işgal ettiği diğer yerlerden nasıl atılacağına ilk örneğini de vermiş oldu. Daha doğrusu, bu yönde önceden çıkmış olan örnekleri pekiştirdi. Halep'in batısından geliştirdiği saldırılar ise çetelerin kırmıyla sonuçlanmak üzere.

Ama öte yandan, Türkiye, kozlarını masaya sürerken, ne gözlem noktalarının, ne askeri güç yığmanın ne de çeteleri salmanın Rusya-Suriye üzerinde bırakılma caydırıcı etkiyi, geciktirici bir etki dahi yapmadığını belirtmek gerek. Suriye ordusunun İdlib'e ilerleyişi ve çeteleri temizleme hareketi hızından bir şey kaybetmeden sürüyor. Öyle anlaşılıyor ki, nasıl ki önceki gözlem noktaları çetelere lojistik destek sağlamak için bir işe yaramadıysa şimdi kurulan askeri noktalar da sonuca etki edecek biçimde bir etki yaratmayacak. Rusya-Suriye ikilisi dinci-faşist çeteleri acımasızca ezmekte ve işgalci güçleri koymakta kararlılar. Elbette bu sürecin düz bir çizgi halinde ilerlemesini beklemek lazım. Gel-gitler, duraklamalar, mola vermeler, pazarlıklar vb. vb. hepsi mümkün. Ama sürecin yönü değişmeyecek.

Şimdi Türkiye'nin elinde son bir koz kaldı: Topyekün ve resmen savaş ilan etmek. Türkiye, çetelere son derece açık ve sınırsız desteğine rağmen, bugüne kadar Suriye'ye “resmen” savaş ilan etmiş değil. Aksine Suriye toprağında gözü olmadığına dair defalarca yemin-billah açıklamalar yaptı. İşgal için çeşitli gerekçeler uydurdu ve Suriye-Rojava topraklarındaki askeri-idari varlığını geçici olduğunu açıkladı. Zambak saflığında zekaya sahip

olanların bile inanamayacağı yalanlar.

Peki Türkiye savaş ilan eder mi? Böyle bir şeye cesaret edebilmesi için öncelikle ABD'nin; ABD ile birlikte NATO'nun kendisinin peşi sıra savaşa gireceğini garanti altına almak ister. Ama öyle görünüyör ki, ne ABD ne de NATO, böyle topyekün bir savaşa hazır ve isteklidir.

Başka engeller de var. Her şeyden önce yeşil Amerikan dolarlarıyla satın alınmış ve önlerine durmadan yeşil Amerikan doları atılması gereken, başıbozuk, toplumun en dip tortusundan oluşan; “başboş serseriler, yol verilmiş askerler, zindandan çıkmış forsalar, sürgün kaçkını kürek mahkumları, hırsızlar, şarlatanlar, yankesiciler, gözden sürmeyi çeken hokkabazlar, kumarbazlar, pezevenkler, genelev işletenler, hamallar, işsiz yazarlar, org çalıcıları, paçavracılar, bileyciler, kalaycılar, dilenciler, kasacası, ne olduğu belirsiz, çürümüş, kararsız bir yığın”dan (Marx) ibaret olan dinci-faşist çetelerle topyekün bir savaşı nereye kadar götürülebilir? Libya'ya ihraç edilen çeteler, dün bir bugün iki, kirisi kırmaya, soluğu Avrupa başkentlerinde almaya başlamadılar mı? Han Şeyhun, Marat El Numan gibi sayısız yeri, ölümü enselerinde hissederek hissetmez bırakarak soluğu İdlib'te alan bu çeteler değil miydi?

Savaş, her şeyden önce masraf demektir ve tamta kır, memur maaşlarını ödemedede zorlanan bir hazineyle bir savaş nereye kadar götürülebilir? Vergi biçiminde emekçi sınıflardan sağlan paranın bir sınırı var. Sınır, emekçi sınıfların başkaldırı eğilimidir ve bu eğilim gittikçe güçleniyor. Topyekün savaş ilan etme yolu kapalı görünüyor.

Yine de, Türkiye, bir çılgınlık yapıp savaş ilan ederse, sarayların gümbür gümbür yıkıldığına tanık olacağız demektir.

Dinci-Faşizme Karşı Örgütlenelim, Hazırlanalım!

Dinci-faşist iktidar, yükselen devrimci mücadeleyi bastırabilmek ve ezilemek adına toplumun tüm kesimlerine, Kürt halkına, emekçilere, işçi sınıfına, kadınlara, gençlere acımasızca saldırıyor. Bu saldırılardan Aleviler de nasibini almış durumda.

Haftalardır Alevilerin kapılarının işaretlendiğini, cemevlerine faşist saldırıların olduğunu görmekteyiz. Malatya'da, Antep'te, İzmir'de, İstanbul'da Alevilerin oturdukları evlere dinci-faşistlerin kırmızı boyalarla çarpı işareti atıp “Gebereceksiniz” yazılarını yazdıklarına tanık oluyoruz. Geçtiğimiz günlerde en son Sultanbeyli'deki cemevine faşist saldırı gerçekleştirildi. Cemevi basıldı ve yerlere “Bitmedi” diye yazılar yazılıp, çarpı işaretleri atıldı.

Bu saldırılar ilk kez olmuyor. Alevilere yönelik saldırılar faşist devletin kanlı tarihi boyunca süregelmiştir. Çorum, Maraş, Sivas ve birçok yerde faşist devlet büyük saldırılar gerçekleştirdi ve bugün de bu saldırıları yoğun bir şekilde gerçekleştirmeye devam ediyor. Bu saldırıların arkasında dinci-faşist iktidarın ve faşist devletin olduğunu çok iyi biliyoruz. Alevilere karşı haftalardır yoğunlaşan saldırılarla dinci-faşistler terör estiriyorlar. Alevileri bir katliamla tehdit etmekten hiç mi hiç çekinmiyorlar.

Alevileri katliamlarla tehdit edenlerin, bu cesareti devletin başından aldıkları çok açık. Cumhurbaşkanı RTE konuşmalarında din vaazı vererek, gayelerinin şeriat olduğunu açık bir şekilde dile getirirken, Sivas Katliamı sanığını Cumhurbaşkanı affıyla serbest bırakarak adeta korkmanın arkasında devlet var diyor. Tüm bunlar devlet destekli yeni katliamlar dizisinin habercisi olarak görülmelidir. Dinci-faşistlerin hazırlık, amaç ve planlarının bu yönde olduğundan kuşku yoktur.

Alevi emekçilere yönelik saldırılar, tehditler bu denli büyükken Alevilerin, bu faşist saldırılara karşı örgütlenmesi, saldırılara karşı dinci-faşistlerin anladığı dilden cevap vermesi, günün en önemli ve en acil sorunlarıdır. Faşist devletin baskısını, zorbalığını bugün yakıcı bir şekilde hissediyorsak, bu soruna karşı bir mücadele hattı örülmesi şarttır.

Kendi bekası için bir ölüm kalım savaşı içerisinde olan faşist devlet, toplumdaki ilericilerin, devrimcilerin, kadınların, gençlerin sesini soluğunu kesmeye çalışıyor. Aynı şekilde Alevilere yönelik faşist saldırıları da faşist devletin ve dinci-faşist iktidarın ölüm kalım savaşının bir parçası olarak görmemiz gerekiyor. Bu nedenle bu saldırıları devrimci yöntemlerle püskürtmenin hazırlıklarını mahallelerimizde, işyerlerimizde bulunduğumuz her alanda komiteler kurarak yapmak zorundayız.

Dinci-faşizme karşı en enerjik, en kararlı adımlarla hareket etmek ve örgütlülüğümüzü güçlendirmek hepimizin görevi ve sorumluluğudur!

Mücadele Birliği Platformu

Elazığ Ve Malatya'da Depremler

Kandilli Rasathanesi, Elazığ'ın Sivrice ilçesinde saat 20.55 sıralarında 6.8 büyüklüğünde deprem meydana geldiğini duyurdu. Deprem Mardin, Batman, Diyarbakır, Urfa, Antep, Bingöl, Dersim, Malatya, Adıyaman gibi çevre illerden de hissedildi.

Son günlerde Anadolu ardı ardına sarsılmaya devam ediyor. Dün sabah saatlerinde Manisa'da ardı ardına 3-4 büyüklüklerinde 61 deprem yaşanırken, sarsıntılar İstanbul'dan İzmir'e pek çok yerde hissedildi.

Elazığ ve ilçelerinde de saat 20.30'dan itibaren 3-4.3 büyüklüklerinde 10 deprem daha yaşandı.

Malatya'da da aynı sıralarda irili ufaklı 8 deprem yaşandı.

Malatya merkezde evlerin ve işyerlerin camları kırılırken, bazı binalarda derin çatlaklar oluştu, paniğe kapılan halk sokaklara çıktı. Malatya Pütürge Bölükkaya Köyü'nde (Hüsüküşağı Köyü) sağlam ev kalmadığı haberi geldi.

Elazığ merkez mahallelerinden Fevzi Çakmak Mahallesi'nde çok sayıda evin yıkıldığı öğrenildi. Yazhan ilçesi Balaban köyünde de evlerin büyük bir kısmında çatlaklar meydana geldi. Deprem sonrasında İstasyon Caddesi'ndeki bir binada doğalgazdan yangın çıktı. Pek çok noktada da ufak

yangınlar çıktığı öğrenildi. Yangınlara ekipler müdahale etti.

Yüzden fazla binanın yıkıldığı, insanların enkaz altında kaldığı depremde, ilk bilgilere göre 2 kişi Elazığ'da, 2 kişi de Malatya'da yaşamını yitirdi. Çok sayıda da yaralı var.

Depremin hissedildiği Amed'in Çüngüş ilçesinde de çok sayıda ev hasar gördü. Karakaya Barajı çevresinde bulunan bölgede, depremin etkisiyle kopan kayalar düştü.

İsmin 0'm altına düşmeye başladığı akşam saatlerinde evleri yıkılan yahut deprem korkusuyla evlerine giremeyen binlerce kişi sokakta geçirmeye hazırlanıyor. Haberi alan çevre illerden pek çok kişi, dernek ve oda battaniye ve yiyeceklerle hasar gören il ve ilçelere doğru yola çıktı.

Bu esnada Kızılay Genel Başkanı'nın “Destekleriniz için 'Deprem' yazın 2868'e SMS yollayın 10 TL katkıda bulunun. Dilediğiniz kadar gönderebilirsiniz. Gün dayanışma günü” mesajı büyük tepki çekti. Son 20 yıldır “deprem vergisi” adına toplanan onlarca milyar liralık vergilerin nereye gittiğini, bağışlanan kanların dahi satıldığı söyleyen halk, “gün para isteme değil bugüne kadar topladığımız paraları harcama zamanı” diyor.

Depremde Ölmek “Kader” Değildir!

Elazığ ve çevresinde yaşanan 6.8 şiddetindeki deprem sonrası devletin en tepesindekilere yaptığı açıklamalar insanın kanını dondurmaya yetiyor. Yaşanan felaketteki sorum(suz)luluklarını üzerlerinden atmak için adeta birbirleriyle yarışan “devlet büyükleri”, bir yandan depremde ölen insanları “cennet müjdesine kavuşanlar” diye taltif ederken(!) bir yandan da her kriz anında yaptıkları gibi bunu bir fırsata çevirmek için kolları sıvamış durumdadır. “Deprem vergisi” adı altında topladıkları paralar yetmemiş olacak ki, tamta kır olan Hazineyi doldurmak amacıyla “depremzedelere yardım” adı altında hesap numaraları açıyor; vatandaşlardan yardım topluyorlar.

Yıkılacağı gün gibi aşık olan, deniz kumu gibi malzemelerle yapılan binalara imar izni verenlerin; yapı denetim adı altında bu binalara yüklü rüşvetler karşılığında “sağlam” raporu verenlerin ve elbette bu çürük binaları yapan müteahhitlerin hiçbir ihmali yokmuş gibi üç maymunu oynayanlar, her felakette olduğu gibi işi yine “takdir-i ilahi”ye bağladılar. Oysa bilim insanları aylarca öncesinden neredeyse noktası noktasına hangi fay hattının nereden kırılacağına, ne tür tedbirlerin alınması gerektiğini altını çizme göstermiş, anlatmışlardı. Bu uyarıları duymazdan, görmezden gelenler, daha önceden toplamış oldukları “deprem vergileri”ni başka yerlerde har vurup harman savurdukları için, şimdi sizde “tüm

imkanlarıyla”, “insanları kurtarmaya çalışıyor, yaraları sarıyorlar”. Tabii depremde evleri yıkılan, kışın ortasında sokak ortasında kalan binlerce insan her ne hikmetse, bu yardımlara ulaşamıyor; battaniye dahi edinemedikleri için isyan ediyorlar. Valilik dışında bölgeye yardım götürmek isteyen “gönüllüler”se engelleniyor; topladıkları yardımlara el konuluyor ve el konulan malzemelerin nereye götürülüp kimlere verildiği açıklanmıyor.

Bunun yanı sıra, sosyal medya üzerinden depreme ilişkin siyasi iktidarın, devleti eleştirenler, onların sorum(suz)luluklarını açığa çıkararak; halkı bu yaşananlara sessiz kalmamaya çağırıyorlar hakkında takibat başlatılıyor; soruşturmalar açılıyor. Halkı gerçekler hakkında bilgilendirmek isteyen herkes baskı ve zorla sindirilmeye çalışılıyor.

Depremde ölen insanların sayısı 40'ı bulmuşken, siyasi iktidar “asayiş berkemal” havası yaratmaya; devletin tüm imkanlarını seferber ettiği algısı oluşturmaya çalışıyor. Tekelci faşist medya da bu konuda üzerine düşen görevi en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyor.

Ama gerçekler yedi kat yerin dibine gömülmüş olsalar bile orada kalmıyor ve gün yüzüne çıkmaya devam ediyorlar. Artık bütün dünya biliyor ki, deprem ve diğer doğal felaketlerde ölmek “kader” değildir; olamaz. Zamanında gerekli ön-

lemler alındığında, “kar”, “rant” odaklı değil, insan odaklı düşünüldüğünde bu felaketler önlenemez, yahut en az kayıpla atlatabilir. Ama kapitalistlerin kar hırsı ve sermayenin hizmetindeki siyasi iktidarların doğayı ve insanı hiçe sayan politikaları sonucu bu tür felaketler ağır yıkımlara ve kayıplara neden olmaktadır. Olayı “takdir-i ilahi” ya da “kader” olarak adlandırmak, en hafif tabiriyle sorumluluktan kaçmaktır.

Ne yazık ki bu depremde bir kez daha şovenizm zehrinin devlet eliyle insanlara nasıl sırına edildiğini de gördük. İnsanlar ölümlerini gömmeye, yaralıları hastaneye taşımaya çalışırken, açıklık ve şoğukla mücadele ederken insanlara yardım eli uzatmak, dayanışmayı yükseltmek yerine internet arama motorlarında “Elazığ Kürt mü?” sorusunun cevabı en çok aranan soru olarak yükselişe geçmesi kaygı vericidir. Böylesi bir konuda dahi yardım etmek için insanların ulusal kimliğine bakmak açıktan açığa ırkçılıktır ve bu tabloyu ortaya çıkaran dinci-faşist iktidarın politikalarıdır.

Şimdi yapılması gereken en önemli ve en acil görev, bölge halkının yanında olmak, depremden zarar gören insanlarla dayanışmayı en üst düzeye çıkarmaktır. Dinci faşizmi teşhir etmek, onun halklar arasında yıkıma çalıştığı köprüleri yeniden kurmaktır. Halkların mücadele birliğini yükseltmek yaralarımızı birlikte sarabilir, doğal felaketlerde ölümleri bizlere “kader” diye yutturmaya çalışanları devrim depreminin altında bırakabiliriz.

Mücadele Birliği Platformu

TARİHSEL HAREKETİN HEDEFİ SOSYALİZM

Özgür Güven

Dünyada bir devrim kasır-gası esiyor; isyanlar ve ayaklanmalar beş kıtaya yayılmış durumda. Her yerde milyonların oluşturduğu devasa bir kitle ayağa kalkmış durumda. Ancak bu kitle homojen değil. Farklı bilinç seviyelerine, farklı yaşam biçimlerine, farklı politik tutumlara, farklı önyargılara ve alışkanlıklara sahip insanların oluşturduğu bir kitleden söz ediyoruz. Bu insanlar, dünyanın içinde bulunduğu nesnel koşullardan farklı biçimlerde ve farklı düzeylerde etkileniyorlar. Bu insanları bir araya getiren, artık daha fazla böyle gitmeyeceği, değiştirilmesi gerektiği fikridir.

Bu devasa kitleyi oluşturan kesimlerin başında proletarya ve özellikle de proletaryanın ileri kesimleri var. Her grevde, her eylemde, her toplumsal olayda burjuva sınıfa ve devletlerine meydan okuyan bu kesim devrimin en kararlı, en bilinçli savunucularıdır. Bu kesim devrimi sonuna kadar götürecektir tek sınıf olan proletaryanın öncü müfrezesidir.

Bu devasa kitleyi oluşturan milyonların bir kısmı, devrimin yarı aydınlanmış dostlarından oluşur. Bu kesimler, kapitalist üretim sistemiyle temelde bir sorun yaşamamasalar bile, dünya bunalımının yol açtığı devrimci kriz ve bu krizin küresel iç savaşa evrilmesi sonucunda gelecek umutlarını yitirmişlerdir. Geleceklerinin kapitalizm tarafından çalındığını, karartıldığını gören bu kesimleri, nesnel gelişmeler hızla devrim saflarına itmiştir, itmeye de devam etmektedir. Devrimin en çok arayış içinde olan, en hareketli kitlesini bu kesimler oluşturur.

Kitlenin bir diğer kesimi için, devrimin artçı birlikleri denilebilir. Büyük kentlerin o göz alıcı ışıklarını içinde yaşayan, iş merkezlerinin, borsaların, iletişim, medya, silikon dünyasının çalışanlarından oluşan bu kesim, esasında politik hesaplaşmalara açık değildir. Politikayla ilişkileri uzun zamandan beri oy vermekten öteye geçmemiştir. Altlarında arabaları, ceplerinde yüksek limitli kredi kartlarıyla alt sınıflardan daha iyi, daha rahat konforlu bir yaşamı vardır. Yeni evreyle birlikte ortaya çıkan küresel tedarik zinciri, bu kesime konforlu bir yaşam sürme olanakları sağlasa da arda gelen ekonomik kriz dalgaları yaşamlarında ciddi sarsıntılar yarattı. İşleri gereği dünyadaki gelişmelerle daha, içli dışlı olan bu kesim, küresel krizin yanı sıra karbon salınımındaki artışın yarattığı doğa yıkımı ve doğanın yağmalanması nedeniyle sisteme karşı ciddi sorgulamalar ve öfke birikimine sahiptir. Ama her şeye rağmen bu kesim sisteme ilişkilerinde, sistemin nimetlerinden yararlandıkları için ikircikli bir tavır içindedir.

Proletarya dışındaki bu iki kesim, küresel ölçekte yaşanan daha önceki ayaklanmalarda, özellikle küreselleşme karşıtı hareket olarak bilinen Seattle ve sonrasında önemli bir rol oynadılar. Bu ayaklanma dalgaları belirli bir yükselişten sonra sönmüldüler, bu kesimler de yeniden eski yaşamlarına döndüler.

Bugün artık küresel ölçekte yeniden patlayan ayaklanmalarda baş rol emekçi sınıfta; sistemin tamamen yaşamın dışına ittiği, işsizlik, açlık ve savaş başta olmak üzere kapitalizmin bütün felaketlerini Zeus'un şimşekleri gibi üstlerine yağdırdığı

en alttakilerde.

Bu noktada Engels'in şu sözlerini hatırlıyoruz: "... tarihte ilerleme nasıl var olan şeylerin yadınması olarak ortaya çıkıyorsa, burada da -salt pratik nedenlerden dolayı- uyarlanma negatif etkinlik olarak daha iyi kavranmaktadır. Tarihte hareket önde gelen halkların bütün nazik dönemlerinde karşıtlıklarla en dikkat çekici biçimde ortaya çıkar. Böylece anlarda bir halkın, bir çıkmaz yolunu iki yönünden birini 'şunu ya da bunu' seçmesi zorunluluğu vardır. Ve aslında sorun her dönemde politika ile uğraşan darkafaların arzu ettiğinden daima başka türlü konur. (...) eski gericiğe daha yoğun biçimde dönüş mü, yoksa (...) sosyalist temeli olan bir cumhuriyete kadar devrimin sürdürülmesi mi?" (Doğanın Diyalektiği, Sol Yay. 9. Basım sy.232)

Engels 1848 devrimleri üzerinden bunu söylerken, aslında devrim dönemlerine özgü bir durumdan söz ediyor. Burada asıl dikkat çekici yan, devrimin de "bir çıkmaz yolunu iki yönünden biri" olduğu söylemidir. Dikkat çekici, ama şartıcı değil. Zira emekçiler hiçbir zaman, bir devrime, devrimin zaferine dair güvence alarak girişmezler. Emekçi yığınlar, belirsizliklerle dolu, tehlikeli bir yol olan devrime, başka çareleri olmadığı için, bir "zorunluluk" olduğu için yönelirler.

Bugün de dünyanın her yerinde proletarya ve halklar için "yolun iki yönünden birini" seçme zorunluluğu vardır; devrim tarihsel-toplumsal bir zorunluluk olarak gündeme gelmiştir; ya umutsuzca, çaresizce, çığgın bir atılımla devrimi gerçekleştirip yeni bir yaşam kurma ya da

doğayla birlikte çürüyüp yokoluş.

Kapitalizmden komünizme geçiş çağı olan çağımızda, bu zorunluluk her açıdan ve her alanda ortaya çıkmıştır. Burada devrimci komünist hareketin, devrimci kitlelerin dünya çapındaki isyan ve ayaklanmalarının, devrimci eylemlerinin amacı, ömrünü çoktan tamamlamış sermayeye dayalı bu üretim sistemine son vererek, emeği ve toplumu, üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti temelinde yeniden örgütlemektir. Tarihsel gelişme bunun bütün koşullarını yaratmıştır. Bilimsel teknolojik gelişmeler, insanlığın entelektüel - kültürel birikimi, üretici güçlerin gelişim düzeyi, dünyanın her yerinde, daha ileri bir toplumsal sistem olan sosyalizme geçişi, artık daha fazla ertelenmesi felakete yol açacak bir zorunluluk durumuna getirmiştir. Kapitalizmin, emeği ve doğayı yağmalamasının böyle devam etmesi halinde doğa, doğanın bir parçası olan yaşam ve insan toplumu, hep birlikte geri döndürülemez büyük tahribatlara uğrayacaktır. Devrim, daha fazla ertelenmesi mümkün olmayan bir aciliyet kazanmıştır.

Bugün dünyanın her yerinde devrimci komünist hareket, bu devrimci dönüşümü gerçekleştirmek amacıyla faaliyet yürütüyor. Daha önceki dönemlerde bu faaliyet bir avuç öncünün girişimi olarak sürüyordu. Ama artık bu faaliyete pratik olarak milyonlarca kitle katılıyor. Dünyanın bütün kıtalarında üretici güçler eski toplumun dar kabuğuna sığmadığı için ayaklanmış durumda. Şili'den Endonezya'ya kadar milyonların katıldığı bu ayaklanmalarda şimdilik kendiliğinden yan ağır basıyor

olsa da, kitleler, her geçen gün daha fazla biçimde gözünü, karanlık gecelerde yol gösteren kutup yıldızı gibi parlayan devrimci komünist öncüye dikmeye başlıyor. Bu koşullarda artık öncülük, hareketi daha ileriye götürmekten; bütün bir 20. yüzyıla damgasını vuran sosyalizmi daha yüksek, daha ileri düzeylere çıkaracak birikime sahip olmaktan, komünizm davasını başarıya götürecektir kapasiteye sahip olmaktan geçiyor.

Dünyanın her yerinde kapitalizmin iki temel sınıfının hareketi, proleter hareketle burjuva hareket çok yoğun, çok sert çatışmalarla, iç savaşlarla süren kıyasıya bir mücadele içinde. Tarihin en devrimci mücadele çağında bu mücadele artık milyonlara mal olmuş durumda. Bu nedenle artık yeni bir toplum ve yeni bir gelecek, görülmeyen ufuklarda, bilinmez uzaklıklarda aranmasın. Daha ileri ve daha yüksek bir toplum olan sosyalizm artık çok ilerinin sorunu değil, ayaklanma halindeki milyonların güncel, pratik hedefi durumundadır.

Bugünün dünyasının nesnel gelişmeleri, emekçi sınıfın dünyanın devrimci dönüşümü hedefiyle sürdürdüğü devrimci sınıf mücadelesi, üretici güçlerin önündeki en büyük engel olan sermayenin ve sermayeye dayalı bu üretim sisteminin artık son demlerini yaşadığının kanıtlarıyla dolu. Ayaklanmaya büyüyen olayların dünya çapındaki akışı, çok çeşitli biçimler ve yollarla emekçi sınıfı yeni toplumun kuruluşuna hazırlıyor. Sosyalizme doğru hızlanarak akan bu tarihsel-toplumsal hareket mutlaka hedefine ulaşacaktır.

İnternet Ve ABD'nin Küba'ya Karşı Kirli Savaşı

ÇEVİRİ

ABD hükümeti tarafından Küba'da rejim değişikliğini teşvik etmek amaçlı fonlar, paralı gruplara finans desteği sağlamak, genç Kübalılara burslar verip sahte hesap liderleri olarak eğitmek ve kirli internet savaşı için "demokrasi yanlısı programlar" olarak kamufla ediliyor.

Küba hakkında ortaya atılan en yaygın yalanlardan biri, Küba Devrimini internetin düşmanı olarak sunmaktır. Bu yalan, Küba karşıtı çabalarında telekomünikasyon kullanan ABD stratejilerini kınanamamızın çarpıtılmasına dayanmaktadır; oysa şu gerçek gizli tutuluyor, o da Wall Street'in, bizim insanlarımızın bu teknolojiye erişimini kısıtlamak için her şeyi sahip olduğudur.

E-postalarımız, tweetlerimiz, çevrimiçi sunumlarımız ve Facebook yayınlarımız, İnternet'te her gün üretilen büyük miktarda veriye katkıda bulunuyor. Bugün analistler, kullanıcıların sosyal ağlarda sağladığı bilgilerin hepsinden siyasi tercihlerini, cinsel yönelimi vb'ni tahmin edebilen modeller oluşturabiliyorlar.

Merkezi İstihbarat Teşkilatı Özel Faaliyetler Merkezi'nin bir parçası olan Siyasi Eylem Grubu'nun (GAP) saldırgan amaçlı ülke veya bölgelerde iletişim ve İnternet erişim yapılarının oluşturulmasını içeren projeler gerçekleştirdiği belgelenmiştir.

Bolivya'da, Kasım 2019 darbesine

kadar geçen günlerde 68.000'den fazla sahte Twitter hesabı oluşturuldu. Bu arada İran, Boliviya'da kullanılan aynı taktiğin tekrarlandığı bir şiddet dalgasına maruz kaldı: mükemmel şekilde koordine edilmiş silahlı gruplar iletişim kurmak için "swarming" tekniğini kullandı, saldırılar için kısa mesajlar yoluyla toplanma noktaları kuruldu. Hükümet, 2009 seçimlerinde olduğu gibi "Yeşil Dalga" olarak bilinen internet ve kabloz ağları kapattığına saldırganlık durdu.

Şubat 2018'de, 16 Haziran 2017'de yayımlanan ulusal güvenlikle ilgili Başkanlık genelgesinde belirtilen talimatlar takip edilerek sözde Küba İnternet Görev Gücü yaratıldı. Razonas de Cuba web sitesi, CIA'nın Politik Eylem Grubu ve görev gücü kurumlarının, Büyük Veri yoluyla daha önce geliştirilen modellere dayanarak Kübalılara sektöre özgü mesajlar gönderen yüksek nitelikli uzmanlara sahip olduğunu belgeledi.

Haziran 2019'da, Küba kullanıcıları tarafından organize edilen bir Twitter fırtınası, telekomünikasyon şirketimiz Etecsa'yı İnternet fiyatlarını düşürmeye çağırdı. Aynı kaynak, bunun öğrenciler, bilgisayar mühendisleri, vb. tarafından bir girişim olarak sunmaya çalışıldığını, ancak iddia edilen aktivistlerin aslında Florida, Teksas, Tennessee ve Georgia'da yaşadığını ortaya koyuyor. Başka bir manipülasyon girişimi, Twitter'da #YoVotoNo hashtag'i kullanılarak Anayasa

Referandumu ile bağlantılı olarak gerçekleştirildi.

Karşı-devrimci siteler ve ağlarla bağlantılı olarak binlerce sahte hesap, mesajlarıyla adaya akın etti, uyduruk yorumcular "Küba durumu"nun "analizlerini" yaptılar, iyi çalışılmış kaynakları kullanarak, önceden belirlenmiş duygusal kitleleri mizah, öfke ve sürpriz yoluyla harekete geçirmeye çalıştılar.

Devrimci sanatçıları itibarsızlaştırmaya yönelik son kampanyalar ve Jose Marti'nin anıtının korkakça tahrip edilmesi, onların dijital bağlantı yoluyla adada Yeşil Dalga için koşullar yaratmaya çalışmaları bu savaşın bir parçasıdır.

Tartışmalı 1996 Helms-Burton Yasası, bu istikrarsızlaştırma programlarını finanse etme yükümlülüğünü getirdi. Rakam o zamandan beri farklı ABD yönetimi altında değişiyor, ancak ortalama olarak ayrılan para, yıllık 20 milyon dolara yakın.

Küba'da rejim değişikliğini teşvik eden bu fonlar, paralı gruplara finans desteği sağlamak, genç Kübalılara burslar verip sahte hesap liderleri olarak eğitmek ve kirli İnternet savaşı için "demokrasi yanlısı programlar" aracılığıyla kamufla ediliyor.

Özellikle, dijital platformların önemi göz önüne alındığında, iki yıl önce etkinleştirilen Görev Gücü, Küba yetkililerinin teknolojiye erişimi nasıl engellediğine ve kullandığına dair söyleminde cephanesini tüketmiş bir hükümet tarafından hayata geçirilen savunma amaçlı bir eylem olarak görünüyor ve saldırganlığın bu şeklini Radyo ve TV Marti kadar yasadışı ve müdahaleci olarak kullanıyorlar. Bunlar siber dünyaya girmemizin bize getirdiği risklerdir; ancak Devrim kendi sosyal temeli için bu yeni durumları erişimi genişletmeye devam ederken vatandaşlarını bu manevraları tespit etmeye hazırlanmayı sürdürecektir.

Çeviri Kolektifi

NOT: Raul Antonio Capote'nin, Granma International'in web sitesinde yayınlanan 7 Ocak 2020 tarihli yazısından çevrilmiştir.

"Öldür" Diyenler Yargılanmadı

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri, 19 Ocak Pazar günü saat 15.05'te Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde Hrant Dink anması gerçekleştirdi.

Açıklama esnasında sık sık "Hepimiz Hrantız Hepimiz Ermeniyiz", "Faşizme İnat Kardeşimsin Hrant", "Yaşasın Halkların Eşitliği", "Savaşın Hayır Barış Hemen Şimdi" sloganları atıldı.

Okunan basın açıklamasında "Kendisini katıksız biçimde barışa adanmış bir insan olan, sevgili dostumuz, kardeşimiz Hrant Dink'in, milliyetçilik hastalığına tutulmuş bir tetikçi tarafından vurularak katledilmesinin üzerinden tam 13 yıl geçti. Ve geçen uzun yıllar boyunca bizim adalet arayışımız sürerken, bu adalet arayışını sekteye uğratmayı amaçlayan yalanlar ve oyalamalar da devam etti." dendi.

Cumhuriyet tarihinin faili meçhul cinayetlerle dolu olduğu, Dink cinayetinde kusuru olan kamu görevlilerinin yargılandığı, ancak "vur emri" kimin verdiğinin hala belli olmadığı vurgulandı. Geçtiğimiz tarihlerde görülen duruşmada Ogün Samast, Yasin Hayal ve Erhan Tuncel ile birkaç isme daha ceza verildiği, Kasım ayında 100. kez duruşma gerçekleştiği, yargılamanın devam ettiği ilk beş yılda üç-beş tetikçinin ötesine geçilmediği, soruşturmanın genişletilmediği, "ÖLDÜR" diyenlerin ise halen yargılanmadığı, cinayette kamu görevlilerinin payını gösteren izlere rağmen, Jandarma, MİT ve Emniyet görevlilerinin dava dosyasından uzak tutulmaya çalışıldığı söylenirken "Dink'i düşüncelerini ifade etmesinden dolayı makamlarına çağırarak adeta tehdit edenler, onu hedefe koyanlar korundu, kollandı. İlk günlerde fail olarak 'derin devlet' ve 'Ergenekon' gösterilirken, bugün organizasyonu yapan ismi FETÖ'ye dönüştü. Gerçek sorunlular hiçbir şekilde yargılanmadı, onu hedef gösterenler, tehdit edenler cezasız kaldılar. Cinayete adı karışanlardan bazıları terfi ettirildi, ödüllendirildi" dendi.

Açıklama "Yüreğinden dökülen barışın, hakikatin, cesaretin ve umudun sesinin ulaştığı herkes seni çok özleyiyor sevgili Aharper. Ancak herkes çok iyi bilmeli ki, bize miras bıraktığın ve hafızamıza kayıtlanan hukuk, hücrelerimizden çıkıp dünyaya açılma imkânını, barış içinde bir arada yaşama ihtimalini yok etmek artık hiçbir şekilde mümkün değil. Bu umut, bu imkân, bu ihtimal, bu bir aradalık aynı zamanda senin bize vasiyetin idi. Bu vasiyete inatla sahip çıkarak her ne pahasına olursa olsun barışın dilini inşa etmeyi sürdüreceğiz. Tıpkı senin gibi, derin bir dünya ve insan sevgisiyle, alçak gönüllülikle, insanın yapma ve yeniden yaratma kudretine inançla, umutla, vicdanla demlendirilmiş bir akılla, eleştirel ve eylemden kopmayan bir düşünme cesaretiyle ve bedel ödemeye hazır bir şekilde, mutlaka ama mutlaka direneceğiz" sözleri ve "Hepimiz Hrantız Hepimiz Ermeniyiz" sloganlarıyla sona erdi.

RAYDAN ÇIKTILAR

Umut Çakır

ABD füzeleri Hacı Kasım'ı (K. Süleymani) Bağdat'ta acımasızca katledince, aklimıza bir doğu masalı geldi. Herkes bilir. Akrep, önüne çıkan azgın sel sularını aşmak için kunduzdan yardım ister ve onu sokup zehirlemeyeceğine dair söz verir. Ama tam da azgın suların ortasında kunduz sırtında bir acı duyar: "Ne yaptın?" der akrebe "şimdi ikimiz de boğulacağız." Akrep cevap verir: "Kusura bakma benim doğam böyle..."

Dünyanın dört bir tarafında, büyük, küçük, bütün burjuva gericiği, bentleri yıkıp geçen bir sel suyunun içinde çırpıp duruyor. Bazen telaşla birbirlerine tutunuyorlar, minik bir ağaç kütüğü bulduklarında başlıyorlar birbirlerini tekmelemeye. Sel suları, yani küresel devrim dalgası, hepsini saklandıkları bentlerin ardından çıkardı. Sağa sola savurdu; geleneksel ittifakları çözdü ve yerini can havliyle yapılan geçici, güvensiz ittifaklara bıraktı. Burjuva sınıf, dünya çapında adeta raydan çıktı.

Daha spesifik konuşmak gerekirse, ülkelerin geleneksel burjuva politikalarında bazı yasaklı alanlar her zaman vardır, sözü edilmez, tartışılmaz, ama en derindeki korkuyu açığa çıkarmaya yeter. Bilinir ki, ABD geleneksel politika sahnesinde iki sözcük hiç tartışma konusu yapılmaz. Birincisi sosyalizmdir, ikincisi iç savaş. ABD mali oligarşisi neredeyse yüzyıldır sosyalizm ve iç savaşın kendi topraklarında asla yer bulamayacağına dair güvenceler verdi. Bastırılan her olgu gibi, bu ikisinin geri dönüşü de, adeta bir patlama biçiminde oldu. Ve en tepedekilerin dilleri çözüldü.

Şimdi Trump, nerede mikrofon görse, sosyalizmin ABD'yi teslim alamayacağı üzerine yeminler ediyor. İç savaş dilendiren yine o; "Polis, asker, motosikletli çeteler, bütün sert adamlar(...) benden yana, beni azlederseniz iç savaş çıkar."

Mali oligarşinin eğilimleri ABD'de, genelde pratik, en kaba, kıra dökme sergilenir. İngiltere'de ise bu eğilimler hem daha derin hem de programatik yollardan hayata geçer. Bu yanı sıra eski hegemon İngiltere, ABD'nin akıl hocasıdır. Londra elitlerinin yasaklı kavramları, açık sözlülük, dobralık ve faşizmdir. Yüzyıllar boyunca ezilenlerin isyanıyla defalarca sarsılmış bu ada devleti, politik ikiyüzlülüğü ustalık derecesinde uygular. Bunu, aristokratik saygınlık, diplomatik nezaket adına saklamayı hep başarmışlardır. Çalışan nüfusun neredeyse tamamı proleter olan bu ülkede, parlamenter oyunların gürlütüsü, bürokrasinin karanlık labirentlerinde mırıltya dönüşür. Oysa şimdi öyle bir başbakanları var ki, aristokratik saygınlık, incelik dolmuş parlamento tiyatrosu ve bürokratik buz dağı, tehdit altında. Bir futbol maçında sekiz yaşında bir çocuğa uçarak attığı kafa döne dön ekranlarda gösterilen Boris Johnson, mali-oligarşinin karanlık odalarında puro dumanı altında dile gelen ne varsa, meydanlarda haykırıyor. Irkçılık, kadın düşmanlığı, burjuva sınıfa dair başka ne ararsan var. İngiliz gericiğinin yüzlerce yıllık Tory Partisi'nin duayenlerini kapının önüne koyuyor. Kovulanlar şaşkın ve öfkeli, Johnson'un "iş çevrelerinin değil

ama mali piyasaların küçük bir azınlığının temsilcisi" olduğunu ifşa edip, sonra gidip ona oy verirken buluyorlar kendilerini. Ve İngiltere, 1688 Şanlı Devriminden bu yana hiç aksamamış parlamenter sistemi, yürütme erki lehine tasfiyeye hazırlanırken, kendini birden "Yeni Faşizm" tartışmalarının odağında buluyor.

Fransa'da Macron, NATO'nun beyin ölümünü ilan ededursun, NATO zirvesinde, soğuk savaşın en azılı günlerinde bile atılmayan adım karara bağlanıyor. NATO, adeta şipşak, Çin'i "baş düşman" listesine ekliyor. Japonya, anayasasını çiğneyip, 70 yıldır titizlikle uyguladığı ana kuralı bozup donanmasını bir dış savaş göreviyle okyanuslara salıyor. Hindistan'da Mondri, zamanında milyonlarca cana mal olan dinler arası savaş, on yıllardır titizlik ve incelikle engelleyen yasaları bir çırpıda aşırıyor. Suudi petrolünün üçte birini havaya uçuran saldırı karşısında adeta "inme inen" Riyad, ıslık çalıp havaya bakan Trump'a inat, soluğu Putin'in teskin eden kollarında alıyor. Bu arada Putin, Avrupa'ya karşı, neredeyse övercesine Stalin'i savunma pozisyonunda buluyor kendini. Sınıflar mücadelesini on yıllardır reddeden, Alman SPD, son kongresinde, bu mücadelenin sertleştiğini ve ancak daha sol politikalarla sürecin karışılacağını karar altına alıyor. Ve nihayet, sırada sonuncu, ama ahmahlıkta kesinlikle sonuncu olmayacak şekilde, Türkiye, "M. Kemal de orada savaşmadı mı?" bahanesiyle Libya'ya hüruç ediyor. Raydan çıkan çıkana...

İç politikada geleneksel yolların

terk edilişi, dış politikada yansımaları, ittifakların dağılmasında ve güvenilmez geçici yeni ittifaklarda buluyor. Hepsini, tek bir olguya işaret ediyor. Dünya çapında burjuva egemenliği politik krizin olgun bir aşamasındadır. Uzun süredir etkin olan devrimci durum ve politik kriz, dünya burjuva sınıflarını, panik ve korkuyla atılmış, geri alınmaz adımlara sürüklüyor. Bu yüzden, sel sularının orta yerinde birbirlerini sokup, hep beraber dibi boylamaya yazgılılar.

Krizin çapına dair tespit, sadece Marksistlerden gelmiyor. Örneğin, küresel mali sermayenin sözcüsü Financial Times "Bilderg sınıfları çok kaygılı" başlığını atıyor ve şöyle devam ediyor: "Çinde çalıştıkları düzenin yıkılmasından, gelecek resesyonda patlak verecek devrimlerden, kitlelerin baltaları bileyip hesap sormaya başlamasından korkuyorlar." Ağustos ayında kaleme alınan bu yazı, Şili'den Endonezya'ya, büyük devrim dalgasının henüz başlamadığı bir eşikte duruyor. Varın, yaşanan korkuyu tasavvur edin.

Tüm karmaşıklığına rağmen genel eğilimleri apaçık bu tabloda, Hacı Kasım'ın kafasında patlayan füzeler bir anlam kazanıyor.

Hızla Ortadoğu'ya yayılan ve bir devrim aşamasına gelen ayaklanmalar, yalnızca Bilderberg sınıflarını değil ama ulusal ve molla giysiler içindeki burjuvaziye de fena halde korkuttu ve raydan çıkardı. Lübnan'da Hizbullah, isyancı kitlelere saldırınca, ordu araya girmek zorunda kaldı. Irak'ta devrimci kitleler, Haşdi Şabi'nin genel karargahını ateşe verdi. Son yıllarda yaşanan ayaklanma-

larla epeyce sarsıntı geçiren İran sokaklarında, 1980'den sonra ilk kez "Şuralar (Konseyler) Cumhuriyeti" sloganları ön plana çıkmaya başladı.

Ortadoğu'nun gerici burjuvaları, ezilenlerin öfkesinden korunabilmek adına Anti-Amerikancılığı kullanmakta maharetleri, İngiliz aristokratik saygınlık oyunlarına parmak ısırtır. (Bu topraklardaki sol, bu oyuna çok çabuk gelir). Ancak bu kez, sözler, söylemler hiçbir işe yaramıyordu. İplerin elden kaçacağı telaşı, hesabı doğru yapılmamış pratik adımlara dönüştü. Irak'ta Haşdi Şabi'yi destekleyen bir grup, ellerini kollarını sallayarak aylardır göstericilere kapalı Yeşil Hat'ı geçip, ABD elçiliğini ateşe verdiler. Irak hükümeti durumu kontrolde zorlanınca, Kasım Süleymani alelacele Bağdat'a uçtu. Fakat zarlar atılmıştı bile. Alevler içindeki elçilik binası görüntüsünden dehşete düşen ABD, kendisini sel sularından karşıya geçirecek kunduz suyun orta yerinde soktu. Ortadoğu gericiğinin satranç tahtasındaki veziri düştü.

Acımasız ve korkunç vahşi suikastın, bölgedeki halk ayaklanmalarına ne ölçüde olumsuz yansıyacağı, şimdilik belirsiz. Ancak, şimdiden belli olan bir nokta var. Gericiği ezilenlerin öfkesinden koruyan bu "anti-Amerikan" söylemi, gücünü, mezhep temelli bir bölgesel ittifaktan alıyordu. İttifakın sadadaki esas yürütücüsü, adına "yaşarken şehit sayılan" payesi verilen aktörü, şimdi artık yok. Bunun yaratacağı özgüven kaybı, gerici bölge egemenlerini ezilenlerin karşısında savunmasız bırakacaktır.

Her Şeyi Devletten Beklemeyelim

SİBEL DENİZ

Bir deprem daha yaşadık, insanlığımızla sınıandığımız, öfkeyle haykırdığımız... Elazığ ve Malatya'da 24 Ocak akşam saatlerinde ardi ardına 20 civarı deprem yaşadık en büyüğü 6.8 olan. Tamamı yıkılan köyleri de gördük, yerle bir olan apartmanlar da. En son açıklanan, 35 kişinin hayatını kaybettiği, 1600 kişinin de yaralı olduğu idi...

Deprem "geliyorum" demişti. Daha Ekim ayında uzmanlar Elazığ-Malatya hattındaki fayın kırılacağını açıklamış, haritalar yayınlamıştı. Birkaç gün önce Manisa merkezli 60 küsür deprem de Anadolu Fay Hattı'nın kırılmaya başladığının göstergesi olmuştu. Ama egemenler bilime yine kulak tıkamıştı. Tıpkı 3. Havalimanı konusunda bilim yerine rantı koyup şu an pişmanlık ile getirilmeye başlandığı gibi... Yok hayır hemen heyecanlanmayalım bilime kulak vermeye başlıyorlar diye. Kanal İstanbul konusu yine rantın akıl ve bilim karşısında galip geldiğinin bir örneği...

Felaket yaşanınca başta çevre iller olmak üzere halklar hızla organize oldu. Kapılarını depremedelere açanlar, araçlarına battaniye-çadır yükleyip yola çıkanlar, ardından belirli gelirlerini depremedelere bağlayacağını söyleyen sanatçılar, sporcular, aydınlar...

Evet, devletin yetkili ağızlarından çıkan "devletten beklemeyin her şeyi" sözüne uygun davranıyordu herkes. Kızılay çıkıp "deprem için mesaj atın 10 lira bağışlayın" dediğinde, ilk anda herkes 99 Adapazarı depreminden itibaren toplanan onlarca milyar liralık verginin ne olduğunu, nereye kullanıldığını sormaya başlamıştı. Bu sorunun cevabını elbette soran herkes biliyordu. Yalı kiralari, lüks harcamalar, duble yollar, ödenen beş haneli maaşlar...

Elbette iktidar her zamanki bilindik tavrıyla, öfke saçarak yanıtladı bu en haklı soruları, haykırışları. "Deprem öncesi önlemler nedir? Depremi durdurma şansımız var mı?", "Deprem Vergileri nerede? Sosyal medyayı soruşturacağız", "Devlet depremedelikle ne kadar ilgileniyor? Her şeyi devletten bekleme, vatandaş kendisi yapsın"...

Eyvallah, zaten kimse devletten beklemiyordu hiçbir şeyi. Herkes gücüne göre büyük bir hızla organize oldu. Kimi evinde birkaç aile ağırlayabileceğini söyledi, kimi oynadıkları maçta atılan basketler kadar bağış yaptı, kimi konser gelirini bağışladı, kimi günlük cirosunu, kimi battaniye-mont topladı, kimi maçta üzerinden çıkardığı taraftar giysilerini gönderdi...

Ancak yaşanan deprem, Van depreminde olduğu gibi, halkların soven ve gerici yanlarını ortaya çıkarmadan da

geçip gitmedi. O günlerde Google'da en çok aratılanın "Elazığ Kürt mü?" sorusu olduğu kadar, depremin yıkıp geçtiği bölgelerde en çok oyu iktidarı aldığını araştırıp "müstahak" diyenler de sorgulattı insanlığımızı... Muhtaç olanla dayanışmak için ırk, din, dil, milliyet, siyasi görüş araştırınlar, her dönemde tarihin en karanlık sayfalarında yerlerini alacaklar.

Ve bir o kadar da, gelen yardımları kabul etmeyen, izin vermeyen güçler... 99 depreminde Yunanistan'ın kan bağışını kabul etmeyen zihniyet, bugün Elazığ'a HDP'nin yardım kamyonlarının girişine izin vermiyor.

Hemen her kurumu yozlaşan, çürüyen, skandallarla sarsılan ve güven yitiren sistem, halkları hala aynı şekilde yönetebileceğine inanıyor. Ülkenin en güvenilir kurumlarından olan Kızılay'ın adının karıştığı skandalları, bağışlanan kanların, paraların nerelere harcandığını herkes açık ve net şekilde görüyor. Deprem vergilerini, "beter, berbat, ahlaksızca" paylaşımlar yapmamak adına hiç saymıyoruz zaten. Tüm bunlar olmamışçasına, yaşanmamışçasına kendilerine güven duyulmasını beklemek ise tamamen abesle iştigal.

Yaşanan bir doğal afetle daha üzerine düşen hiç bir sorumluluğu yerine getirmeyen devlet, tüm kurumlarıyla, bunu sorgulayanlara karşı saldırıya geçerken, bir şeyler yapmaya çalışan, destek olmaya çalışanlara da engel olabilmek için de ayrı bir çaba sarf ediyor. Kampüsü yıkılmış çatlamış üniversite sınav yapmaya kalkıyor, yurdu yıkılan öğrenciler bunu duyurdukları için tehdit ediliyor. Elazığ Valiliği, tüm köy muhtarlarını tek tek arayarak "AFAD dışında yapılan yardımları kabul etmemeleri" talimatı veriyor. Diğer taraftan gelen yardımların da yandaşlara dağıtıldığı haberleri... Önemli olan insanların hayatta kalması değil, dayanışmanın önüne geçmek ve siyasi hesaplaşmalar...

Yaşanan böylesi bir felaket sonrası Türkiye ve Kürdistan işçi ve emekçi halklarının ilk refleksi yardımlaşma ve dayanışma oldu. Gücümüzün her şeye yetmeyeceğini ve geçici olacağını bile bile... Kalıcı olan ise, tüm öfkemizi, konunun doğrudan muhatabı olan sisteme yöneltmek. Acılarımız karşısında sessiz kalan, hiçbir derdimize çözüm olmayan, aksine derinleştiren, bizleri birbirimize düşüren sistemi alaşağı etmek...

Evet, her şeyi devletten beklemeyeceğiz. Nasıl bugün bir felaket karşısında birleşip elbirliği ile yaşamı yeniden inşa ediyorsak, kanımızla beslenen asalakları sırtımızdan atıp, her şeyin "biz" olduğumuz, her şeyin "insan" olduğu sistemi inşa edeceğiz, daha fazla felaket yaşanmadan...

"Elektriğe Yapılan Zam Az Bile"

Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak, son günlerde elektrik ve doğalgaz faturalarının yüksekliğinden şikayet eden sosyal medya paylaşımları ile ilgili "Elektriğe zam az bile" dedi.

Bakan Albayrak, ekonomi basını yöneticileri ile bir araya geldiği 2019 Değerlendirme Toplantısı kapsamında konuştu.

2019'un enflasyonun diz-

ginlenmesi ve müdahalenin zamanlaması açısından kritik bir dönem olduğuna işaret eden Albayrak, "2019 şu açıdan da zor bir yıl oldu; biliyorsunuz 2014-2019 döneminde Türkiye'de 8 seçim oldu. Seçim ikliminin ve atmosferinin oluşturduğu ekonomik anlamda bakıldığında, zamların ertelendiği ve birçoğunun 2019'a kaldığı bir yıl oldu. Türkiye, 2019'u YEP'de koyduğumuz %15,9 enflasyon hedefinin altında kapattı" şeklinde konuştu.

Yaşamımıza yabancı olanların bize yabancı bir dille gelerek bizleri nasıl soyduklarını anlatmalarından sıkıldık. Çocuklarımıza eşimize hasret çalışma koşullarında parasızlık ve borç batağında debelenmekten sıkıldık. Hayatında hiç dürüstçe çalışmamış insanların kaderlerimizi çizmelerinden sıkıldık... Bu böyle geldi, böyle gitmeyecek...

Bir Mücadele Birliği Okuru

Zonguldak Madenlerinde İş Cinayeti

30 Ocak gecesi, Zonguldak'ın Kilimli ilçesinde ruhsatsız işletilen maden ocağında göçük yaşandı. Yaklaşık 20 saat süren çalışmaların ardından, göçükte kalan iki işçinin cansız bedenlerine ulaşıldı.

AFAD, itfaiye ekipleri ve Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) tahliye ekipleri, tüm gün yaptıkları çalışma sonucu işçiler Sebhattin Kalaycıoğlu ve Murat Ovaz'ın cansız bedenlerine ulaştı; göçüğün ardından maden ocağının işletmecisi O.A. gözaltına alındı.

Maden, geçen yıl mühürlenmişti; ancak ruhsatsız olarak kaçak çalıştırılmaya devam ediyordu. Açıklama yapan Zonguldak valisi, "Allah benzerlerinden saklasın. Allah bize de biraz daha akıl fikir versin. Biraz daha iş güvenliği kurallarını dikkate alarak, çalışmayı nasip etsin" dedi.

Kıscacı suç yine maden ocağı sahibi ve çalışırken ölen işçilere kaldı... Açıktan ölmek ve ailelerini geçindirebilmek adına bu ölüm kuyularında çalışmaya mecbur olan işçiler bir tarafta, yüksek orandaki işsizlikten ve ekonomik şartlardan faydalanıp, karlarına kar eklemek adına bu ölüm kuyularını çalıştıran patronlar bir tarafta... İşçinin kanının sudan ucuz olduğu bu sistem yok olmadan ne iş cinayetleri, ne de işsizlik, yoksulluk sona ermeyecek.

FİLİSTİN SEFERBERLİĞİ

Sinan Kaleli

Siyonistler Beyaz Saray'da "Yüzyılın Anlaşması"ni açıkladılar. Adına barış diyorlar, anlaşma diyorlar ama barışın/anlaşmanın diğer tarafı ortalıkta yok! Bu bile başlı başına göstermeye yeter tezgahlanan maskaralığı. İngiltere hemen destek sundu. AB "yüksek temsilcilerinden" Borrel, "her iki taraf da iki devletli çözüme bağlılığını gösterebilir" dedi. Üstelik taraflardan biri, Siyonist İsrail, Trump'la birlikte nutuk atıp bu "anlaşmayı" överken yaptı bu çağrıyı! Almanya, Dışişleri Bakanı Maas'ın ağzından rengini tam belli etmeden temkinli yaklaşıyor.

Bölge gericiliğinin de bu "anlaşmanın" ateşli destekçisi olacağı aşikar. BAE peşinen desteğini açıkladı ve "görüşmeler için iyi bir başlangıç noktası" olduğunu savundu.

"Anlaşma" işgal alanlarının İsrail tarafından ilhakını meşrulaştırma girişiminden başka bir şey değil. Dahası, henüz işgal edilmemiş toprakları da Siyonistlere hediye etme peşindedir! Ayrıca Nakba'da sürgün edilen milyonlarca Filistinli'nin BM tarafından kabul edilen "geri dönüş hakları"ni reddediyor. Bir "yahudi devleti" olarak İsrail'in Filistinliler'den ayrılması (buna "İsrail yurttaşları Araplar" da dahil!), bu siyonist varlığın meşru bir devlet olarak tanınmasını ve güvenceye alınmasını amaçlıyor.

Öylesine rezil, öylesine iki yüzlü, öylesine Filistin düşmanı ki bu paçavra, kırk yıllık işbirlikçi Ebu Mazen (Mahmut Abbas) bile cesaret edip desteklemedi. Tersine "hiçbir Filistinli Müslüman veya Hristiyan'ın (Trump'ın) bu planını kabul etmesi mümkün değil" diye açıklama yapmak zorunda kaldı.

FHKC bu gelişmeler üzerine seferberlik çağrısı yaptı. Bu "anlaşma"nın öncülü olan Oslo sürecinin sona erdiğinin ilan edilmesi (ki bunu "acil ve derhal" diye vurguluyor), Paris ekonomi protokolünün iptali, Siyonist varlığı tanıma ve kabul etme hatasından dönülmesi gerektiğini dile getiren ve temelde ulusal birliğin sağlanmasını isteyen FHKC, Filistin'deki ve sürgündeki tüm yoldaşlarına, birimlerine "harekete geçin" talimatı gönderdi.

Böylece Trump yönetiminin "barış" adına attığı bu adım da bir kez daha yoğun çatışmaları tetiklemiş olacak. Tıpkı Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıma meselesinde olduğu gibi.

ABD emperyalizminin başını çektiği bütün bir gerici blok, Filistin devrimine en öldürücü saldırısını başlatmış oldu bu "anlaşma" ile. Uzun süredir bölge gericiliği ile sürdürülen yoğun diplomasi, kimi Arap ülkelerinin İsrail ile ilişkileri "normalleştirme" adımları, "çıban başı" niteliğindeki ülkelerin bizzat savaş yoluyla yıkıma uğratılması... süreçlerinden geçilerek gelindi bugüne.

Bu dış gelişmelere koşut olarak Filistin hareketi "Oslo süreci" ile açık bir bölünme-parçalanma sürecine sokuldu. (Filistin devriminin öncü güçlerini bölmek için desteklenen/önü açılan Hamas ve İslami Cihad meselesini de tekrar hatırlatıp geçelim.) Sınıfsal ayrışma derinleşti. FHKC liderinin Arafat eliyle tutuklanmasına tanık olduk. Ve Ebu Mazen eliyle de Arafat'ın öldürülmesine...

Tüm bunlara rağmen Filistin direnişi son bulmadı. "Taş generaller" ölümüne yürümekten bir an olsun geri durmadı. Baskı, savaş ve ölüm, devrimin önünü alamadı.

Sermaye sınıfının dar kafalı yöneticileri, sorunu yaratan maddi zemin duruyorken, hatta emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda atılan adımlarla bu maddi zemin sürekli güçleniyorken, zor kullanılarak, masabaşı düzenlemelerle sorundan kurtulabileceklerini düşündüler hep. Bugüne kadar başarılı olamadılar. Bugünden sonra hiç başarılı olamayacaklar. Baş aşağı giden bir sistem söz konusu artık. Topyekün bir çöküş sürecinde emperyalist-kapitalist sistem. Nerede bir adım atsalar, amaçladıklarının tam tersi sonuçlarla karşılaşılıyorlar. Savaş ve çatışmalar sarmalına girmiş devasa bir bölgede, hem de gündün güne kuvvetten düşen bir gücün "anlaşmalar" dikte etmesi mümkün değil. Bırakın halkların bu türden "anlaşmaları" kabul etmesini, kendi işbirlikçilerinin bile kabul etmesi zor. Ebu Mazen'in göstermek zorunda kaldığı tepki bunun açık kanıtıdır.

ABD-İsrail yapımı bu "yüzyılın anlaşması" da hedeflenenin tam tersi sonuçlar doğuracak. Filistin halkının ve devrimci siyasi güçlerinin bir araya gelmesine, yeni ve daha güçlü intifadalarla yol açacak. Şimdiden Filistin toprakları alev aldı bile. Yarım yüzyıl aşkın süredir onurundan ve devriminden vazgeçmeyen Filistin halkıyla eyleme dayalı enternasyonal dayanışma, uluslararası proletaryanın yarıcı devrimci görevlerindedir. Halklar her yerde, her alanda güçlü dayanışma ağları örmek, emperyalist ve siyonist gericiliğe hak ettikleri yenilgiyi tattırarak için seferber olacaktır. **28 Ocak 2020**

Trump-Netanyahu ikilisinin Beyaz Saray'da açıkladığı "Yüzyılın Anlaşması" üzerine www.leninist.net adresinde TKEP/Leninist bir açıklama yayımladı. "Filistin halkının bizzat kendisinin tasfiyesi" olarak nitelenen bu girişimin sonuçsuz kalacağına işaret edilen açıklamada, "ABD emperyalizminin ve Ortadoğu'daki İsrail ve gerici Arap devletleri gibi sadık köpeklerinin çabaları boşuna.

En güçlü olduğu zamanda Filistin Halkına boyun eğdiremeyen,

Filistin devrimini bastıramayan, Filistin Halkının özgürlük ve kurtuluş savaşını yenemeyen ABD emperyalizmi bu son çabasından da sonuç alamayacak; plan ve tasarıları tarihin çöplüğünü boylayacaktır.

'Filistin So-

Filistin Kazanacak!

runu'nun çözümü, Filistin devriminin zaferine ulaşarak Yahudi halkı da içine alan demokratik Filistin Devletin kurulmasıdır. Tarihte İsrail diye bir devlet yoktu; gelecekte de olmayacak!

Son yirmi yıldır ABD emperya-

lizminin hiç bir planı başarıyla sonuçlanmamıştır. Bu bir rastlantı değil; ABD emperyalizminin çöküş sürecinde olmasının bir sonucudur. 'Yüzyılın Anlaşması' dedikleri plan da öteki planlarla aynı akıbeta uğrayacaktır." deniyor.

"Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, devrimci güçleri, ABD emperyalizmi ve İsrail'in planlarına karşı harekete geçmeye, mücadele etmeye; Filistin halkıyla tam ve eyleme dayalı enternasyonal dayanışma geliştirmeye" çağırıyor.

Irak'ta Ayaklanma Sürüyor

Ekim ayından bu yana sokaklarda olan Irak halkı, Süleymani suikastının ardından yine sokakları terk etmedi. Aksine ABD ve yabancı güçlere karşı daha güçlü protestolar gerçekleşti. Halk, Irak Parlamentosu tarafından ülkedeki yabancı güçlerin çıkarılması için alınan kararın uygulanmasını istiyor.

Irak'ta yeni teknokrat bir hükümetin kurulması, erken genel seçime gidilmesi ve göstericileri katledenlerin yargılanması için tanınan üç günlük süre dolunca, 20 Ocak günü yüzbinler yine sokaklardaydı.

Sabah saatlerinden itibaren başta başkent Bağdat, Basra, Ncef, Kerbela, Zikkar, Müssenna, Missan, Divaniye, Nasiriye, Babil, Rumese, Semave kentlerinde yüz binler meydanlardaydı.

Şehir içi ve şehirler arası yollar, Bağdat şehir merkezindeki yollar, köprüler ile Bağdat'ın Irak'ın güney illeri arasındaki bağlantıyı sağlayan anayol trafiğe kapatıldı, ulaşım kesildi. Bağdat'taki eylemlerde 2 kişi hayatını kaybederken, 14'ü subay 74 kişi yaralandı.

Eylemcilerin talepleri seçimler, seçim yasasının reformdan geçirilmesi, bağımsız bir başbakanın belirlenmesi ve yolsuzluklara son verilmesi. Eylemciler ayrıca etnisite ve mezhepçiliğe dayalı olarak paylaşılan siyasi sisteme de son verilmesini talep ediyor.

Ertesi gün ise, ABD Büyükelçiliği'nin de bulunduğu Yeşil Bölge'ye en az üç roket düştü, can kaybı yaşanmadı.

24 Ocak günü Iraklılar, ABD'ye karşı onlarca şehirde yürüyüşe geçti. Milyonlarca Iraklı'nın sloganı "ABD Irak'ı Terketsin" idi. Hükümet ise bir çok anayolu trafiğe kapattı, köprü ve bazı şehirler arası yollar kapatıldı, okul ve resmi kurumlarda da tatil ilan edildi.

Eylemlere polisin ateş açması sonucu 6 kişi öldü, 54 kişi yaralandı.

Başta Bağdat olmak üzere Şii Arapların yaşadığı güney ve orta kentlerdeki eylemler artık daha sert geçiyor ve yaralanan ölen eylemcilerin haberleri geliyor hemen her gün. 22 Ocak günü yapılan eylemde öldürülen Cinat Madi için, önceki gün akşam üzeri Basra'da kitlesel cenaze düzenlendi ve mezarlık dönüşü sloganlarla Bedir Tugaylarının karargâhına doğru yürüyüşe geçti ve karargâhı ateşe verdi. Bedir Tugayları, polis ve eylemciler arasında çıkan çatışmada bir eylemci hayatını kaybetti. Son bir hafta içinde yaşanan çatışmalarda 10'dan fazla kişi hayatını kaybetti. Hedef, İran yanlısı Haşdi Şabi gruplarının merkezleri oldu.

Eylem için çağrı yapan Mukteda El Sadr, eylemin ardından "direnişlerini durduğunu" açıklayınca, 25 Ocak sabahı Tahrir Meydanı'nda ve Basra'daki kimi eylemciler çadırlarını kaldırarak meydandan ayrıldı.

Bunun üzerine Irak hükümeti, Tahrir Meydanı'nı ele geçirmek için Meydan'daki eylemcilere saldırıya geçti ve çatışmalar yaşanmaya başladı. Güvenlik güçleri kamp alanını tahrip etmeye, çadırları yakmaya çalışmıştı. Irak'ta Göstericiler Koordinasyon Komitesi de bir açıklama yayımlayarak, desteğini çeken Sadr'ı ihanetle suçladı.

26 Ocak günü de Bağdat'ta yüksek güvenlikli Yeşil Bölge'de bulunan ABD Büyükelçilik binasına yönelik 3 roket atışı yapıldı.

Aynı saatlerde Bağdat'ta öğrenciler Tahrir Meydanı'na yürüyerek protestoların, eylemlerin devam edeceğini gösterdi. Polisin ateş açması üzerine bir kişi hayatını kaybetti. Öğrenciler Basra ve Kerbela gibi bir çok kentte de sokaklarda idi.

Irak polisi, iki gündür Zikar vilayetinin kent merkezi Nasiriye'deki El-Habubi Meydanı'nda çadır kuran eylemcileri dağıtmaya çalışıyor. Burada da polisin gaz bombalı saldırıları nedeniyle 30 kişi fenalaşarak hastaneye kaldırıldı.

Uluslararası Af Örgütü, Ekim 2019'dan bu yana Irak'ta yaşanan eylemlerde 669 kişinin hayatını kaybedip, 25 bine yakın kişinin de yaralandığını açıklamıştı.

Sahne İttaiyecilerin

Fransa'da emekçilerin grevleri devam ediyor. Bu defa sıra Paris'in itfaiyecilerinde idi.

Tüm Fransa'dan sendikacıların çağrısıyla bir araya gelen itfaiyeciler, 28 Ocak Salı günü Paris'te toplandı. İttaiyeciler, yangın priminde artış ve tüm itfaiyeciler arasındaki fiyat eşitliğini talep ediyor. Personel yetersizliği de, yangınlara müdahalede zayıf kalan itfaiyecilere halkın tepkilerine ve şiddetle karşılaşmalarına neden oluyor.

Cumhuriyet Meydanı'nda sabah saatlerinde toplanan itfaiyeciler yolları trafiğe kapattı. Polis yolu açmak istediğinde de göz yaşartıcı gaz ve cop ile saldırdı.

Polis barikatlarını aşan itfaiyecilere bu defa da tazyikli su ile saldırdı, itfaiyeciler polisi püskürtmeyi başardı.

Grev Sürüyor

Fransa'da süren grev, 22 Ocak'tan bu yana limanlarda da sürüyor. Sendikalar "ölü limanlar" sloganıyla greve çıkınca, ticari ulaşım, diğer Avrupa limanlarına yönlendirilmeye başlandı.

Sayıları neredeyse 70 bini bulan avukatların da grevde olması durumu ciddi bir şekilde etkiliyor.

Öğretmenler de grevde olduğu için sınav yapmayı reddediyor.

Fransa Bankası'nda sayım merkezleri çalışanlar tarafından bloke edilince bankamatiklerde para sıkıntısı gündeme geldi.

Öğretmenler Grevde

Hollanda'da öğretmenler grevde. Ücretlerinin artırılmasını isteyen öğretmenler 30-31 Ocak günleri greve çıkacaklarını duyurdu, çocuklarını okula göndermeyerek kendilerine destek olmaları için velilere mesaj gönderdi.

Geçtiğimiz aylarda da greve giden öğretmenler, Hollanda genelinde 4 binden fazla okulda greve gitti. İş koşulları ve maaşlarının iyileştirilmesini talep eden öğretmenler, iş yoğunluğunun neden olduğu stres yüzünden öğrencilere yeterince ilgi gösterememekten de şikayetçi.

Öğretmenler, her ayın üçüncü salı günü grev yapmayı planlıyor.

Vamos Bien!

Küba ulusal kahramanı Jose Martí'nin 167. doğum günü büyük törenlerle kutlandı.

27 Ocak günü yapılan törende her yıl olduğu gibi Havana Üniversitesi'nden meşalelerle başlayan yürüyüş, Martí'nin henüz 17 yaşındayken San Lazaro ocaklarında zorunlu çalışmaya maruz bırakıldığı Fragua Martiana'ya devam etti.

José Julián Martí Pérez, 27 Ocak 1853'te Havana'da doğdu. Olağanüstü bir politikacı, yazar, öğretmen ve gazeteci idi. Küba Devrimci Partisi'nin yaratıcısı olan Martí, Küba'nın İspanyollara karşı Bağımsızlık Savaşı'nın örgütleyicisiydi.

Meşaleler Yürüyüşü'ne bir kez daha, 67 yıl önce 1953'deki ilk yürüyüşe önderlik eden

Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Ordu Genel Başkanı Raúl Castro Ruz başkanlık etti.

Elazığ Halkı İçin Düşük Yollara

Elazığ'da 6.8 büyüklüğünde büyük bir deprem olunca Elazığ halkıyla dayanışmak için devrimci gençler olarak düştük yola. Uzun bir yolculuk geçirdik.

Elazığ'a vardığımız zaman yıkımın olduğu köyleri, mahalleleri gezmeden önce, merkezi gezme şansımız oldu. Merkezde çok büyük bir yıkım yoktu, evlerde, binalarda çatlaklar oluşmuştu. Fakat depremin sarsıcı etkisi, evlerinde hasar olmyan insanları dahi psikolojik olarak çok etkilemişti. İnsanlar geceleri evlerinde değil arabalarda uyuyordu. Depremin psikolojik etkisi de bu denli büyüktü.

Ertesi gün yıkım olan mahallelere gittik. Gittiğimiz yer futbol sahasının olduğu bir yerd. Bu futbol sahasında 32 tane çadır vardı. Çadırlarda Türkler, Kürtler, Suriyeliler, Afganlar kalıyordu. Tek tek çadırları ziyaret ettik. Burda kalan ailelerin çoğunun temel ihtiyaçları dahi karşılanmamış durumdaydı. Ne battaniye, ne ısıtıcı, ne de üzerinde yatabilecekleri bir yatak vardı. Depremden etkilenen çocuklar da oldukça fazlaydı. Çocukların bez, mont, çorap, ayakkabı ihtiyaçlarının karşılanmadığına da orada tanık olduk. Yemek temin etme sıkıntıları da çok can alıcıydı. Çoğu zaman ufak tefek atıştırmalıklarla ayakta kalıyorlardı.

Oradaki ailelerle sohbet etmeye başladık. Çok öfkeliydiler. En büyük öfke devleteydi. Haberlerde de okumuşsunuzdur. Elazığ'a temel ihtiyaçların karşılanması için Türkiye'nin bir çok yerinden turlarla yardımlar geliyordu, fakat bu yardımların insanlara ulaşması engelleniyordu. Yoksulluğun kol gezdiği şu günlerde insanların öfkesi yardımların engellenmesine, bir başına bırakılmalarına yönelmişti. Bir aile ile konuştuğumuzda bu duruma aile şöyle bir tepki vermişti: "Gün parti ayırma yapma günü değil, gün birlik olma günü, gün destek olma günüdür. Yardımlar depremedelere ulaştırılmıyor, yardımların gelmesi engelleniyor. Devletimizin bize destek olması gerekiyor. Her şehirden turlara yardım geliyor. İnsanlar sağ olsun çok büyük destek yaptı, ama yardımlar bize ulaşmadı".

Bir başka ailemiz ise, öfkesini şöyle dile getirdi: "Kızılay'dan hiç kimse gelmedi zaten. Kadın olduğumuz için kendi temel ihtiyaçlarımızı karşılamıyoruz. Çocuklarımız, bebeklerimiz bu sağlıklı ortamdan dolayı enfeksiyon kaptı, hasta oldu. Evimize de giremiyoruz, girecek bir evimiz yok, bize sahip çıkan yok. Sizin dışınızda hiç kimse yanımıza gelmedi. Ayırım yapılmadan herkesin bizimle ilgilenmesini istiyoruz. Herkesin acısı var, herkes mağdur, gelen yardımlar ulaştırılmıyor. Ayrımcılık yapılmamasın".

Bizler DÖB olarak ordaydık. İstanbulda diğer devrimci gençlik örgütlerinden mücadele arkadaşlarımız ile birlikte gittik Elazığ'a. Gittiğimiz çadırlarda yaşayan insanların temel ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştık. Battaniye, odun, yorgan gibi eşyaların dağıtımını birlikte yaptık, Cemevleriyle görüştük.

İnsanların Cemevlerine dair çok eleştirileri vardı. Bunu orada kendi gözlerimizle de gördük. Orada da kıyafet, yemek dağıtımı vs. yapılıyordu. Fakat bu eşyaların dağıtımını iyi bir şekilde örgütlenmemişti. Cemevinde görevli olan bazı kişiler bu eşyaların dağıtımını esnasında "Açlar geldi" tarzında söylemlerde bulunuyordu. Kargaşayı engellemeleri gerektiğini söyleyen insanlara ise "Bana ne, bana mı getiriyorlar, beni ilgilendirmez" gibi söylemlerde bulunuyorlardı.

Daha sonra Karşıyaka Mahal-

lesi'nde bulunan bir çadır kente gittik. Orada da hemen hemen aynı durumlar, aynı sorunlar yaşıyordu. Üniversiteye hazırlanan genç arkadaşlarla sohbet ettik. Psikolojik olarak çok etkilenmişlerdi. Örneğin bir arkadaşımız, sürekli annesinin yanında olmasını istiyormuş, ailesinin yanından bir dakika bile ayrılamadığını dile getirdi. Aynı zamanda depremden dolayı üniversite sınavlarına bu ortamda hazırlanamadıklarını, bunun üzüntüsünü de yaşadığını söyledi. Annesi ile görüştüğümüz zaman ise öfkeyle şu sözleri ekledi: "Devletin bize

yardım etmesi gerekiyor. Elazığ'ı Afet Bölgesi ilan etmesi gerekiyor. Önlemler alınmadı. İlla yirmi bin insanın mı ölmesi gerekiyor? İkinci bir depremin olmasını mı bekliyorlar? Şu anki yardımların hepsini halk gönderiyor. Kızılay da burada, ama görevlileri ortada yok. Devletin yardımı var mı, hayır yok. Afet Bölgesi ilan edilirse bütün Elazığ halkı bundan yararlanır. Lütfen sesimize ses olun, sosyal medyada yayın bu konuştuklarımızı!"

Bunlar dışında şovenizmin insanlar üzerinde büyük bir etkisinin olduğu gözlerimizden kaçmadı. Özellikle Suriyelilere ve Afganlara yönelik ırkçı söylemler çok fazla idi. "Suriyelilere ve Afganlara hiçbir şey vermeyin, onlara bir veriniz, gözleri doymaz on isterler" gibi şoven söylemler çok yaygındı. Bu söylemleri yurtsever hareket içerisinde bulunan bazı kişiler dahi kullandı. Şo-

venizmin etkilerini hem Elazığ'da, hem de yaşadığımız topraklarda maalesef yaygın bir şekilde görebildik. Google arama motorunda en çok aranan "Elazığ Kürt mü?" sorusu buna iyi bir örnektir. Suriyeli, Afgan göçmenlere karşı yoğun bir ırkçılığın, şovenizmin ekildiği coğrafyalarımızda, Elazığ'da yaşayan farklı uluslardan emekçilerin deprem felaketinden kaynaklı çektiği acıları görmekten gelip, bu zor günde bile böyle ırkçı yaklaşımları görmek hem acı, hem de üzücü. En fazla ayrımcılığa uğrayan ezilen uluslardan biri olan Kürt ulusuna mensup insanlardan göçmenlere yönelik öteleyici tavırları görmek, bir o kadar da düşündürücü.

Kendilerini Kürt halkının ıleri unsurları olarak ifade eden bu kişiler, aynı ırkçı, şoven yaklaşımlar en fazla kendilerine yönelirken bugün Suriyeli ya da Afgan göçmenlere maalesef kendileri de ötekileştirici yaklaşıyorlardı. Halklar arasında düşmanlık rüzgarları ekmeğe çalışan faşizmin çabalarına karşı, gençlik örgütleri olarak birlikte güzel bir dayanışma örneği de sergilemiş olduk.

Devrimci gençlik örgütleri olarak Elazığ halkıyla dayanışmayı büyütmek ve Elazığ halkının yaralarını birlikte sarmak üzere elimizden gelen tüm imkanlarla yardım etmeye çalıştık. Dayanışmanın bir kez daha yaşadığımızı birlikte gördük. Aynı zamanda depremden etkilenen insanlara, ailelere İstanbul'dan geldiğimizi söylediğimizde bize gülen gözleri, her şeye değmişti. İnsanlar bizi sımsıcak kucakladı, "kimseler bizi sormazken sizlerin İstanbul'dan kalkıp gelmiş olmanız çok değerli" diyerek bizlere samimi sohbetler gerçekleştirdiler.

Tüm yorgunluğumuza ilaç olan bu sözlerle İstanbul'a tekrar döndük. Elazığ halkının temel ihtiyaçlarını karşılamak ve dayanışmayı büyütmek için İstanbul'dan devrimci gençlik örgütleri olarak bu süreci birlikte örgütlemek en acil sorumluluklarımızdan birisi olarak dururken, Türk ve Kürt halklarının mücadelesini bu zor günlerde kurabilmek için bıkmadan, usanmadan çalışmalız.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Devrim İçin, Devrimci Öğrenci Birliği Saflarına!

Sabırsızlık zamanlarını yaşadığımız günlerden geçiyoruz. Her yanımızı gelecek-sizlik, açlık, işsizlik, intiharlar, emek sömürsü, baskılar, kadınlara yönelik saldırılar sarmış durumda.

Daha dün aynı okula gittiğimiz, birlikte çay içtiğimiz, derse birlikte girdiğimiz sıra arkadaşlarımız geçinemedikleri, geleceksizlikle karşı karşıya kaldığı, ekonomik ve psikolojik olarak artık yaşamaya katlanamadıkları için yaşamlarına son verdiler. Ama sadece yani başımızdaki arkadaşlarımız değil, tanımadığımız binlerce üniversiteli, liseli, genç işçi arkadaşımız kapitalizmin yarattığı umutsuzluk ve geleceksizlikten kaynaklı geleceğinden bir şey beklemiyor.

Ama hayatlarımızı elimizden çalan, hayallerimizi istediğimiz gibi gerçekleştiremediğimiz, lisede, üniversitede, işyerinde, fabrikada her gün baskıya uğradığımız bu kapitalist sisteme karşı öfke doluyuz.

Bizleri ezen, sömüren bu düzene karşı mücadele etmek, harekete geçmek Gezi'de, 6-8 Ekim'de gösterdiğimiz çüreti, cesareti tekrardan kuşanmak için sabırsızlık zamanlarını bekliyoruz. İşte yalnız olmadığımız bilincile örgütlenmek, harekete geçmek, sınıf düşmanlarımızla hesaplaşıp özgür yarımları kurmak için daha neyi bekliyoruz? Denizlerin ve Sinanların kurduğu DÖB olarak geleceksizlik, işsizlik, açlık gibi sorunların kalmayacağı, faşizmin baskılarının tamamen ortadan kalkacağı, özgür yaşayacağımız yarımları kurma mücadelemizde gelin birlikte yürüyalim. Gelin birlikte devrimci bir iktidarı ve sosyalizmi kurmak için harekete geçelim, örgütlenelim, mücadeleyi büyütelim! Bu amacımıza ulaşabilmek için;

1) Bulduğumuz her yerde (üniversitelerde, liselerde, mahallelerde) bağımsız, hızlı kararlar alabilen ve bu kararları uygulayan, demokratik ve enerjik örgütlenmeler

olan, mücadele etmek isteyen her dürüst ve güvenilir arkadaşımızın katılabileceği komiteler kuralım.

2) Mahallelerimizde faşizme, çeteleşmeye, devletin gençliği yozlaştırmasına karşı el ele verelim, mahallelerimizde, yaşadığımız semtlerde devrimci gençlik komiteleri örgütleyelim. Bu komitelerimize katılacak tüm arkadaşlarımız farklı okullardan, farklı meslek kollarından, farklı anlayışlardan olabilir. Ama buna aldırılmayalım çünkü sorunla-

rimimiz ortak ve bu sorunları yaratan sermaye sınıfının iktidarına ve bu iktidarın koruyuculuğunu yapan faşizme karşı mücadele etmekten başka çaremiz yok!

3) Üniversitelerimizde eğitimin piyasalaşması, yemekhane zamları, ulaşım ve yurt zamları, barınma sorunları derken gerici üniversite yönetimlerinin baskılarından, sosyalleşebileceğimiz ortamlarımızın sermayeye peşkeş çekilmesinden, okullarımızın inşaatlara çevrilmesinden bıkmış durumdayız. Okullarımıza devlet eliyle sokulan sivil-faşistlerin bizlere ÖGB ve polis desteğinde saldırmasından artık sıkıldık ve baş kaldırıyoruz. Üniversitelerimizde birlikte örgütleyeceğimiz devrimci, demokrat, ilerici öğrenci arkadaşlarımızın katılabileceği örgütlenmeler yaratalım. Bu örgütlülüklerimiz

özerk-demokratik üniversite talebimiz doğrultusunda hem okulda yaşadığımız sorunlara dair mücadeleler örgütlesin ve geniş gençlik kesimlerine ulaşmaya çalışsın, hem de üniversitelerimizde devrimci bir gençlik hareketini örgütlemek, faşistlerle amansız bir şekilde mücadele etmek ve devrim mücadelesini sokakta, okulda büyütmek için çabalsın.

4) Liseli arkadaşlar: Dinci-ırkçı-gerici eğitim sisteminden, staj sömürsünden bizlere sosyal-kültürel anlamda hiçbir şekilde geliştirmeyen derslerden, hayatımızın birkaç saate sığdırılarak belirlenmeye çalışılmasından bıkmadık mı? Liselerimizde gerici-faşist okul yönetimlerine, disiplini yönetmeliklerine, bizlerin öğrenci değil müşteri gibi görülmesine öfkeliyiz, lisemizin demokratik, lise eğitiminin bilimsel, parasız, anadilde olmasını istiyoruz, gelin hep birlikte lise komitelerinde birleşelim ve taleplerimiz için harekete geçelim!

5) Liseli, üniversiteli genç kadınlar olarak erkek-devlet şiddetinden, baskılardan, taciz-tecavüzdən, aile baskılarından bıkmış durumdayız! Sokağa çıkmak, özgürlüğümüze kazanmak istiyoruz! Gelin birlikte bizleri köleleştiren, ikinci konuma düşüren, şiddeti tekrar ve tekrar üreten kapitalizme karşı mücadeleyi büyütelim!

Devrimci Öğrenci Birliği olarak kendine demokratım, ilericiyim, anti-faşistim diyen tüm öğrenci arkadaşlarımıza çağırıyoruz. Gelin hep birlikte akademik özgürlüklerimizi kazanabilmek için, politik özgürlükler mücadelesini birlikte büyütelim! DÖB olarak anti-faşist, anti-kapitalist ve anti-şoven tüm sıra arkadaşlarımızı saflarımıza devrimci mücadeleyi büyütme çağırıyoruz!

ŞİMDİ DÖB ZAMANI!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Kurgulu Bir Dünyaya Yolculuk: Fahrenheit 451

Baş tarafı 1. sayfada

Tıpkı yukarıdaki ifadede belirttiği gibi, bilim kurgu gerçeklikten beslenir, gelecekte olabilecek ihtimalleri ortaya koyar. Ray Brandbury'nin bu kitabı da; "dünyamızı uzaylılar işgal edecek" kurgusundan çok daha gerçekçi ve yakındır. Emperyalist-kapitalist sistemde; gerçekçi, sorgulamamızı ve düşünmemizi sağlayacak kitaplar sansürleniyor veya yazarları tutuklanıyor. Popüler, sıg ve hayata dair hiçbir gerçekliği olmayan kitaplar gözümüzü sokuluyor, bu kitapları okumayanlar ayrılanıyor. Peki, bizi yönetenler neden buna ihtiyaç duyuyor?

Çünkü sorgulamaya ve merak etmeye başlayan bir insanı hiçbir güç durduramaz. Ama sorgulamayan, söyleneni yapan insanlar, bizi yöneten kapitalist sınıf için tam anlamıyla bir nimettir. Kapitalistler, egemenliklerini bu şekilde devam ettirir, bizlere bir şeyleri düşündürerek vakti vermez. Emperyalist-kapitalist sistem içerisinde hayat çok hızlıdır. Çoğu şeyi yaparken düşünmez ve hissetmeyiz. Farkında olmadan sistemin istediği kuklulardan birine dönüşürüz. Kitapta bu döngüyü bozacak ve düşünmeye, hissetmeye başlayacak birini göreceksiniz. Görevi kitapları yakmak olan bir itfaiyeci: MONTAG... Bu kurgusal dünyada, itfaiyecilerin görevi yangını söndürmek değil, yangını başlatmak. Kitap bulunduran insanların evlerinin yakıldığı, asıl mutluluğun ve zevkin çok hızlı arabalarla gezmek, çok boyutlu televizyonlarla konuşmak ve kapsüller içerek yaşamak olan bir dünya...

Montag, Clarisse ile tanıştıktan sonra düşünmeye ve hissetmeye başlar. Bu durum onu kitapları yakmaya değil, okumaya teşvik eder. Montag'ın hayatı bir daha asla geri dönüşü olmayacak şekilde değişmiştir. Peki bir gün kitap okuyan bir itfaiyecinin evini yakmaya gelirse ne olacak? Kitabın akıcı ve gerçekçi kurgusalığını ve devamını siz okurlara bırakıyoruz. Asıl dikkat çekmek istediğimiz nokta şudur: Teknolojiye karşı bir savaşım mı vermek gerekiyor? Yoksa teknolojiyi kendi çıkarları için kullanan zengin sınıfı alaşağı edip, bambaşka bir dünya mı inşa etmek gerekiyor?

Teknoloji ve bilim her geçen gün geliyor ve gelişmeye devam edecektir. Fakat içinde bulunduğumuz emperyalist-kapitalist sistemde sadece zengin sınıfın ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde biçimlenmiştir. Oysa ki sosyalizmin ilk kalesi olan Sovyetler Birliği'nde uzay biliminin gelişmesinden, kadının ev hayatından çıkarılıp, toplumsal yaşama adapte olmasına, işçilerin çalışma saatlerinin zaman içinde düşürülmesine kadar, Küba'da sağlıklı ilgili tüm gelişmelerden halkın ücretsiz yararlanmasına kadar birçok alanda insanların hizmetine sunulmuştur. Bu nedenle asıl savaşımımız bu emperyalist-kapitalist sistemi yok edip, teknoloji ve bilimi insanlığın yaşamını güzelleştirecek şekilde kullanmak olmalıdır. Montag'ın içinde bulunduğu kurgusal dünya, bizler için çok uzak bir gelecek değildi. Bunun farkında olmak ve bunun için şimdiden bir savaşım vermek gerekiyor. Bu süreci önceden görüp bir adım atmazsak, kitapta Faber'in söylediği gibi iş işten geçtikten sonra sesini çıkaracak kimse kalmayacaktır. Sistemin hiçbir zaman bitiremeyeceği, sorgulamayı, düşünmeyi asla bırakmayan insanlar olmamız dileğiyle...

Antakya'dan Bir DÖB'lü

SALGINLAR AFETLER KARŞISINDA NE YAPABİLİRİZ?

Temade Çınar

Dünyamız dev bir canlı organizma. İnsan türü de bu organizmanın bir parçası. Yani hepimiz birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız. Birimizin başına gelen, hepimizi domino taşlarının yıkılışı gibi etkiler.

Virüsler, bakteriler, mantarlar ve diğer mikro canlılar dünya organizmasının makro canlılarından daha büyük bir alanı kaplar. Tıpkı böcekler dünyasının kapladığı gibi. Tüm bu organizma birbirini besleyerek, yok ederek sürekli bir değişim yaşar. Dünyamızın bin yıl öncesi organik yapısıyla, bugününün aynı olmadığı gibi fiziki yapısı da depremler, suyun hareketi, rüzgarlar, gök hareketleri vb nedenlerle sürekli bir değişim içindedir.

Dünyanın canlı ya da cansız dokusuna her müdahale bu süreçleri hızlandırır ya da zarar verir. Tek bir insan vücudu gibi düşünelim. Palm yağı üretimi ya da şehirlenme gibi nedenlerle kesilen milyarlarca ağaç, bir insanın akciğerinin bir kısmını kesip almanızı gibidir. Doğaya kontrolsüzce saldırdığımız plastikler, kimyasallar, elektromanyetik dalgalar vb. kanser vakalarının artmasına, tüm organizmanın yıkıma uğramasına neden olur.

Araştırmalara göre "insanın ayak izi" denilen doğaya tür olarak etkimiz, son yirmi yılda binyıllar içinde olduğundan kat kat artmış durumda. Yani aşırı üretim hırsı dünyayı, dolayısıyla tüm vücudumuzu sürekli yakıyor, yıkıyor, parçalıyor. "Sağlıklı yaşam kılavuzları" bu devasa saldırıda trajikomik

bir çaba olarak kalıyor.

Konumuza gelirsek; virüsler, bakteriler gibi mikro canlılar daha büyük organizmalar içinde yaşıyor ve onun temel dokusunu oluşturuyorlar. Bildiklerimize bir de yeni bulunan nanobakteriler yani onların da alt grupları eklendi. Bunların bir türünün başka bir tür organizmalar zincirinde olağandan fazla yayılmasına salgın diyoruz. Salgınlar sadece insanlar içinde değil, diğer tüm büyük canlılar içinde de olabiliyor.

Tüm bu canlı dünyası -tesadüfi ya da suni- çeşitli etkenlerle mutasyon yaşıyor, zaman içinde değişime uğruyor, evrimleşiyor. Konumuz olan virüslerden örnek verelim; "Günde 10.000 defa bölünebilen bir virüste tek bir gün içerisinde 10-100 milyon mutasyon meydana gelebilir. Bu da virüslerin aşırı hızlı evrim geçirebilmesinin nedenini açıklamaktadır."

Bildiğimiz bir şey daha var, daha önce de yazmıştık, bilim insanları bu mutasyonu laboratuvar ortamında hızlandırabiliyor, suni olarak virüslere yetenek kazandırabiliyorlar. Sınırlı ortamda yapılan her bir müdahale bilimsel gelişim, geleceğe hazırlanma için her ne kadar gerekli ise, bu gücün çeşitli ekonomik-politik çıkarılara kullanılması da o kadar tehlikeli.

Peki, insan türü olarak tüm bu hareketin diyalektiği içinde hayatta kalabilirliğimizi, sağlıklı bir hayat sürebilmemizi sağlamak için neler yapmalıyız.

Organik dünyanın bir parçası olduğumuzu unutmamalıyız. Ona

Organik dünyanın bir parçası olduğumuzu unutmamalıyız. Ona yapacağımız her etki bize kesinlikle tepki olarak dönecektir.

Depremler, salgınlar ya da tüm doğal hareketler karşısında hazırlıklı olacak kadar bilgi birikimimiz ve malzememiz var. İşçi sınıfı ve emekçilerin bugüne kadar ürettiği devasa birikim, insan türünün güvenli bir biçimde yaşaması için bize sonsuz olanaklar sağlıyor. Sadece bilimsel birikim ya da fiziki olanakların toplumun tüm kesimlerine ulaşacak şekilde organize edildiği bir sisteme ihtiyacımız var.

Şu anda yaşadığımız panik ortam, bu salgının önce yükselip sonra düşecek olan doğal bir salgın mı olduğu hakkın-

daki şüphelerimizden kaynaklanıyor. Zira İnfluenza yani grip virüsü kış aylarında doğal olarak nükeseder. Hasta, yaşlı ve zayıf durumda olanlarımızı olumsuz etkiler. Salgın ya da afetlerde ilk yapılması gerekenin "toplumu sağlıklı olarak bilgilendirmek" olduğunu tüm literatürler yazar. Ancak birkaç tekelin çıkar çarşmaları ve toplumun haklı güvensizliği bilgiye ulaşmamızı engelliyor.

Tıp bilimi salgın önleme ve yönetme konusunda oldukça geniş bilgi birikimine ulaşmış durumda. Ancak geniş kesimler bu bilgiden yoksun ve ne yapacakları konusunda bir örgütlülüğün parçası değiller. Bu durum da salgının kontrolsüzce yayılmasına neden oluyor. Tabii ki bundan ilaç şirketleri memnun, bu memnuniyet de şüphe uyandırıyor ama bunu daha önceki yazımızda anlatmıştık.

Olanaklar toplumun tüm kesimlerine yayıldığına afet ve salgınlar hakkında bilgi almamız, onlara karşı önlemler almamız, zararları minimize indirme şansımız olacaktır. Çin'de başlayan Coronovirüs salgınında temas ve karantina önlemleri bu kadar hızlı alın-

masaydı, virüsün daha hızlı ve daha geniş alana yayılabileceğini söyleyebilirdik.

Daha önce yaşadığımız salgınlarda, afetlerde olduğu gibi Elazığ depreminde de gördük ki, afet bir yerde, olanaklar başka bir yerde duruyor. Yoksulluk arttıkça hem mikroorganizmalar için, hem de afetler için tehlikeli bir ortam oluşuyor. Son yıllardaki tüm salgınlara bakın dünyanın zengin kuzey yarım küresinde değil fakir güney yarım küresinde başlıyorlar. Bugün karşımızda coronovirüs var ama yarın SARS, domuz gribi, kuş gribi, EBOLA, Kırım Kongo gibi daha yoksul bir ülkede başlama olasılığı yüksek yeni salgınlar olacaktır. Bugün biliyoruz ki, Şarbon, Veba, Şap vakaları yoksulluğun içinde yeniden geliyor.

Sosyalist Küba'da Elazığ depremiyle yakın zamanda 7.4 büyüklüğünde bir deprem oldu ve tüm toplum daha önce örgütlü olduğundan ne yapacağını biliyordu. Daha önceki kasırgalarda olduğu gibi, değil insanların, evcil ve vahşi hayvanlar dahil bir tek canlının bile burnu kanamadı.

Tüm dünya canlıları gibi insan türünün hayatı tehlikesi gün geçtikçe artıyor.

Birşeyi değiştirsek her şeyi değiştirebiliriz.

Wall Street ayaklanmacılarının dediği gibi; "Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün!"

Maaşlarımız ve Sosyal Haklarımız İçin Eylemdeyiz

Bakırköy Belediyesi'nde çalışan Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube üyesi işçiler ile Tüm Belediye Çalışanları Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube üyesi kadrolu çalışanlar, aylardır maaşlarının ve sosyal haklarının ödenmemesi, toplu sözleşmelerinden doğan özlük haklarının uygulanmaması ve çalışma ortamında yaşadıkları sorunlar nedeniyle 22 Ocak günü ortak bir basın açıklaması düzenledi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda "Birlikte Güçlüyüz Yaşasın Bakırköy Emekçilerinin Mücadelesi" pankartı açan emekçiler, sloganlarla Başkanlık binası önüne yürüdü.

Burada sendikalar adına ortak bir basın açıklaması okundu ve Belediye yönetiminin yetkili sendikalarla diyalog kurmaması için uğraştığını ve sorunların çözümüne için bir yol alınmadığı belirtildi.

Aylardır maaşlarını ve sosyal haklarını zamanında alamadıkları, toplu sözleşmeden kaynaklı özlük hakları konusunda sorunlar yaşadıklarını, işçi ve memur toplu iş sözleşmelerinin tam anlamıyla uygulanmadığını ifade ettikleri açıklamada Tüm Bel Sen'in yeni

dönem memur toplu iş sözleşmesi müzakerelerinin de bu nedenlerle tıkanıldığı anlatıldı.

Yemek menülerinin sağlıklı ve insani beslenme şartlarından uzak olduğu, personel servislerinin ise ulaşım imkanlarını sağlamadığı aktarılan açıklamada kreşlerle ilgili sorunlar yaşandığı da belirtildi.

Bakırköy Belediye Tiyatroları'nın Bakırköy Belediyesi'nin her tanıtım mecrasında öne çıkarıldığı "kültür-sanat başkenti" sloganına denk düşen, sanatsal faaliyetlerin sağlıklı bir biçimde yürütüldüğü koşullara kavuşturulması, gereken yatırımların yapılması, sanata-sanatçıya hak ettiği değerin verilmesi gerektiği ifade edildi.

Bakırköy Belediyesi'nde hizmet veren emekçilerin örgütlü olduğu iki sendika olarak taleplerinin yerine getirilmesi ve sorunların çözümü konusunda birleşik mücadeleyi ısrarlı ve kararlı bir şekilde yürüteceklerini belirten emekçiler, talepleri karşılanıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirterek sloganlar ve alkışlarla basın açıklamasını sonlandırdılar.

Bozdoğan Belediyesi'nde İşçi Kıyımı

Aydın'ın Bozdoğan ilçesinde 24 Ocak günü, AKP'li Belediye Başkanı Ufuk Altıntaş tarafından "maliyet yüksekliliği" ve "tasarruf" gerekçesiyle Belediye İş Sendikası üyesi 71 işçi işten çıkarıldı. İşçiler, işten çıkarmalara tepki göstererek 28 Ocak günü belediye binası önünde eylem yaptı.

İşçiler, "İş, Ekmeğe Yoksa Barış da Yok", "Direne Direne Kazanacağız", "Bozdoğan'ın Şişmanı İşçi Düşmanı" sloganlarıyla belediye binasının önüne yürüyüş yaparak Belediye Başkanı Altıntaş ile görüşmek istedi, ancak belediye binası önüne geldiklerinde polis tarafından durduruldu.

Polis barikatını aşmayı başarıp belediye bahçesine giren işçiler, temsilciler yoluyla Belediye Başkanı ile bir görüşme yaptılar. Başkan Ufuk Altıntaş kararından şu an için geri adım atmayacağını, işçiler ise hemen işlerine geri dönmek ve çalışmak istediklerini söylediler.

Belediye İş Sendikası Aydın Şube Başkanı, Belediye Başkanı'nın 2019 yerel seçimleri öncesinde tüm işçilere işten çıkarılmama sözü verdiğini, ancak bu sözün tutulmadığını belirtti; "Biz tazminat, dava peşinde değiliz. Bizim davamız işimize, ekmeğimize sahip çıkma davasıdır. Bu nedenle son defa Ufuk Altıntaş'ın belediye emekçilerini, Bozdoğan halkını, mağdur etmemeye, kamuyu zarara uğratmamaya çağırıyoruz. Sendikamız dün olduğu gibi yarın da Bozdoğan işçilerinin yanında olmaya, onların Anayasa'dan, yasalardan ve toplu sözleşmelerden kaynaklanan haklarını savunmaya kararlıdır" dedi.

İzmir'de En Az 74 İşçi Yaşamını Yitirdi

İzmir'de İŞİG Meclisi İzmir iş cinayetleri raporunu açıkladı.

18 Ocak Cumartesi günü saat 13.00'da İzmir Barosu'nda gerçekleştirilen açıklamayı İŞİG Meclisi adına Avukat Dilek Güzel okudu. Güzel açıklamasında "Ekonomik kriz bahanesiyle, esnek, güvencesiz, kuralsız çalışmanın yaygınlaştığı, çalışma sürelerinin uzadığı, koşulların daha da kötüleştiği; barınma, yemek, kreş vb. haklarının budandığı; asgari ücretin bırakın insanca bir ücreti açıklık sınırının dahi altında kaldığı, bir önceki yıla göre 300 bine yakın sigortalı işçinin işsizler ordusuna katıldığı, açlık, yoksulluk, kötü çalışma koşulları, mobbing vb. nedenlerle emekçilerin intihar ettiği; iş yerlerinde en basit önlemlerin dahi alınmadığı ve devletçe de denetlenmediği için yüzlerce işçinin iş cinayetlerine kurban verildiği, iş göremez duruma düştüğü bir yılı ardımızda bıraktık. Yaşamak için değil adeta çalışmak için yaşıyoruz! Ve öliyoruz. 2019 Yılında Türkiye'de en az 1736 işçi; İzmir'de ise en az 74 işçiyi yaşamını yitirdi" dedi.

Bu 74 iş cinayetinin ikisinin çocuk, ikisinin kadın, beşinin göçmen olduğu; ölümlerin inşaat,

yol, tarım ve orman gibi çeşitli kollardan ve düşme, trafik kazası, ezilme, şiddet, dövülme gibi nedenlere dayandığı aktarıldı. İzmir'de yaşanan iş cinayetlerinde kentsel dönüşüm projeleri, gökde-

lenler yani ağırlıklı olarak inşaat sektörünün, kayıt dışılığın ve örgütsüzlüğün ön plana çıktığı vurgulandı.

İş cinayetleriyle ilgili olarak devlet ve sermayenin herhangi bir önlem almadığının belirtildiği açıklamada:

-Esnek, kuralsız, güvencesiz çalışmayı yay-

gınlaştıran tüm mevzuat değişmesi, insanca çalışma koşulları oluşturulması,

-İŞİG ile ilgili düzenleme ve uygulamaların sektör, çalışan sayısı vb. hiçbir ayırım olmaksızın bütün işyerlerini ve tüm çalışanları kapsamaması,

-Tehlikeli ve çok tehlikeli sınıftaki, 100'den fazla çalışanın bulunduğu sanayi işletmelerinde "tam zamanlı" iş güvenliği mühendisi çalıştırılmasının zorunlu hale getirilmesi,

-İşçinin hakkını aramasını kolaylaştıran mekanizmaların oluşturulması,

-İşyeri hekimleri ve iş güvenliği uzmanlarının mesleki bağımsızlıklarının ve iş güvencelerinin korunması,

-Alt işveren bulunan işyerlerinde tek bir İŞİG Kurulu olması,

-Karar mekanizmalarının demokratikleştirilmesi taleplerinde bulunuldu.

Okunan basın açıklamasının ardından kot kumlama işçilerinin yakalandığı silikozis hastalığını konu edinen, yönetmen Ali Ergül tarafından çekilmiş olan Kumun Gecesi belgeseli seyredildi. Belgesel gösteriminin ardından açıklama sona erdi.

Geniş Katılımla 1 Mayıs'a

İzmir İşçi Temsilcileri Konseyi(İTK), 19 Ocak Pazar günü saat 16.00'da Yürütme Toplantısı gerçekleştirdi.

Farklı bölge ve iş kollarından işçilerin geniş katılım sağladığı toplantıda, her iş kolu ve bölgenin komiteleşmesi gerektiği üzerine sohbetler edilirken, işçiler 13 Mart'a ve 1 Mayıs'a geniş katılımı hazırlanmak amacıyla çalışmalarına başlama kararı aldı.

Metalde Grev Yerine Uzlaşma

MESS ile yapılacak olan Toplu İş Sözleşmesi'nde patronların şartlarını kabul edilemez bulan Metal İşçileri, Türk Metal Sendikası ve Birleşik Metal İş Sendikası öncülüğünde 15 Ocak günü grev kararı almış, işyerlerinde iş bırakarak, eylemlerle, yürüyüşlerle geri adım atmayacaklarını vurgulamışlardı. Sendikalar, 5 Şubat günü greve çıkacaklarını ilan etmişti.

28 Ocak günü gece geç saatlere kadar patronlarla görüşme yapan sendikalardan Türk İş'e bağlı Türk Metal Sendikası, MESS'in şartlarını kabul edip sözleşmeyi imzalarken, DISK'e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası toplantıyı terk etti.

Türk Metal'in anlaşması ile 2019-2021 dönemini kapsayan MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi ile işçilere ilk altı ay %18,49, ilk yıl toplamında ise %25,50 oranında zam yapıldı. Türk Metal Sendikası Başkanı Pevrul Kavlak, twitter hesabından bir açıklama yaparak "Türk Metalli metal işçisi dostlarımız, ilmek ilmek dokuduğumuz uzun bir mücadele dönemini daha zaferle sonuçlandırdık" dedi.

Gün içinde 37 fabrikanın temsilcilerinin katıl-

dığı toplantıda Birleşik Metal-İş de, üyesi işçilerle, önceden kararlaştırıldığı gibi 5 Şubat'ta greve çıkmayı karara bağladı. 11 ildeki 41 fabrikadan, 10 bin metal işçisinin greve çıkacağı duyuruldu.

Birleşik Metal-İş açıklama yaparak "Metal işçilerinin uzlaşma çabalarına kulak tıkayan metal patronlarına, metal işçileri örgüt-lülükleri ile üretimden gelen güçlerini kullanarak en sert cevabı verecektir" dedi.

DISK Yönetim Kurulu adına Genel Başkan Arzu Çerkezoğlu da bir açıklama yaparak "5 Şubat'ta grev kararı alan Birleşik Metal İş üyesi metal işçileri gücünü ve cesaretini, örgütünden, birliğinden, yolunu aydınlatan tarihinden ve her gün hayatı yeniden yaratan

ellerinden alıyor.

Metal işçileri bugüne kadar fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda iradesini göstermiştir. Metal işçisi sefalet ücreti dayatmasına boyun eğmeyecektir" dedi.

Birleşik Metal İş, 2 Şubat günü sosyal medya hesabından bir açıklama yaparak "Günlerdir şube başkanlarımızın işyeri temsilcileriyle yaptığı toplantılar sonrası Genel Başkanımıza ve Genel Sekreterimize verilen yetki içinde bugünkü Bakanlıkta yapılan görüşmede MESS Grup toplu iş sözleşmesi imza ile sonuçlanmıştır. Sendikamıza ve üyelerimize hayırlı olsun" dedi.

Türk Metal'in imzalandığından farklı olmayan

Trelleborg Grevi'nde Kazanım

Gezbe'de Trelleborg işçilerinin grevi, 44. günde kazanımla sonuçlandı.

Trelleborg patronları ve sendika arasında yapılan görüşmede TİS'in ilk 1,5 yılı için %34, ikinci altı ay için enflasyon +2 puan zam yapılması konusunda anlaşmaya varıldı. İşçilere ayrıca grevde geçen süre için de 2150 lira ödeme yapılacak, ikramiyeler de tam olarak ödenecek.

22 Ocak günü fabrika önünde bekleyen Trelleborg işçileri anlaşmayı "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" ve "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganlarıyla kutladı.

Karayolları İşçileri İş Bıraktı

Denizli'de Karayolları 2. Bölge Müdürlüğü 27. Şube Şefliği'ndeki yaklaşık 50 işçi, 3 aydır maaş alamadıklarını söyleyerek 28 Ocak sabahı iş bırakma eylemi yaptı.

İşçiler adına İbrahim Türkekul "Biz Karayolları 27. Bölge Şube Şefliğinde, Denkyol İnşaat firması adı altında yüklenici firmaya bağlı olarak çalışan işçileriz. Hepimiz asgari ücretle çalışıyoruz. 2019 yılının Kasım ve Aralık ayından net maaşlarımız ve şoför ve operatör arkadaşlarımızın maaş farkları ödenmedi. Hepimiz zor durumdayız. Çoğu arkadaşımız tek başına çalışan ve ev kirası olan insanlar. Bunlar bilindik güncel konular, sadece bizim değil ülkenin sorunu bu. Ama bugüne kadar bize bu durum yansızlı bir seneyi geçti" dedi.

Bu durumu bugüne kadar şirkete ve karayollarına duyurmaya çalıştıklarını belirten Türkekul "Bizi bir maaşla, bir buçuk maaşla susturmaya çalıştılar. Ancak artık bıçak kemiğe dayandı. Gerçekten

bütün arkadaşlarımızın yol ve yemek ücreti karşılanmıyor. Hepimiz cebimizden ödiyoruz. Zaten sadece yol ve yemek ücretimiz 200-250 TL'yi buluyor. Buranın yemekhanesine 1 aylık yemeği borç yazdıran insanlar. Çay ocağındaki çayı dahi borçla içen insanlar. Çoğu arkadaşlar maaş yatana kadar yemek yemiyorlar, 1 ya da 2 simitle akşamı etmeye çalışıyoruz" dedi.

"Biz sadaka istemiyoruz, hakkımızı istiyoruz. Dilenci de değiliz. Bugün itibarıyla imzalarımızı da attık. Ancak Şube Şefi bölgeden gelen bir emir olduğunu, bu yüzden şubenin içinde duramayacağımızı söyledi. Biz de karara saygı duyduk ve tüm arkadaşlarla şubenin önünde bekleme kararı aldık" diyen Türkekul, hükümet, devlet, ve bölge yetkililerinin seslerini duymasını istediklerini, firma yetkililerinden hiç kimsenin iletişime geçmediğini de belirterek "sesimizi kim duyacaksa duyusun artık" dedi.

"Gel Komitemizi Oluşturalım"

Baş tarafı 1. sayfada

"Ali Koç bile 'çocuklarımızın geleceğinden şüpheliyim' diyorsa, biz işçilerin bu çalışmaya daha çok sarılmamız lazım. Fabrikalarda, mahallelerde komiteler kurmamız gerekiyor. Sınıf mücadelesinde öncü olarak üzerimize düşeni yapmamız lazım. Etik olarak bizi bölmeye çalışanlara karşı birleşmemiş lazım. AKP'li belediyede çalışan Ercan abi ile CHP Belediyesi'nde çalışan ben arasında bir fark yok. Birlikte mücadeleyi esas almamız lazım. Biz çocuklarımızın geleceğini oturarak garanti altına alamayız. Her şeye %100 zam gelirken bize yapılan zamlar ortada. Artık beyaz yakalılar, aileleriyle intihar ediyor. Mühendisler memurlar intihar ediyor" dedi.

Kenan Güngördü söz alarak, Komiteleri "öncü işçilerin yan yana gelmesi" olarak tanımladı; "ne olursa olsun diye işinde çalışanlara söylüyoruz ki, hiçbir şey garanti değil. Biz iş yerlerimizde öncü işçiyiz. İşyerimizde bir sorun olduğunda önce biz itiraz ediyoruz çünkü. Bu kaygılara karşı mücadele etmediğimiz sürece, bir çok sıkıntı yaşayacağız. İzmir'de konusurken ne söylemişsem arkasındayım. Birlikte hareket etmemiz gerekiyor. Yoksa tek tek işten atılır, tek tek ölürüz.

Süreç çok hızlı ilerliyor. Dün yaptıklarımız bugün eksik kalıyor. Bir kaç gün sonra metal işçileri alana çıkacaklar ve soracaklar; 'öncü işçiler nerede' diyerek bizi çağıracaklar. 'Kim yaparsa yapсын, biz yapamayız' dersek vay halimize. Bir hafta önce emniyet müdürü, 2019 yılının en çok eylemlerin olduğu yıl olduğunu söyledi. Ama öncü işçilerin yan yana gelmesi önemli. Anlaşıyor ki, bir kişiyle olmuyor. Komiteler kurmalıyız. İşçiler, 'hele dur bekle, akşam çay içeceğiz' denilerek, %35 zam isterken %17'ye imza atıyorlar. Bu nedenle de fabrikalarda en az 3 en fazla 5 kişiden oluşan komitelerini oluşturması gerekiyor.

Kritik bir andayız. Ya karşılayacağız, ya kaçıracağız. Ben bu süreci kaçırma istemiyorum; kaygılıyım ya harekete geçireceğim ya da tarihe hesap vereceğim. 'Her gün şuraya gidelim' demiyorum. Mesai sonraları ve mesaide de kendi

çalışma alanında çalışmalı. Bugün aramızda öncü işçiler var, herkes işin ucundan tutmalı, herkes bir şeyler söylemeli. Ya bu sürecin altında kalacağız, ya zafer elde edeceğiz. Zaferi kazanacağımıza yürekten inanıyoruz. Zaferi olan inancımızla sizleri selamlıyorum" dedi.

"Biz iyi mücadele edersek, kararlı mücadele edersek, iyi örgütlenirsek, hedef koyabilirsek kazanabiliriz" diyen Güngördü, "KHK ile işten atılan 150 bin emekçi var. Çalışmıyor, adeta ölüme bırakılmış emekçiler. 150 bin insan, aileleriyle adeta açlığa ve ölüme terk edilmiş. Bankada hesap açamıyor, para gönderdiniz alamıyor, sağlık eğitimden yararlanamıyorlar. Vahap arkadaşımız bu süreci anlatacak" diyerek KHK ile ihraç edilen Vahap Salman'a söz verdi.

"Malatyalı Alevi bir ailede doğdum. Türkmen, Alevi kökenli bir aileyiz. Tarihte asılan, sürgün edilen, susuz bırakılan bir neslin devamıyım. Devrim mücadelesine uzak olmayan bir ailede dünyaya geldim. Ankara'ya geldiğimde grev yazısı gördüğümde sormuştum, 'grev ne demek' diye. Biz de bu kavga dahil edildik. Fatih Sultan Mehmet Hastanesi'nde çalışırken 2018'de ihraç edildim. KHK ne demek? Yüzbinlerce insanın sokağa atılıp ağaç kökü yemeye mahkum edilmesi demek.

İnsanların yüzüne baktığımızda terörist muamelesi görüyoruz. Bunun çözümü nedir dersiniz, kolektivism yani birlikte mücadele. Bir araya geldik, şimdi ne yapacağız. Ortak mücadele edeceğiz. Bunu devrimci bir algıyla, örgütlü şekilde yapabiliriz. Fabrikamızda çelişki mi var, bir sürü eşitsizlik mi var; bunları haykırma mı istiyorsunuz, buyrun işte burası var.

İnsanca yaşamak istiyoruz sosyal-kültürel haklarımızı istiyoruz, örgütlü olmak zorundayız. 27 yıllık evliliğim bitti bu süreçte. Bu süreç beni yıkmadı, güçlendim. Hastaneye gidiyorum, idarecilerin karşısına oturuyorum; gözümün içine bakamıyorlar. Çünkü ne yaptıklarını biliyorlar. Özgüvenli şekilde hareket edersek kazanacağız. Bir küllere 'neden bunu yaşadım' diye sordum. 'Ne yapabilirim' dedim. Örgütlü değildik, nereye danış-

çağımı bilemeden kendimi Ankara'ya attım.

İnsanlar ön yargıyla yaklaşıyor bize. Kapının önüne konduğumda parkta oturup, ben ne olacağım dediğim bir gün, artık tükenmişlik sendromu yaşadığımı farkettim. İntiharın eşiğindedim. Daha az acı çekerek ölmenin planını yapıyordum. İnternette KHK Platformu'nun Şakirin Camiisi'nde mezarlık eylemi yaptığını gördüm. Terliklerimle o ayazda nasıl koştuğumu hatırlıyorum. Camii girişinde güvenliği sordum ve dedim kendime, 'bir örgüt var'. Orada bulamadım ama mesaj attım, 'bana da ulaşın' dedim ve o günden itibaren artık içimdeki umutsuzluk yerini umuda bıraktı; hayata döndüm. 'Kiş geleceğim montum ayakkabım yok' dediğimde KHK'lı arkadaşlar aldı. Üzerindeki kıyafetler bile İstanbul KHK Platformu'ndan. Eve ekmeğe götürüyordum yine arkadaşların dayanışmasıyla. Kimse kimsenin dilini, dinini, kimsenin geçmişi sorgulamıyor. Bizi bir araya getirmeyi başardılar. İTK ile iç içe olalım istiyoruz; omuzdaş olalım, yoldaş olalım. Emeğin ve emekçinin kaybettiği tarihte görülmemiştir."

Fabrikada işçisi Aygül arkadaşımız, "Çalışıyorum, zam alamıyorduk iki yıldır. Zam istediğimizde patronlar ağlıyor resmen. Ama son model pahalı makineler almayı planlıyorlardı bir yandan da. Bu zamana kadar sömürüldüm; ama bu fabrikadaki kadar sömürülmedim. Arkadaşlarımla gidip konuşacaktık, müdürün kapısına kadar gittik, arkamı döndüğümde yalnızdım. Beni istifaya zorluyorlar. Etmeyeceğim. Sonuna kadar o fabrikada kalıp mücadele edeceğim" dedi.

Üsküdar Belediyesi'nden Ercan Yılmaz, "150'den fazla işçi atıldı, onlardan biriyim. Karadenizliyim, benim de 25 yıllık evliliğim bitti. Şu zamana kadar hiç eyleme gitmedim, hiçbir dergaha üye olmadım, ama ben de mağdur edildim. Yıllardan beri bizi sömüren bir sistem var; anlatamadığımız bir şeyler var. Ne için düşman edildik. Ya olduğun gibi görünecek, ya görüldüğün gibi olacaksınız. Bu insanları biz seçiyoruz. Bananeçilik

olursa bu çabalar bitmeyecek. Kendim için ne istiyorsam herkes için de istemek zorundayım."

Tekstil işçisi olan İnci arkadaşımız, "30 yıldır çalışıyorum, her geçen gün de kötüye gidiyor. O taşı elimize alıp meydana çıkmadığımız sürece değişmeyecek. İyileştirilmiş koşulları olan atölye dahi olsa, bilinçli insanın canı yanıyor. Tekstil sektörü diğer sektörlerden biraz farklı. Göstermelik şeyler olan yerler varsa da, ben denk gelmedim. Büyük sorun şu: Sorunlarımız ortak, ama bir araya gelemiyoruz. Hala korkuları var insanların, 'evime ekmeğe götürmem', 'kiram var' diyorlar. Aynı sorunları ben de yaşıyorum ama korkunum ecele faydasız. Kaybedeceksek de böyle kaybedelim.

İlk tanıştığım insanlar değişmeyeceğini söylüyor. En büyük iş bize düşüyor, ısrarla anlatmalıyız. Büyük kesim olarak zarar gördüğümüz için beraber bıkmadan usanmadan anlatmalıyız. Ben yetişemiyorum belki, ama yapabildiğim kadaryla katkımı sürdürüleceğim."

İzmir'den gelen arkadaşlar, "28 Nisan'dan bu yana her yerde güçlü toplantılar organize ediyoruz, tabana geniş şekilde yayılıyor. Bunların bir şekil almasının zorunluluğu anlaşılıyor" diyerek İzmir'de işyeri, mahalle komiteleri oluşturduklarını ve bunların yarattığı cüret ve yetenekte komiteler kurduklarını söyledi, "İTK her işçinin yeridir. Gelir ve İTK'li olur. Komitelerin olduğu her yerde işçiler yönetmeyi öğreniyor, bu zamana değin yeteneksizsiniz denilen yönetim alanında, işçiler yer almaya başlıyor. İşçi sınıfının

öncülüğünü şartsız koşulsuz kabul ederek kavga ediyoruz. Yolumuz açık, biraz daha koşmamız gerekiyor" dedi.

Öğrenci, işçi gençliğin sorunlarına değinen üniversite mezunu bir genç de tanıştıkları öğrenci gençlerin ağırlıklı kesiminin aynı zamanda çalışıyor olduğunu söyledi.

"İTK'nın adını duydum ama ilk kez tanıyorum" diyen bir belediye işçisi, "biz bilmiyorduk ama meğer biz İTK'liymişiz. Bulduğumuz her yerde 'haksızlığa dur' demişiz. Büyük meseleler var bu ülkede. Ekmeğe davası uğrunda çıkarıcı ilişkileri kurmaya itilmiş proletarya. Çalışırken arkadaşlarımıza sunu söylüyoruz: 'bizim davamız ekmeğe davası, bu amaç uğruna mücadele etmek zorundayız'. İTK'ya talebim işçi örgütülüğüne olan güvensizliği gidermesidir" dedi.

İTK toplantısı; -KHK platformu ve beyaz yakalı işçilerle bağ kurma, -İTK'nın içerisinde işçi sınıfının bağımsız politikalarını, çalışan işçilerin haklarını da içeren bir bülten hazırlama, -Genç işçi-işsiz komitelerinin kurulması,

-Deprem için tüm İTK'lilerin kurtarma ve yardım toplama-dağıtma, koordinasyon konusunda gönüllü olması,

-23 Şubat'ta İstanbul'da merkezi bir yerde bir işçi filmi izlenmesi kararlarının alınmasının ardından toplantı sona erdirildi.

IŞIKLI SABAHLARIN EŞİĞİNDE

Şiar Coşkun

Devrim fırtınası dünyada tüm hızıyla esmeye devam ederken, içinde de çeşitli siyasi gruplar arasında “Bizim sokağımıza güneş ne zaman doğar?” tartışması aldı yürüdü. Az çok tarihe aşına olanlar bilir ki, ne zaman dünyada bu devrim fırtınası esecek olsa, bu topraklarda da etkisini gösterdi, o dalgalar bu kıyıları hiç es geçmedi. 68 fırtınasının sonucu Denizler oldu, 70’li yılları boyu boyunca etkisine aldı. 89-91 karşı-devrimi de kalıcı izler bıraktı ama bunu izleyen; Avrupa’yı sarsan tarihi grevlerin, bu topraklarda yükselen devrime katkısını yadsımak mümkün mü? Yine 2008-13 fırtınasının, Gezi ve 6-8 Ekim ayaklanmalarındaki izleri çok açıktır. Bu durumda, bizim sokağa da güneşin doğacağını söylemek “Nehirler denizlere akar” demek kadar yalın bir gerçeklik. Oysa, proleter öncüler, ne tarihsel analogilerle, ne de yadsınamaz gerçekler üzerine iman yeminleri etmekle yetinebilirler. Bu noktada, içeride süregelen sınıflar mücadelesinin karşılıklı dengelerini titizlikle izlemek, kıyasında beklediğimiz dalganın yaratacağı etkinin boyutlarını görebilmek açısından önemlidir.

Sınıfların karşılıklı dengesine bakarken, sadece en temel sınıflarla, proletarya ve burjuvaziyle yetinmek, dar bir yaklaşım olacaktır. Bunun yanı sıra, her daim yalpalayan ara sınıflara, devrimin yarı gönüllü dostlarına bakmak; bu da yetmez, egemen sınıf arası çelişiklere bürokrasi ile yönetici elitler arasındaki gerçek duruma dair fotoğraf sunabilmek, devrimin gidişatı üzerine önemli ipuçları sunacaktır.

-I-

Karşı-devrim cephesinde ilk göze çarpan, geleceğe tam güvensizlikle dolu olağanüstü karmaşa ve gizlemeye bile gerek duyulmayan bir kavgaın sürüyor oluşudur. Devrim karşısında bir zafer umudu taşıdıkları sürece egemenler kendi iç çatışmalarını, hasmına güçsüz ve özgüvensiz görünmemek adına, kapalı kapılar ardında yürütmeye özen gösterirler. Oysa şimdi, tekeli sermaye ve onlar adına devleti yönetenler, bu özgüvenden öylesine yoksunlar ki, birbirlerine çektileri kılıçların şakırtılarına, ardı ardına açılan kirli çamaşırların mide bulandıran kokusu eşlik ediyor. Ve bu sayede, sermaye ve devlete ilişkin otoriter bir saygınlık ve köklü önyargılarla dolu en geri kitleler, uysallıktan hoşnutsuzluğa doğru itiliyorlar.

Tekeli sermayenin kendisi için durum tam anlamıyla, “bir dokun, bin ah işit” pozisyonudur. Öncekiler bir yana, yalnızca son bir kaç ayda banka yöneticileri, sanayinin patronları, gazetelere ardı ardına açıklamalar yapıyorlar. Sermayenin içine yuvarlandığı korku ve güvensizlik havasını iyi yansıtan bir kaç açıklamaya yer vermek iyi olur.

Ekim başında TÜSİAD başkanı, S. Kazlowsky hükümete ciddi bir uyarı

çekme ihtiyacı duymuş: “Bir ülkede olabilecek en büyük ve yönetilmesi en zor risk gençliğin umutsuzluğudur” (4.10.19 Cumhuriyet) Yine TÜSİAD bir ay sonra önemli bir toplantı yaptı ve gazeteciler hiçbir hükümet yetkilisinin salonda bulunmamasına dikkat çektiler. Bulunsalardı, Türk tekeli sermayenin her gelene paşam diyen bir temsilcisinin, Tuncay Özilhan’ın şu sözlerini duyacaklardı: “Bir çok ülkede sokak siyaseti, 1968’den bu yana ilk kez parlamenter siyaseti gölgede bırakarak belirleyici dinamik haline geliyor.” (5.12.19 Cumhuriyet)

Patronlar artık devrim korkularını gizlemeden, süsleyip püslemeden dile getiriyorlar. Bu korku, geleceğe dair güvensizliklerini pekiştiriyor. Hemen hepsi, ekonomide iflasların kaçınılmazlığından, piyasada para dönmediğinden yakınını duyuyorlar. Teker teker tüm sektörlerden patronlar, gazetelere manşetlik açıklamalar yapmak için adeta sıraya girmişler. Otomotiv’in baronları geleceğe yönelik hiçbir tahmin yapamamaktan fena halde rahatsız. Toyota Ceo’sunun sözleri hepsinin ortak fikrine tercüman; “Avrupa’da üç yıllık plan yaparsanız, yüzde 3 veya 4 sapar. Bizde öyle değil ki, bir bakmışsınız yüzde 50 sapsınız.” Hükümete en yakın duran sermaye gruplarında da aynı umutsuz-geleceksiz hava hakim. İşin ilginç, yandaş sermaye de, en az diğerleri kadar, mikrofonlara açık konuşma heveslisi; Limak patronu 2019’u fırtınaya benzetirken Zorlu ve Kibar holding şefleri iç piyasadaki çöküntüyü ihracatla kapatmaya çabaladıklarını, ama bu yolun da tıkandığını, itiraf ediyorlar. Nihayet, hepsi adına, İstanbul Sanayi Odası Erdal Bahçıvan güya inşaat için sarf ettiği, ama politik yorumla bambaşka yerlere giden şu cevapla, içlerindeki asıl duyguyu açığa vuruyor: “Vazgeçmesini artık bilmemiz gerekiyor. Artık umudumuzu kaybettiğimiz, zoraki bir dönem daha yaşayacağımız ama geleceği olmayanlardan bir şekilde kol kesip vazgeçmek gerekiyor.” (21.10.19 Cumhuriyet)

Emperyalizme tam ilhak düzeyinde bağlı bir ülkenin kaderi, uluslararası finans kapitalin tutumuna öylesine açıktır ki, dışarda esen şu olumsuz havanın, içerideki işbirlikçilerde nasıl fırtınalar estirdiğini tahmin etmek kolay olsa gerek. Uluslararası Finans Enstitüsü’nden bir yönetici, “Geçen yıl yabancılara yatırım Türkiye’de çok fazla para kaybetti, tekrar gelmekte temkinli davranacaktır” derken, Londra finans oligarşisinin Türkiye’den sorumlu yöneticisi Tim Aslı, hükümetin ve merkez bankasının uyarıları hiç dinlemediğinden yakınıyor. Finans baronlarının bu pek eksi tutumları, şimdilerde Washington ve Brüksel’den yükselen kötü kokulara kaynaklık ediyor.

ABD senatosundan oybirliğiyle geçen (senatoda oybirliği görülmesi bir şey değil) Ermeni soykırım yasası, bu açıdan oldukça tipik ve de önemlidir. Otuz yılda onlarca kez senatonun önüne

gelen bu tasarı, her seferinde “Amerikan derin devleti” tarafından kolaylıkla engellenmişti. Buna ek olarak, özellikle RTE ve çevresini hedef alan ağır yaptırımlar “ABD bu kez RTE’nin üstünü çizdi” yorumlarını güçlü biçimde yeniden gündeme taşıdı. NATO toplantısında olanlar, Macron’un Ankara’yı savaş suçu işlemekle itham etmesi, İŞİD destekçiliğiyle suçlaması ve hiçbir Avrupa Birliği yöneticisinin bu ağır sözleri boşa çıkarmak için kılını bile kıpırdatmaması, emperyalist merkezlerde esen olumsuz havaya tüy diktir.

Bu gelişmelere bakılınca, uluslararası finans oligarşisi ve işbirlikçi sermayenin “kol kesme” yönünde pratik adımlar atacağı sonucu çıkar mı? Burjuvaziye güvensizlikle dolu her proleter devrimcinin bu soruya oldukça temkinli yaklaşacağı açıktır. Ancak yine de, yukarıdaki manzarayı şu biçimde yorumlayabiliriz: Mevcut hükümeti biraz olsun sallama gücüne sahip herhangi bir ayaklanmada, dinci-faşizm, en önemli destek kuvvetlerinden yoksun kalacaktır. Bu yüzden, bir ayaklanmanın ilk önemli zaferine, yani hükümeti istifaya zorlama hedefine ulaşması, şimdi çok daha büyük bir olasılıktır. Böylesi “kolay” zaferlerin, devrim için barındırdığı tehlikelere ayrıca değinmek gerek. Ama şimdi, egemenler katındaki karmaşanın bir başka yanına bakmamızın zamanı.

Geçen ay Alman basınına röportaj veren Beşar Esad, içeride, hiçbir gazetesinin yer vermediği şu ifadeleri kullandı; “TSK’dan komutanlarla görüşülüyor. Onlar da RTE’nin yapıklarına karşılık” Kuşkusuz, Esad’ın, fiilen savaşta olduğu bir ülkeye dair böyle sözler sarfetmesi, bu sözleri ciddiye almayı zorlaştırıyor. Ancak, başka bir gelişme var ki, Esad’ın sözlerine anlam kazandırıyor. Geçtiğimiz aylarda Saray, devletin tüm kademeleri içinde fişlemeyi aratmayan bir anket yaptırdı, sonucu haftalar sonra CHP ifşa etti. Tüm memur kitlesi ve bürokrasi içinde ankete cevap %14’te kalmış. En yüksek katılım TSK’da, fakat o da %32 ile sınırlı. O çok övünülen emir komuta zinciri, Saray’a bağlılığın ifadesi olacak bir ankette hiçbir işe yaramamış. Ordunun ezici bir çoğunluğu, mevcut hükümete duyulan öfke ve güvensizliği paylaşıyor. Esad’ın sözleri, bu noktada anlamlı hale geliyor. En kemik bürokrasi içindeki yarılma ve hoşnutsuzluğun başka somut işaretleri de var. Son zamanlarda, karanlık bürokrasi koridorlarında özenle gizlenen pek çok belge daha sık aralıklarla basına sızdırılıyor, burjuva muhalefetin ellerine ulaştırılıyor. Bu sayısız rapor ve belgeler, dinci-faşist iktidarı sürekli bir savunma pozisyonuna zorluyor. Sonuç, elbette tahmin edilebilir. Hükümete en yakın anketçiler dahi, oy desteğinin kısa sürede %25 eridiğine, bu erimenin devam edeceğine kesin gözüyle bakıyorlar.

Egemenler katında görünen manzaranın özeti şöyledir; Korku, panik, özgü-

ven kaybı, geleceğe dair umutsuzluk ve dağılma. Yüksek katlardaki bu durumun, karşı-devrimin kitle tabanında nasıl karşılık bulduğunu görmek isteyenler, her işgal savaşında balkonlardan ve arabalardan sarkan bayrakların, “Barış Pınarı”nda hemen hiç sallanmamasına dikkat edebilirler. Karşı-devrimin kitle tabanı, kendi kaderini düzenin geleceğiyle birleştirmek konusunda isteksiz ve de umutsuzlar.

-II-

Peki ya aşağıda, ezilenler katında neler oluyor dersiniz? Emekçi sınıflarla yakın ilişkisi bulunan her kişi ve parti orada yaşanan öfke birikimine dair sayısız veriye sahiptir. Biz burada, sayısız ve çok yönlü olguların ortaya çıkardığı en genel durumu; emekçilerin burjuvazi karşısındaki siyasi çizgilerini ve bunun belirlediği halet-i ruhiyeyi ele alacağız.

Kasım sonunda Evrensel gazetesine tam sayfa röportaj veren Bekir Ağardır, bir anket araştırmasının çarpıcı sonuçlarını aktarıyor: “En önemli kaygı ne sorusuna %55 ‘gelecek’ diyor. Gelecek korkusunun bu kadar baskın olduğu bir ortamda problem var” diyor ve şöyle sürdürüyor: “Artık markete gidip aylık alış veriş yapmıyorsunuz, iki üç günlük yapıyorsunuz. Çünkü yedi gün sonra ne olur ne olmaz diyorsunuz.” Yıllardır burjuva parti ve kurumlara hizmet sunan kafası bulanık anketçi, bu durumdan, lümpen tavırların baskın çıkması sonucuna varıyor. Fakat, somut ve canlı deneyim, anketçiye yalanlıyor. Tersine, gelecekte umudunu tümünden kaybeden emekçi yığınlarıdır, şu anda süregelen dünya ayaklanmalar fırtınasını yaratanlar. Emekçileri saran bu “hemen yarın kim öle kim kala” tutumunun, tüm taksitli satışları etkilediğini, ama bu duygunun salt ekonomik krizden kaynaklanmadığını belirtmek gerek. Milyonlar artık, bu düzen içinde kendileri için bir gelecek görmüyorlar: Liselerin, üniversitelerin yarı kalan kontenjanları, aynı geleceksizliğin bir sonucu.

Emekçi katmanlarda, bir hafta sonrasını bile hesaba katamayan bu güvensizlik, bir ayaklanmada ne derece önemlidir? Sorunun cevabı, yakın geçmişte saklı. Geziyle başlayan topyekün ayaklanmalar zincirinin yarıda kalması, ayaklanmacıların sonuna kadar gitme kararlılığını koruyamamaları, pek çok etmenin yanı sıra, henüz gelecekte tümüyle umutlarını kesmemiş olmalarından kaynaklanıyordu. 2013 sonrası banka kredilerinde ve taksitli satışlarda yaşanan patlama ve üniversite sınavına rekor katılımlar, bu anlamda okunmalıdır. Ayrıca, ayaklanma, içermesi gereken çok geniş bir kesimin desteğinden mahrum kalmıştı. Sokağa çıkmayıp evlerinde kalanların en büyük korkusu, olaylar yüzünden faizlerin yükselmesi olasılığıydı.

Kürt halkının burjuvazi karşısında siyasi çizgisini ve halet-i ruhiyesini anlamak için, son haftalarda HDP’nin önünde bulunduğu “sine-i millet” tartışmaları, ye-

terli açıklığı sağlıyor. Meseleyi partinin gündemine taşıyan Sırrı Sakık, her neye gitse halktan aynı çığığın yükseldiğini, dile geldiğini ifade ediyordu. Fakat bunun, burjuva anlamdaki sine-i millet kavramıyla karıştırılmaması gerekir. Yıllardır burjuva muhalefet partileri, hükümetleri bir erken seçime zorlamak için topluca meclisten istifayı bir tehdit aracı olarak kullanmış ve adına “sine-i millet” demişlerdir. Oysa Kürt halkının çığığı tümüyle farklıdır. Onlar, genel oyun hiçe sayılmasını dert ediyorlar, siyasi iradelerinin genel oy tezgahlarında buharlaşmasına tepki duyuyorlar. Bu yüzden istedikleri, yeni bir seçim için istifa yoluna gidilmesi değil. Halk, yürünmesi gereken yolu, daha önce, 2009 yılında, HADEP kapatıldığı zaman dile getirmişti: “Ankara’yı bırak Amed’de ulusal kurucu meclis topla!” Kürt halkının dile getirdiği çığığlık, böyle bir siyasi çizgiye sahiptir.

Emekçi sınıflar katında esen siyasi rüzgarların ve bunun şekil verdiği haleti ruhiyenin resmini tamamlamak için, geriye çok önemli bir unsur kaldı: Kadınların öfkesi. Topluca intihara yönelecek denli, patlamaya yakın bir noktada umutsuzluk içinde çırpınan bir toplumun, bütün çürümüşlüğü kadını cinayetleri üzerinden yansıtmaya şaşırtıcı değil. Yine de, kadınlar, cinayetlere duydukları öfkeyle toplumu sarsıyorlar ve bu birikim, aşıktan “silahlanma” çağrılarında varmış durumda. Bu topraklarda devrim, ne denli köklü, radikal ve çok derin temellere incek potansiyele sahip olduğunu, kadınların keskin ve soylu öfkesiyle açığa vuruyor.

Sonuca gelelim: bir tarafta egemenler katında umutsuzluk ve geleceksizlik, diğer tarafta, aynı ölçüde emekçi katmanları saran benzer duygular. Her iki taraf da, artık eskisi gibi bir arada yaşamının koşullarının kalmadığını görüyor. Koşullar ve karşılıklı sınıf dengeleri bu noktaya vardığında, kangrenleşen kol kesilir, bütün sınıflar, topyekün nihai bir hesaplaşma için fırsat kollamaya başlar. Evrensel ve tarihi amaçların taşıyıcısı emekçi sınıflar, uzun süre geleceksizliğe ve umutsuzluğa tahammül gösteremezler. İhtiyaç duydukları cüret ve cesareti, en çok, somut örnekler üzerinden kuşanırlar. Dünyada esen devrim fırtınası, tam da böylesi bir ihtiyacı yeteri derecede karşılıyor.

Leninistler için durum çok daha parlaktır. Çünkü, artık kaçınılmaz ve yamsalsal hale gelen bir ayaklanma için ihtiyaç duydukları cüreti onlara aşılardan canlı örnekler, yani dünya devrim fırtınası, hemen tümüyle, Leninist şiarların üstünlüğünü kamthıyor.

Yeri gelmişken; dünya devrimini coşkusıyla, kendilerini bir anda Narodnik ve ‘Sunı Denge’ci teorileri savunurken bulan bazı grupların, söz konusu HDP’nin sine-i milleti olunca, konuyu sessizce geçirip, utangaçça, HDP yönetimine destek vermeleri, çarpıcıdır. Bkz. Atlım sy:404

“İstanbul Sultanbeyli’de bulunan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Cemevi’ne 18 Ocak gece saatlerinde kapıları kırarak giren kişi ya da kişiler yerlere çarpı işareti atarak “Bitmedi”, “Öl” gibi yazılamalar yaptılar. Camları ve kapıları kırılan cemevinin eşyaları dağıtıldı. Bağış kutusu kırılarak içindeki paralar çalındı.

Saldırıya ilişkin Cemevi Başkanı, “Bunun hırsızlık mı yoksa son yaşanan siyasi gerilimlerden dolayı yapılan bir provokasyon mu olduğu inceleniyor” dedi.

Bu haberleri ne kadar sık okur olduk değil mi? Yapılan açıklamalara bakılacak olursa bu kinamaların dinci faşistleri durdurmayacağı kesin. Emekçi mahallelerde Alevilerin evleri işaretleniyor. Ve bir halk Maraş’ı, Sivas’ı yaşamışsa artık “Biraz sakın olalım, devlet saldırmak için bahane arıyor zaten” diyemez. Dedelerden tutun da Alevi örgütlenmelerinde yöneticilik yapanlara dek gördüklerime, “neden sokakta bir çağrı yapıyorsunuz, ne bekliyorsunuz” dediğimde bir cevap alamıyorum.

Ben alevi bir ailede doğmuş bir komünistim. Li-seye gidene dek devletin resmi olarak tanıdığı sünni islam inanç ve kültüründen farklı bir inanca sahip olduğumuzu farketmedim. Çünkü sünni komşularımız

Nedeni Biliyoruz Çözümü De Bulacağız

bize oturmaya geldiklerinde rahatlıkla namazını kılar ve biz saygıda kusur etmez, oturuşumuzu düzenler, televizyonun sesini kısar sabırla ibadet yapışını izlerdik. “Bizden olmayanları” ötekileştirmez, farklı bir duygu beslemezdik. Onlar her seferinde “çok iyi insanlarsınız bir de namazınız olsa cennetliksiniz” dese de, tebessüm etmeyi yeterli bulurduk.

Lise yıllarım sanırım küçük çaplı da olsa bir şeyleri farkettiğim yıllar oluyordu. Din dersinde abdest almayanların, namaz kılmayanların, ramazanda oruç tutmayanların derhal dine döndürülmesi gerektiği ile ilgili şeyler okunur ve dine döndürülmeden “bu insanların eş olarak bir müslümana seçilmeyeceği, yemeklerinin yenmeyeceğini” dinlerdik. Bu kitapların hedef olarak bizi gösterdiğini fark ettiğim andan itibaren, hayatında hiçbir şey eskisi gibi süremedi... Evet yemeğimde yenmiyordu. 12 İmam Oruçları sonrası komşulara dağıttığımız aşurelerimiz kapımızın önün-

deki çöpten çıktığında annemin hayıflanışı kulaklarımdadır hala.

Yıllar geçti... Dünyaya daha geniş bir pencereden bakmanın zorunluluğunu kavradım. Alevileri baskı altına almaya çalışanların Kürtleri de yok etmeye çalıştığını, işçi sınıfı içerisinde dil ve din farkını kutuplaştırıcı bir bakışla sunarak sermaye sınıfının fabrikalarının işlemlerini, zenginliklerine zenginlik katmalarını güvence altına aldıklarını gördüm.

İşçi sınıfı kaynıyor, geleceksizlik ve örgütsüzlük işçi sınıfını arayışlara itiyor. Sendikaların çerçevesinden düne kadar çıkmayanlar, bugün sendikalara baskı uyguluyor ve sözleşmelerde onların olması gerektiğini vurguluyor. İşçi sınıfı patlamaya hazır bir bomba gibi. En küçük bir gelişme pimini çekebilir.

2020 yılında çelişkilerin keskinleştiği ülkeler arasında Türkiye, ayaklanmanın kesin gözüyle ba-

kıldığı ülkeler arasında. Fabrikalardaki işçilerden yahut sokaktan geçen herhangi birini çevirdiğimizde, bir çoğu bunu biz sormadan söylüyor. İşçilere gittiğinizde yalnızca ne kadar maaş alıp, fabrikanın 6 ayda ayakkabı-pantolon verip vermediği soruları çoktan geride kaldı. İşçilerle tanışma toplantısı için gittiğimiz bir bölgede çatik kaşlı, deneyimli olduğu kadar yüzündeki yaralarıyla geçirdiği iş kazaları belli olan ağır sanayi işçisi hiç beklenmedik bir noktadan başlıyor sohbet: “Üniversite kantinine niye zam getiriyorsun ki? Fakir fukaranın çocukları gidiyor o okullara. Aç mı kalsın çocuklar?” Boks eldiveni giymişcesine şişkin ellerini masaya vurarak: “Yıllarca MHP’ye oy verdim. Takım tutar gibi parti tutulmaz. İşçi kesiminin bir tane partisi olur” (eline uzattığımız broşürü göstererek) “20 yıldır aynı işte çalışıyorum. Ustayım. Ne gerekiyorsa yaparız, yola çıktıklarımı asla tek bırakmam”...

İşçi sınıfı yaşadığı sömürünün de, bu sömürünün sistemden kaynaklandığının da ve mücadele etmesi gerektiğinin de farkında. İşçi sınıfının yol göstericiliğinde Aleviler dahil tüm ezilen kesimler sömürüden kurtulmanın yolunu bulacaklardır.

**Mücadele Birliği Okuru
Bir Emekçi**

SOSYAL REFORMİZMİN İTİRAFI - 2

İ.Cevat Çetiner

Şimdi gelelim işin diğer yanına. Propaganda, somut olan gerçeğe, somut olana, an'a, pratiğe dair bir şey söyleyemem midir? H.Fırat için böyle... Bu yüzden ısrarla sosyalist işçiler, ortalama solun devrim ve sosyalizmden bahsetmesine aldanmamalıdır diyoruz. Ortalama sol için devrim ve sosyalizm olanaklıdır, ama bu soyut bir olanaktır. Dünyanın etrafında dolanan ayın, günün birinde, yeryüzüne düşmesi ne kadar olanaklı ise, o kadar olanaklıdır. O yüzden, ortalama sol için devrim ve sosyalizmden bahsetmek, ayı seyredip hayaller kurmakla aynı şeydir. Onlar için devrim ve sosyalizm, bildirilerin- kitapların satır aralarına sıkıştırılmış yaldızlı kavramlardır sadece. Geleceğe dair coşkuyla bahsedilecek şeylerdir. Gerçi sosyal reformistler, H.Fırat, devrim kavramını da anlam istemez ya, bu topraklarda devrim mücadelesinin mayası o kadar güçlüdür ki, bundan vazgeçtiklerinde devrimci kitleler nezdinde itibarlarının kalmayacağını bilirler. Dolayısıyla H.Fırat, "Çözüm devrimde" demek zorundadır. Ama somutta, gerçekte, yani her zaman için somut olan gerçekte, kendini reformlara adanmıştır. Bu çamzdan tek çıkış yolu kalır, o da "Çözüm devrimde şiarı propaganda şiarıdır; propaganda ise güncel, somut, an'a dair değildir" deyip, devrimi arşive kaldırarak işin içinden çıkmak.

Bakın Lenin "Ne Yapmalı?" da ne diyor bize. Gerçi biz de sürekli Lenin, Lenin diyerek H.Fırat'ın damarına basmış oluyoruz ama elden ne gelir? Yapacak bir şey yok. H. Fırat, Lenin'i, hele de Lenin'i Lenin yapan eserlerden olan "Ne Yapmalı?"yı hiç sevmiyor diye, bu başucu kitabından vazgeçecek değiliz.

Lenin "NeYapmalı?" da, "Martinov Plehanov'u Nasıl Derinleştirdi" diye sorar ve Martinov'dan bir alıntı yapar: Martinov şöyle diyor:

"...Plehanov'un bir zamanlar geliştirdiği TAKTİK İLKELELERİ mutlaka önemli ölçüde değiştirmek zorundayız... Şimdi propaganda ile ajitasyon arasındaki farkı, Plehanov'un yaptığından

farklı tanımlamamız gerekir. Propaganda denince... mevcut toplumsal düzenin tümünün ya da kısmi görüngülerinin devrimci tarzda aydınlatılmasını anlamalıyız. Sözcüğün dar anlamıyla (aynen öyle!) ajitasyondan ise, kitlelerin belirli somut eylemlere çağrılmasını, proletaryanın toplumsal yaşama doğrudan devrimci müdahalesinin teşvik edilmesini anlamamız gerekir..."

H. Fırat ne diyordu, "Propaganda şiarını tekrarlamak, gerçekte hiçbir şey söyleyememekle aynı anlama gelir." Propaganda dolayısıyla propaganda şiarı "somut devrimci bir tutum belirlemek" anlamına gelmez ne büyük benzerlik Martinov'la!

Benzerlik sadece bu mu? Martinov'un, devrimci mücadeleden, devrimden kaçmak için yaptığı, taktik anlayışa saldırmak oluyor. Taktik ilkeleri yeniden belirlemek adı altında, propaganda-ajitasyon-pratiği birbirinden koparmak oluyor. H.Fırat'ın da bu yazıları "Taktik Sorunlarımız" başlığı altında kaleme alması ne büyük "tesadüf". Elindeki tek devrimci şiarıdan da kurtulmak için Martinov'un yolundan yürüyor H.Fırat. Peki Lenin ne diyor buna;

"...Rus sosyal demokrasisini bu yeni daha keskin ve daha derin Martinovcu terminolojiden dolayı kutlarız..." H.Fırat'ı da bu toprakların diline kattığı yeni terminolojiden dolayı biz kutlayalım!

Lenin devam ediyor,

"... tekil bir olay olarak 'çağrı' (yani, somut bir politik olaya karşı somut bir politik tutum, b.n.) ya doğal ve kaçınılmaz biçimde gerek teorik inceleme ve propaganda broşürünü, gerekse de ajitasyon konuşmasını tamamlar... Örneğin Alman sosyal demokratlarının tahlil gümrüklerine karşı bugünkü mücadelesini alalım. Teorisyenler gümrük politikası üzerine inceleme kaleme alırlar ve örneğin ticaret sözleşmeleri ve ticaret serbestliği için mücadeleye 'çağırılar'; propagandist aynı şeyi dergede, ajitator ise halka yaptığı konuşmalarda yapar... Bu eylemlere çağrı dolaylı olarak teorisyenler; propagandistler ve ajitatorlerden

gelir, dolaysız olarak ise fabrika ve evlerden imza toplayan işçilerden gelir..."

Martinov bu karışıklığı ne amaçla "icad" etti?... Iskra'nın (yani Lenin'in, b.n.) dikkatini meselenin yalnızca bir yanına diktiğini göstermek amacıyla.

"Iskra'ya (yani Lenin'e) göre, en azından bugün için ajitasyon görevleri propaganda görevleri tarafından geri plana itilmekte." (Martinov)

Bu son cümleyi, Martinov'dan insanların konuştuğu dile çevirecek olursak, ortaya şu çıkmaktadır: "Iskra'da 'elle tutulur belli sonuçlar vaat eden' hükümete yasa koyucu ve idari önlemler talebi sunma' (...sosyal reform talepleri) politik propaganda ve politik ajitasyon görevleri tarafından geri plana itilmektedir." (C-2/92-95)

Sanırım mevzu anlaşılmalıdır. Propaganda, ajitasyon, pratik arasındaki bağı koparmanın tek nedeni vardır; pratiğe, somut gerçeğe dair politikanın devrimle olan biçimi koparmak. Reformlar için mücadeleyi öne çıkarıp, kutsamak...

H.Fırat da, "çözüm devrimde" şiarını, aynı nedenle propaganda arşivinin coşkulu konusu haline getiriyor. H.Fırat - Kızılbayrak devrimle tek bağları olan bu şiarın ayaklarına dolanmaya başladığını görüyor ve kurtulmaya çalışıyorlar. Sosyal reformizme kilitlenmiş olan politik çizgisini CHP'ye eklemeye kadar uzatmak için, "çözüm devrimde" şiarını propaganda arşivine özenle yerleştiriyor ve bunun için H.Fırat'ı çağı başvuruyor aynı Martinov gibi. Önce taktiğe dair kavrayış sorunlarımız var diyor ve ardından propaganda-ajitasyon-pratik arasındaki bağı koparıp atarak, devrimi, somut olan gerçeğin sorunu olmaktan çıkarıyor.

H.Fırat/Kızılbayrak Kendilerini Bir Troçkist Yamağın Kollarına Birakıyorlar!

I. Bölümde dediğimiz gibi, seçimler vesilesiyle kaleme alınmış bu yazılarda öyle şeyler var ki, bu konuyu sona bırakıp öze dair şeylerden devam edelim. 15 Kasım'da H.Fırat aynı konu vesilesiyle yazmaya devam ediyor.

Bu sefer de A.Nimtz'in "Lenin'in

Seçim Stratejisi" kitabını okuduğunu anlatıyor ve "Bundan böyle seçim konulu tartışma ve değerlendirmelerimizi Nimtz'in derlediği bilgiler ışığında yapmak gerektiğini" söylüyor. Nimtz'in kitabı, "mümkün mertebe devrimci bir bakış açısıyla yazdığı", "oportünist çarpıtmalar ve spekülasyonlar karşısında tam bir Engels savunusu ortaya koyduğunu" söylüyor.

Peki, ilk soru şu olsun: H.Fırat'ın hayran kaldığı bu Nimtz kimdir? H.Fırat'ın "Devrimci ve Engels savunucusu" iddiasını şimdilik bir yana koyalım; kitabın önsözünde, kim olduğunu kendisi anlatıyor Nimtz.

"... Proletarya diktatörlüğünün yerini bürokrasi diktatörlüğünün aldığı, Stalinist karşı-devrim ve buna eşlik eden deşet, gerçekten de düşmanlarının Lenin öldükten sonra meydana gelenlerden dolayı Lenin'i suçlayan bitmek bilmez bir kampanya yürütmelerine olanak verdi..." (LSS -1/12)

"... Ekim Devriminden öncesine ait belgeler Stalinist karşı-devrimin tohumunu bile içermiyordu..." (Sf:13)

"... Bu kitabın konusu olmamasına rağmen Stalinist karşı-devrim, görmezden gelinemeyecek bir konudur..." (Sf:13) (H.Fırat'ın "devrimci ve Engels savunucusu" diye yutturmaya çalıştığı adamı görüyor musunuz?)

"... Bu noktada Lev Troçki'nin Stalinizm teorisinden faydalandım. Ekim Devriminde Lenin'in ikinci adamı kızıl ordunun komutanı, karşı-devrimin tanığı ve nihayet pek çok kurbanlarından biri olan Troçki..." (Sf:13)

Sanırım A.Nimtz'nin kim olduğunu anlamak için bu kadarı yeter. Stalin'e, Sovyetler Birliği'ne dair hezeyanlarını bir kenara bırakalım da, Troçki'nin Lenin'in ikinci adamı olduğu yalanını uyduran bu zat için H.Fırat'ın ne dediğini hatırlayalım, "Oportünist çarpıtmalar karşısında tam bir Engels savunucusu!" Nimtz'in kendi hakkında H.Fırat'tan daha dürüst olduğu görülüyor değil mi?

Rus Devriminin her zorlu döneminde Lenin'i, Bolşevikleri terk eden, sürekli olarak Menşeviklerle arabuluculuğa

soyunan, Lenin'e rağmen Almanlarla ateşkes imzalamayarak devrimi bir felakete doğru sürüklemeye kalkan Troçki, Lenin ve Ekim Devriminin ikinci adamıymış. Ve H.Fırat, bu insana övgüler düzen birisinde, Nimtz'te, tutarlı devrimcilik görüyor. Lenin, Troçki'nin topu topu 3-4 yılını şöyle özetler:

"...Troçki ise sadece kişisel yalpalamalarını gösteriyor; başka bir şey değil. O, 1903'te Menşevikti, 1904'te Menşevizmden uzaklaştı ve 1905'te yine ama bu sefer ultra-devrimci lafızlarla gösteriş yaparak menşeviklere döndü; 1906'da bir kez daha menşevizme sırt çevirdi; 1906 yılının sonlarında Kadetlerle seçim anlaşmaları yapmayı savundu-filten menşevik oldu-ve 1907 ilkbaharında 'kendisiyle Roza arasında politik eğilim farkından çok bireysel nüans olduğu'ndan söz etti. Troçki bugün bir fraksiyonun, yarın bir başka fraksiyonun DÜŞÜNSEL DONANIMINI AŞIRIR... O nedenle... ben onun... yalnızca otzovistlerle tasfiyeciler nazarında belli bir güvene sahip olduğunu açıklamak zorundayım..." (C-3/485)

İşte A.Nimtz'in yol göstericisi Troçki'nin, Lenin'in gözündeki yeri budur. Sorun Rus devrimini, Lenin'in-Stalin'in- Troçki'nin devrimdeki yerini kavrayışı bu olan Nimtz'in, H.Fırat'ın nezdinde oportünist çarpıtmalara karşı tam bir Engels savunucusu bir devrimci olabilmesidir. Açık, berrak zihne sahip biri, duran bir saatın bile günde iki defa da olsa doğruyu gösterebileceğini bilir ve bir anlığına dahi olsa o saate inanabilir ama Lenin, Stalin ve Sovyet Devrimine şaşı bakan A.Nimtz'in bir defa dahi olsa doğruyu göstermesine ihtimal vermez, kaale de almaz bu yüzden. Nimtz'de devrimci tutarlılık bulmak için ise insanın H.Fırat olması yani gizli Troçkist olması gerekir. H.Fırat dilediğine inanıp, ciddiye alabilir. Ama devrimci proletarya, sosyalist, bilinçli işçiler, dostunu ve düşmanını tanımayı öğrenecek kadar deneyim ve bilgi sahibidir bu topraklarda.

Devam Edecek

Gazete Dağıtımçılarımız Yargılanıyor

FABRİKALAR TAPILAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMİN OLMACAK 22 Ocak - 5 Şubat 2020 5 92 / 2 TL

BOŞA ÇİRPİNİŞLAR

DEVİRİMDEN KAÇAMAYACAKSINIZ!

26 Haziran günü İstanbul Gazi Mahallesinde gözaltına alınan gazete dağıtımçılarımız Süleyman Çakmak ve Hıdır Devrim'in, "Terör propagandası" suçlamasıyla 21. Ocak günü saat 10.30'da 26. Ağır Ceza'da duruşmaları görüldü.

Gözaltına alındıkları gün Mücadele Birliği Gazetemizin 77. sayısını dağıttıkları gazetemizin 3, 4 ve 5. sayfalarında TKEP/L propagandası yapıldığı iddia edildi.

Hıdır Devrim savunmasında 15 günde bir çıkan yayınının yasal bir yayın olduğunu ve her sayıda mahallelerinde dağıtımını yaptıklarını dile getirdi, uygulanmakta olan adli kontrolün kaldırılmasını istedi.

Süleyman Çakmak iddianame kendisine iletilmediği için bir sonraki mahkemede savunma yapacağını belirtti.

Avukat Seher Dursun savunmasında "Terör propagandası yapıldığı iddia edilen gazetenin sayıları hakkında toplatma kararı bulunmadığını, sorumlu gazete içeriği ile ilgili yazı işleri müdürüne açılmış bir soruşturma olmadığını" belirterek toplatılması olmayan bir yayını dağıtmanın suç olmadığından bahsetti.

Hıdır DEVRİM'in adli kontrol şartı kaldırıldı ve ikinci duruşma 15 Mayıs 2020 gününe ertelendi.

"Çalışmalarımıza Kaldığımız Yerden Devam Edeceğiz"

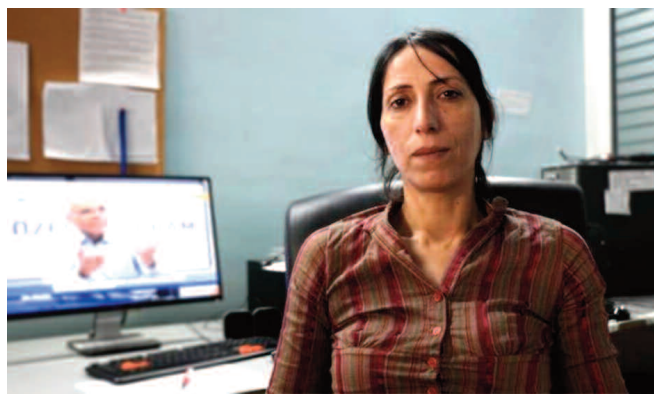
KHK ile kapatılan TV 10 çalışanlarından Rohat Emekçi'nin yaptığı belgesel çalışmaları nedeniyle hakkında açılan davanın ilk duruşması bugün İstanbul Çağlayan Adliyesi'nde 26. Ağır Ceza Mahkemesinde saat 11.00'de görüldü.

Duruşma sonrası Çağlayan Adliyesi önünde Konuya ilişkin değerlendirmelerini sunan avukatı Seyit Demir "Dosya kapsamında

Rohat Emekçi silahlı örgütün üyesi olmakla yargılanıyor ama dosya içeriği incelendiğinde Emekçi'nin sadece basın faaliyeti yürüten bir kişi olduğu açıkça görülecektir. Dosyada bir takım HTS kayıtları ve internet kayıtları mevcut. Bunlar sadece çalışma arkadaşları ile yaptığı görüşmelerdir ve bunlar sanki silahlı örgüte müzahir bir çalışmamış gibi gösterilmeye çalışılmış. Yine müvekkilimizin yurt dışında Irak'ın Süleymaniye şehrinde yapmış olduğu Kakai, Yarasan Alevileri ile ilgili belgesel çalışmaları bir suç unsuruymuş gibi gösterilmiş. Oysa ki dosya incelendiğinde bununla bir alakasının olmadığı çok net bir biçimde görülüyor. Bu tür soruşturma ve kovuşturmaları aslında hukuki açıdan değerlendirmekten ziyade, siyasi kovuşturmalar oldukları için o açıdan değerlendirmek lazım ve amacına bakmak lazım. Bu tür soruşturma, kovuşturmalar demokratik mücadeleden korkuturmak, insanları yıldırarak ve sindirmek için yapılan siyasi içerikte hazırlanmış kovuşturmalardır" diyerek sözlerini tamamladı.

Rohat Emekçi sözü alarak, "Mahkeme 9 Nisan saat 11.00'e ertelendi. Avukatımın söylediği gibi içi dolu bir dosya değil, ama bu güne kadar yaptığımız belgesel çalışmalarını özellikle Irak'ın Süleymaniye kentinde yaptığımız

belgesel çalışmasıyla ilgili bir tanık beyanması ile ortaya çıkan bir ifadedir. Mahkemede de söylediğim gibi biz Tv 10'dan beri Alevi çalışması yürütüyoruz ve gittiğimiz her yerde özellikle Alevilere ilişkin belgeseller çekiyoruz ve bu belgeseller birçok yerde yayımlandı. Hala kurguda olan birçok belgeselimiz var. Aleviliğe dair yine ocak belgesellerinden yine bir çok arkadaşımız ozanlar belgeseli hazırladı. Ben de

Süleymaniye'de Kakailerle ilişkin bir belgesel çalışması yapmaktan kaynaklı aslında yargılanıyorum bir tanık beyanıyla. Oysa hepimiz çok iyi biliyoruz, yaptığımız çalışmalardan kaynaklı, özellikle gazeteciliğin iyice suç haline getirilip birçok gazeteci arkadaşın cezaevinde tanık, itiraflı beyanlarıyla cezaevinde olduğunu biliyoruz.

Biz çalışmalarımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz. Yaptığımız çalışmaların sonuna kadar arkasındayız. Birer Alevi çalışması yürütüyoruz ve bu çerçevede geri adım atmayacağız. Türkiye ve Avrupa'nın birçok yerine belgesel çalışmaları için gitmeye devam edeceğiz. Cezaevleri gazetecilerle dolu ve birçoğunun hala mahkemesi belli değil. Cezaevlerinde bu doluluk oranı gittikçe artıyor. Gazetecilik suç değildir" diyerek açıklamasını sonlandırdı.

Elazığ İle Dayanışmaya Siz De Katılın!

ELAZIĞ İLE DAYANIŞMAYA!

Temel ihtiyaç malzemelerini deprem bölgesine ulaştırıyoruz.

1 Şubat Cumartesi 15:00-17:00
4 Şubat Salı 17:00-21:00
6 Şubat Perşembe 17:00-21:00

saatleri arasında derneğimize bırakabilirsiniz.

Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Merkez Mah. Hasat Sok. Sebül Apt. No:9/4
Şişli / İstanbul

Temel ihtiyaç malzemelerini bu hafta belirtilen gün ve saatlerde derneğimize bırakabilirsiniz.

*Kıyafet (kışlık kazak, pantolon, mont, atkı vb)

*İç çamaşır (atlet, kilot, çorap vb)

*Bebek ihtiyaçları (biberon, bebek bezi, ıslak mendil, bebek maması vb)

*Hijyen ürünleri (kadın pedi, sabun, şampuan, tırnak makası vb)

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 93 / 5 - 19 Şubat 2020 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: Süleyman ACAR / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlüğü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi8.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

GÜNDE ME SEREKANIYE / SEREKANIYE GÜNÇESİ - 4 *

Kuşatma Altında

Yaşamımda çok cenazelere katılmışımdır. Sünni bir aileden gelmenin verdiği bir mecburiyet gereği idi bu. Dedemin ölüsünü gördüğümde bile etkilenmedim. Yoldaşların cenazelerinde metin durdum, fakat bu farklıydı. İlk defa yurdu, özgür Kürdistan, sosyalizm uğruna dövüşen Rojava'ya gönül vermiş bir savaşçıyı raxtı ve silahı üzerinde taşıyordum. İlk gördüğümde ölümsüzleştiğini bile anlamamıştım. Mişil mişil uyuyordu sanki savaşçı. Bir eli sağ yanağının altında battaniye üstünde yatıyordu. Uyandırmaya kıyamazsın adeta. Hastaneye götürüldü savaşçı battaniyeye sarılı. Bedeni, uğruna kan döktüğü Kürdistan toprağına gömülmek üzere. Ama Serekaniye'ye değil.

Yanımda telefon ya da başka bir iletişim aracım yoktu. Taburdan bir yoldaşın telefonu ile karargahla iletişim kurma fırsatım olmuştu. Savaşta ilerlemeler ve gerilemeler oluyordu sık sık. O anda moralin yüksek tutulması çok önemliydi. Bu sırada karargah komutanımız ile iletişim kurabilmem bana çok büyük moral kaynağı olmuştu. Tarihi bir savaşın içerisinde Leninistleri temsil ettiğimi söylemiş, bu savaşta yalnız olmadığımız kendilerinin Til Temir çevrelerinde Serekaniye dibinde olduklarını söylemesi güç vermişti bana. Yapılan değerlendirmeler tarihin sayfalarından bir parça olduğumu hissettiriyordu bana. Gerçekten de anın, olayların akışına kapılıp gitmişim sanki. Telefon konuşması gerçekleşene kadar savaşın büyüklüğünü ve gerçekliğini kavrayamış adeta sürükleniyordum sanki. Tek düşüncem vardı düşmana darbe vurma!

Bir yandan sana güç veren şey insanın kendisiyle baş başa kaldığı anlarda adeta kaygıya kapılmasına sebebiyet veriyor. Yoldaşların Serekaniye'ye çok yakın olmaları, onlar adına endişelenme sebebim olmaya başlamıştı. Çember tamamlanmak üzereydi. Serekaniye'ye ne takviye ne de cephane gelebiliyordu. O zaman yoldaşların ne işleri vardı Serekaniye çevresinde yakınlarda? Bu soru kafamı kurcalıyor, her gün seslerini duyma ihtiyacı hissettiriyordu bana. İçim rahat değildi. Serekaniye'ye sokulmaya çalışılan takviyeler defalarca geri püskürtülmüş, araçlar SİHA'lar ile vurulmuştu. Gözümle görmüştüm bir aracın 50 metre ilerimde Serekaniye'ye hızla girerken vurulduğunu. Böyle bir şeyin yoldaşların başına gelmesi korkusu savaşçıya yetip artıyordu bile.

Artık nokta tutmak zorlaşıyor git gide geri çekilmeler başlıyordu. Serekaniye içerisinde geri hatta geçirilen bir gündün sonra hastaneyi korumak için yoldaşların yanlarındaydık. Çember tamamlanmıştı. Bir günde 3 koldan saldıran çeteler, Serekaniye içerisinde uçaklarla vurulması, yaşanan kaos ortamından yararlanan düşman, başarmıştı bizleri sarmayı. Hepi topu 70 ya da 80 kişi kalmıştı elde silah tutabilen. Hastanede onlara yaralı. Yoldaşlardan yaralananlar olmuştu çeşitli yerlerinden. Onlara baktıkça içindeki kin ve öfke büyüyor fakat yoldaşa gülerken moral verme sorumluluğunda hissediyorsun kendini. Hiçbir şeyin yok merak etme demek gönlüne su serpmek devrimci görev oluveriyor birden içinde. Dilden döktülüyor beynindekiler ama gönlünde kiler değil.

TC'nin insanlıktan nasibini almamış suikastçıları bir çocuğu vurdu bisiklet üstünde. Tek suçu savaş ortamında hastane bahçesinde bisiklet sürmekti. Çocuktan sonra bisiklet görünce dayanamamış binmiş bir kaç tur atmış içini. Kanlar içinde yerde buluvermiş kendini. Hastanede yaralı yatarken gördüğümde ufak bir beden direnişini görüyordum. Kör kurşun falan değildi direndiği. Bisiklet tepesindeki bir çocuğa sıkılan pis bir mermiye

karşı verilen savaştı. Kazandı bu savaş, bedeni küçük ama yüreği büyük çocuk.

Günlerce aynı mevzide nöbet tutmaya başlıyoruz. Elde biki mermisinden başka bir şey kalmamış. Gelen panzerlere son roketler atılmış, eldeki son verimli silahlar kullanılmıştı. Artık savaş yedinci gününde çıkmaza girmeye başlamış, tüm savaşçılar bunu görüyor ve hissediyor. Ama gönül son ana kadar savaşa isteği ile dolu. Düşman panzerle de gelse, sızma girişiminde bulunsun da aynı silahla karşılık veriyoruz. Biksiden başka silahımız yok. Keleş mermisi bile azalmış, kullanmaya cesaret edemiyoruz ihtiyaç olur diye. Buna rağmen düşman korkuyor, uçak, havan, obüs vurmadan üzerimize gelmiyor.

Çarşıda noktamızda bekliyorduk. Taburdan 4 yoldaş birlikteyiz. Ne yapmamız gerek tartışıyoruz aramızda. Uzun süre karar veremiyoruz. 2 yoldaş noktanın hemen önünde açık alanda oturuyorlar. Bir yoldaş ise beklemekten sıkılmış karşı dükkanın içinde oturuyor. Bense noktanın önündeyim. Birlikte oturan 2 yoldaş noktaya doğru geliyorlar içeri giriyoruz. Tam o esnada havada sarı bir ışık, güçlü bir ses, dalga dalga gelen bir basınç. Basınç ne varsa alıp götürüyor, süpürüyor adeta. Önümden demir parçaları, çöpler, tahtalar uçuyor onlarca metre öteye. Yere sıfır şekilde yatıp küçültüyorum bedenimi. İlk aklıma gelen noktanın karşısında olan yoldaş. Sesleniyorum kalkma sakın diye. Hala havada uçan bir şeyler var. Her şey sakinleşiyor. Çıkıyoruz birlikte dışarı. Vurulan nokta 2 yoldaşın az önce oturdukları nokta. Tam nokta atışı yapılmış. 5 metre çapında yer tamamen simsiyah asfalt olmuş. Kırılan camların, yıkılan şeylerin haddi hesabı yok. Sadece üç dakika ile kurtardı yoldaşlar. Eğer çağırmasak ve gelmeselerdi şu an başka şeyler yazıyor olabilirdim.

Yoldaşlarla tartışıyoruz ama bir sonuca varamıyoruz. Bir gece önce intişar daydı tüm Serekaniye. Çeteler çarşı dibine kadar geldi söylentisi yayılmış. Çember daralıyor iddiaları var. Yoldaşlardan biri mevzi bakmaya başlıyor. Düşman çarşıya girerse savunmamız gerekiyor. Koordine ise noktamızı ateşe vermemizi istemiş, noktayı yakmışız. Yeni yer arıyoruz. Karşı tarafında cephane duruyor. Tuzaklıyorum. Düşmana gram bir şey kalmaması için. Karar veremiyoruz. Tam toplandığımız anda hevaler yardım istiyor. Ölümsüzleşen arkadaşlar var battaniyelere sarılı. Sırtlıyoruz birer birer. Metre metre taşıyoruz. Yoldaşlardan biri diyor ki: Herkes son mermisine kadar savaşsın, yaralanana da bir el bombası veriz kendini patlatır. Belki bu söylenen söz çok cengaverce, abartı gelebilir okuyan için, fakat o anı yaşayanlar için bu durum bir zorunluluk. Düşmana kılın bırakmak istemeyenlerin, sağ ele geçmekten ölüme merhaba demeyi göze alanların tepkisidir bu tepki. Savaşın kurallarından biridir bu. Düşmana vurabildiğin darbeyi vur, asla kırık bir iğne bırakma. Bedenin de buna dahil.

Uçak vurduktan sonra orada kalmama kararı alıyoruz. Hastaneyi yoldaşların yanına gitmek istiyoruz. Yolu bilen yoldaş öncülük yapıyor. 2'şerli grup halinde kademeli ilerliyoruz. Çarşı içerisine doğru mermiler geliyor çatışma alanlarından. Düşman o kadar yakın. Bir mermi yanımdan sekiyor demire denk geliyor.

Dükkana dalıyoruz hemen. Kontrol ediyoruz suikastçı mı diye, bir şey yok. Çıkıyoruz tekrar ilerliyoruz. Artık hastanenin dibine kadar geldik. Ama düşmanın dibine kadarda gelmiş oluyoruz. Dinleniyoruz 5 dakika sigara molası. Yoldaşlar önden gidiyor, en arkada ben geride kalıyorum. Sesleniyorum silahımı kim aldı diye. Meğersem yoldaşlardan biri silahımı kendisinininkiyle karıştırmış. Aynı silah olsa neyse fakat mermileri farklı sorun büyük heval. Silahıma kavuşuyorum hastanedeki yoldaşlarla birlikte.

İlk gün hastanede hemen mevzileniyoruz. Üst katta mutfak kısmını alıyoruz. Dawarı (Dönel Kavşak) görüyor. İsmi Dawara Şehidan. Düşmanla aramızda kalan ara bölge. Bir çete görüyorum geç kalıyorum sıkıyaya, anlık kayboluyorum. Önümden geçip gidiyor. Kuduruyorum resmen vuramadığıma. Mevziden bir an olsun ayrılmama kararı alıyorum kendi kendime. Neredeyse 24 saati buluyor bu süreç. Yorgun beden dayanmıyor artık. Yerime taburdan yoldaş birkaç saatliğine mevziyi devralıyor.

Savaş başladı başlayalı hiç çay içmemişim. Sıcak bir lokma yemek ya da sıvı bir şey tüketmemişim. Hastanede çalışan bir heval mutfaka geliyor. Çay demleyeceğimi söylüyor. İnanamıyorum. Oysa ki gözümün önünde her şey çay, şeker, tüp. Pratik ellerle işini görürken benimle de sohbet ediyor. Havadan sudan konuşuyoruz. Her zaman savaştan konuşmak can sıkıyor. Aradan geçen 15-20 dakika sonrası arkadan omzuma dokunan bir el. Çay uzatıyor bana. Buram buram buhar tütüyor üstünde. Öyle seviniyorum ki bardağı iki elimin arasına aldığımda, çocuk gibi eline oyuncak alan. Sonra uzaklaşıyor heval hiçbir şey demeden. Savaşçının yüreğinden anlamış halde.

Hastanede ilk çatışma kısa ama sert geçiyor. Çeteler sızma girişiminde bulunuyor. Hepimiz sızma olan yöne doğru yöneliyoruz. Mevzileri terk ediyoruz çatışma olan yere gitmek için. Kapıdan gi-

ların öne çıkan güzel özelliği fedakarlıktı. Hastanede pişirilen sıcak yemeğe dokunulmuyor yaralıların yiyeceği bir lokmaya el sürülüyordu. Bizler günlerce kekten başka bir şey yemeyen insanlar, aramıyorduk bile sıcak yemeği. Mevzide 12 saate varan nöbetlerin ardından yoldaşın uyuması için gidilen mevziler vardı. Her şeyini paylaşan savaşçılar uykularını da işte böyle paylaşıyor. 12 saat nöbet üzerine 3-4 saat de yoldaş için nöbet tutarak. Sonrasında günün ilk ışıkları ile çatışma ortamında bulmak kendini.

Hastane mevzilerinde söylenen türküler hep yığıtlık üzerine oluyordu. Söylenen türkülerde seninde sesin olmalı diyerek. Bir oğul büyütmelisin kavgada yığıtlı olmalı diyorduk. Ses kayıtları yapıyordu savaşçılar artık geleceğe bir sayfa bırakmak için. Tabur komutanı Serekaniye'yi değerlendiriyordu. Rojava için bir direniş kaleci Serekaniye. Türkü söyleyip kayıt edenler vardı. Önemli olan anı bırakmaktı Serekaniye'ye ve geleceğe.

Ateşkes sürüyordu, çetelerin ilerleme çabaları da. Önümüzden panzerleri geçiyor TC'nin. Biksiler ile karşılık vermeye çalışıyoruz. 10. gün eldeki son roketi de atmışız, tükenmiş cephanemiz. Yine de işte destan tam burada yazılıyordu. Elleri başka bir şey olmayan insanlar düşmanı geri kaçmaya zorluyor. Panzerlere sıkılan biki mermisinin fiziki etkisi olmasa da psikolojik olarak yarattığı etki düşmanda kaçıştı. Elde toplam var olan 5 biki de aynı yöne çalışıyordu, düşman üstüne. Panzerin içerisinde olsanız siz de herhalde duyulan büyük kin ve nefretin gazabını duyabilirdiniz. Çünkü gerçekten de öyle bir nefret ve kin doluydu ki savaşçılar, bu kinin önünde en sağlam kaleler yıkılırdı.

Ateşkes herkesin dilinde geri çekilmeye dönüşüyor. Savaşçılar durumun farkında ve geri çekilmenin konuşulması bile insanın içinin kan ağlamasına yetiyor. Herkes biliyor ki ya geri çekileceğiz ya da sonuna dek 70 küsur kişi ile son mermiye dek kalacağız. Önce yaralı arkadaşların çıkarılması gerekiyordu. Ateşkes olduysa eğer, bizim adımıza yararı olan bir şey yapılmalıydı. Yaralıların inlemelerini dindirmeli, gerekli tedaviyi görebilmeleri gerekirdi. Til Temir hattından defalarca denendi şehre girebilmek. Her defasında engellendi çeteler tarafından. Her defasında vuruldu uçaklar tarafından önleri. Uluslararası sağlık örgütleri devreye girdi. Yaralılar ancak savaşın bitiminden bir gün önce çıkarılabildi. Onlara yaralı arkadaş, yüzlerce ölümsüzleşenler.

Uluslararası sağlık örgütleri gelmeden bir gece önceydi. Hastanenin arka bahçesine bakan tarafta nöbeteydim yoldaşların yerinde. Önümden kazma kürek ellerinde 8 arkadaş geçiyor. Soruyorum nereye? Ölümsüzleşen savaşçılar toprakla buluşturulmaya gidiyorlarmış. Hastanenin bahçesinde son derin uykularına yatırmaya arkadaşları.

Bir de düşünün bu savaşçılar ertesi günü, cenazeleri yaralılarla birlikte göndermek üzere aynı toprağı tekrar açtılar. Aynı kazmalar tekrar vuruldu. Kaşıkla, çubukla kazıldı savaşçıların gövdelerine zarar vermeye için. Oysa kimisi zaten tek parça bile değildi... Yoldaşın o topraktan almanın zorluğunu kimse anlayamaz. Bir yaralıyı ya da ölümsüzleşen bir yoldaşı taşımak ne kadar zor oluyorsa, bu durumun bin katını düşünün. Belki de dü-

şünmeyin daha iyi olur...

Savaşçılar son saatlerini geçirdiklerini bilmiyorlardı Serekaniye'de, ama yine esprili şekilde "Tutamadığımız noktamıza gidiyoruz heval" diyorlardı. Bunu söyleyen gazeteci savaşçı bir militandı. Gerçekleri yazıp elde, sırtta silah nokta nokta geziyordu. Yüreği ile dili birdi. Tuttu son noktasını o savaşçı.

Yine Geleceğiz Serekaniye

11. ve son gün. Sabah erken saatlerde toparlanma ve bir kırık iğne bırakma talimatı geliyor. Toparlanalım fakat elde zaten pek bir şey yok. Var olan da yanımızda değil. Hastanede değerli makineler, ilaçlar toplanıyor. Cephane ise yaralıları kalma hücum yelekleri, kanlı yırtık. Bir kaç silah sadece. Yakmak ya da patlatmak istesek de yapamıyoruz. Hastaneyi verilecek her zarar bize geri dönecek çünkü. Savaş sonrası yapılan kara propagandanın haddi hesabı yok. Bir de gerçek olsa gam yemeyecek insan. Yakıp yıkan çeteler, evlere girip tencerelere kadar yağmalayan çeteler fakat suçlu Kürt halkı.

Heyet geliyor uluslararası ve Heyva Sor'dan. İçlerinde bir yoldaş var. Karşılaşıyoruz, içim cız ediyor adeta. Bir kötü duygu kaplıyor içimi. Yoldaşa bakamıyorum neredeyse. Utanıyorum yüzüne bakmaya. Uzun uzun sarılıyoruz. Soruyor yokluyor beni iyi miyim. Keşke iyi olmasaydım diyorum içimden. Görmeseydim, yaşamasaydım bu anları. Elime not ve bir paket tutuşturuyor. Notu okuyorum. Karargah komutanından. Tarihi anlara tanıklık ettiğimi yazıyor. 2. Kobane olarak tanınıyor Serekaniye'yi. Yoldaşlar orada Leninist bir ruhun varlığını hissettiklerini en güçlü kelimeler ile kısacık yazılan kağıtta var ediyorlar. Gelen yoldaş taburdan arkadaşlar ile konuşuyor röportaj yapıyor. Durumu anlamaya çalışıyor. İhtiyaçlarımızı gidermeye çalışıyor. Oysa ki moral-den başka bir şeye ihtiyaç yok.

Çıkıyoruz Serekaniye'den. Yavaş yavaş ilerliyor konvoy. Çıkarken çetelerin içerisinde geçiyoruz. Tabur komutanı ile birlikteyim. En uzun yolculuk olduğunu söylüyor Serekaniye'den Til Temir arası yapılan yolculuğun. Oysa ki hepimiz 45 dakikalık mesafe. Til Temir'e yaklaştıkça bitmek bilmiyor gerçekten yol. Yanımda genç savaşçılar var gülüyorlar. Neyin içerisinde ve ne yaşadıklarının farkında değiller sanki. İçimden bir ses umarım Til Temir'de durmayız diyor. Çünkü halk savaşçıları karşılamak için bekliyor. Başka bir ses ise yoldaşlarla kucaklaşmak istiyor. Til Temir'e yaklaşıyoruz. Silahımı istiyorum yanımdaki savaşçıdan. Eğer halkın önüne çıkacak isek başı dik durmalıyız. Bir savaşçı gibi... Raxtı giyiyorum sıkıca bağlıyorum. Silahım elimde. Diğer yoldaşlar da hazırlar. Halk konvoyun ilk arabasını gördüğünde başlıyor zılgıtlara. Sloganlar Biji Berxwedana Serekaniye. Gözlerim doluyor içime akıtıyorum. Her yer Kesk a Sor bayrakları ile dolu. Başlarındaki yazmalara gözyaşlarını silen analar. Eğer o araç dursaydı belki de başlarımda ağlamaya, önüme gelen ilk anaya sarılarak. Ayaklarına kapanıp af dileyerek. Senin emanetin olan Kürdistan'ın bir parçasını koruyamadım ana affet beni diyerek! Geçip gidiyoruz içlerinden halkın. Şansız yaver gidiyor belki de. Ama halk şunu hissettiriyor savaşçılara. Bizler yenilmedik. Başımız dik onur direnişini sergiledik tüm dünyanın gözü önünde.

Bizler silahımız elimizde yeni intikam yeminleri ederek ayrılıyorz Serekaniye'den.

Söz veriyoruz şimdi, sana yine geleceğiz Serekaniye!

Ceren'e Aynur'a İmran'a Demhat'a verdığımız söz ile.

Leninist yürek, bilinç ve silah ile.
www.leninist.net sitesinden alınmıştır.

